

საფრანგეთის ელჩი „საქართველო და მსოფლიოში“ გამოქვეყნებულ მიმართებას გამოეხატა **19**

ნანა ჩილაჩაგა-დადიანი: ქართველები იძულებულნი არიან, სარჩოს საქვენოდ დადამინა შემოიარონ **15**

ანდრეი ეიფანცევიჩის **5** შეკითხვა ქართულ ოპოზიციას **18**

ალექსანდრე ტოლსტოი: ქართულ ჯარში სამხედრო დაზვერვაზე ჯარ ნარეოდგენას არ აქვთ **16**

საზოგადოებრივ-ჟორნიალური გამოცემა 10 — 16 ივნისი, 2009 №16

საქართველო

& მსოფლიო www.geworld.net

გამომცემის მთხმელობით ფასი | ღარი. ელ.ფოსტა: info@geworld.net

მოსენაბაუნი, რომელიც პაიფარა უილა მოხარაბისთვის მოაგზადა (ბაჟონა, როგორც ჩანს, ქარბად დაგებელი პროვოკაციის ნაწილი იყო), გამოთქებას — „შეახდოს, დაარწმუნოს“ და „ხელი შეუწყოს“ — უკრაინის ხელისუფლებასთან მიმართებაში ეგაბაბა ზენა „must“, რომელიც ინგლისურად ნიშნავს „აუხილაბლად უნდა...“.

4

ვინ ნაბა პირველი - იუზრანკო თუ სააკაშვილი?!

„აბა, დაადა პირი და თქვი „ააა!“ შე ბალსტუკიანო!“

19

ВЕШАЛКА для галстуков МИШКО

4 606453 849072

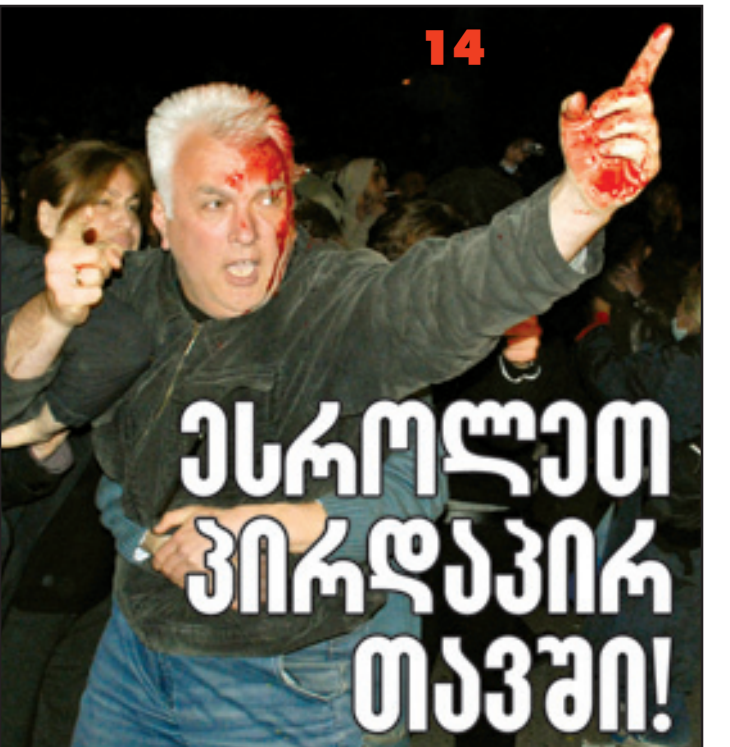
© Made in Georgia ALL RIGHTS RESERVED

ევროპაში უმუშევრობამ ათწლეულის პიკს მიაღწია **28**

ყოველი ეგათა ამერიკელი სასურსათო ტალონებით სარგებლობს **28**

ჰომოსექსუალურ დისკრიმინაცია კათედრა პარპარდუი **15**

28 რუსუდან ფხაკაბე: მოკალადა სახელმწიფო კალაღობას ვერ აღკვეთს

სსვა ნაირობი სად არის **3**

ზოგი რამ პრეზიდენტის ეკონომიკური პროგრამიდან

როცა პრეზიდენტის თანამდებობაზე მყოფი საქართველოს მოქალაქე ზღაპრის ენაზე დაიწყებს საუბარს, გინდა, არ გინდა, შენც იმ ფანტასტიკურ სამყაროსკენ გაგინევს გული, სადაც თავლის მდინარეები მდორედ მიედინება და გაჭირვებული კაცი, როგორც წესი, მდიდრდება სასწაულებრივად. წაიკითხეთ მიხეილ სააკაშვილის წინასწარჩენო ეკონომიკური პროგრამა (2007 წლის დეკემბერი) „საქართველო სიღარიბის გარეშე“ და დამერწმუნებით, რომ მართალს ვამბობ. შაჰრზადას არაბული ზღაპრები! ჯერ კიდევ ჩვენს ნელთარცხვამდე IV საუკუნეში „ათას ერთ ლამედ“ ასხმული, შავი გიშერის დაბინდული საიდუმლოებითა და სახალხო მითქელთა გენიით გაბრწყინებული. მონტესკიე, დიკენსი, პუშკინი და სიტყვის სხვა დიდოსტატები მოუწესხავს შაჰრზადას სწორპოვარ თხრობას.

საკაშვილისა გაგვირევათ?

თუმცა რა ვიცი, როცა კაცი განყვეტილი ყელსაბამის მიძევებით დაბნეულ მშობლიური ენის ასეთ მარგალიტებს, შეიძლება, ეჭვიც კი შეგეპაროს — რა შაჰრზადა, რის შაჰნამე!

დგას სააკაშვილი „რუსთაველზე დაყუდებული პოლიტიკოსები“ (მისი მიგნება) სოფელ ნოსირში დაფინის ფოთლის საშრობი საამქროს სახეობა გახსნაზე მიწვეულთა შორის და, როცა ჰგონია, რომ ცინიზმის დოლაბში ატარებს მონინალმდეგეს, ვისაც მისი მთავრობის არაკორუმპირებულობაში ეჭვი ეპარება, შაჰსეი-ვახსეი გამოსდის.

აბა, ნახეთ: „ჩვენ ვართ, კორუმპირებული, რომლებსაც ხელზე არაფერი ეკრობა“.

მართალს ამბობს ბატონი სააკაშვილი: როცა მასობრივი კორუფცია ელიტურ კორუფციად ტრანსფორმირდება, ხელისუფლებას არც ხელზე ეკრობა დოლარის ბანკნოტები, არც ტყავის სუნიასი. „...ჩემი მონრდება იყო, საქართველო კორუფციის გარეშე, — განაცხადა წინასწარჩენო საპროგრამო სიტყ-

ვამი პრეზიდენტობის კანდიდატმა, — 1999 წელს, პარლამენტის არჩევნების დროს ვაკის რაიონში ვიყრიდი კენჭს და ჩემი ლოზუნგი იყო: „საქართველო კორუფციის გარეშე“. ამის განხორციელება ბევრს აბსოლუტურ უტოპიად მიაჩნდა“.

თვითონ კი მიაჩნია, რომ „აბსოლუტური უტოპია“ რეალობად აქცია, რომელიც „აბსოლუტური ვაკუუმი“ უაზრობაა. უტოპია, ვაკუუმი ან არის, ან არ არის; ისეა, როგორც სინდისის ფორმულა.

მიხეილ სააკაშვილის „ათას ერთ ლამეში“ არის და მეტიცაა! მაგალითად, დიდი ტელეკომპანიებისა და დიდი ბიზნესის სახით, რომელიც აბსოლუტურად ხელისუფლების ხელშია. დანარჩენი არკვოს იმან, ვინც ამ ხელისუფლების შემდეგ მოვა და დაიწყებს ბიზნესის გადანაწილებას.

მოვა კი? „თუ ფეხი გადავიბრუნდა, ანუ თუ შეცდება ელექტორატი და სხვა პრეზიდენტის აირჩევს, — ამბობს სააკაშვილი, — საქართველო დასამარდება საუკუნეების განმავლობაში“.

კი, ზუსტად ასეა.

ამიტომ „ნურას უკაცრავად“ და, ვისაც ტვინი გადაუბრუნდება, იმას „უღმობლად დავეშვიდობებით“.

სწორედ რომ უღმობლად! „ღმობიერი დამშვიდობება“ იხილეთ ქართული განმარტებითი ლექსიკონის მომავალ გამოცემაში. იქვე შეიტანენ, სათანადო კომენტარით, „არხელმონერას“, „ხმების აგროვებას“, „გატირასუბას“ და, როგორც ქართული ეკონომიკის თავმდაბლობის ნიმუში, კერძოდ, მევენახეობის განვითარების საქმეში, — „კახეთში სვედით და ყველამ ერთად დავაშუშავეთ ვენახები“.

შრომითი სემესტრი ჩაუტარებთა მთავრობას ზაფხულში. ვენახები დაამუშავეს! შაჰრზადას და შაჰრზადის არც თუ „სეველიანი რომანის“ ათას ერთიდან პირველი ზღაპარი, ალბათ, ესაა.

მეორე კი... მეორე ისეთი თავდაჯერებითაა მოყოლილი, ნამდვილი გეგონებათ. 2007 წლის 23 ნოემბერს ნაცმობრობის ყრილობაზე, რომელსაც ჩინეთის კომპარტიის ყრილობასავით 15 ათასი დელეგატი ესწრებოდა და რომელიც 7 ნომბრის ბარბაროსული დარბევებიდან ორი კვირის თავზე გა-

იმართა, ამ მოძრაობის ლიდერმა განაცხადა: „თუ ყველაფერი გეგმის მიხედვით წავა, მე დარწმუნებული ვარ, რომ 2008 წელს საქართველო ნატოს წევრობის კანდიდატი გახდება“.

„თუ“ ზრდილობისთვის იყო ნათქვამი.

ამ „თუმ“ დავეთარსა, თავდაჯერება სრულ იგნორირებად შემოვიბრუნა: ნატოში საქართველოს მიღებაზე დღეს არავინ ლაპარაკობს, გაქრა ეს ოცნება „ვიტა სიზმარი ლამისა“.

გაქრა საქართველოს ტერიტორიები, რომლებისკენ გზის გახსნას აპირებდა მხიზაობით გართული ლიდერი: „მე ხშირად მესიზმრება სოხუმი, მესიზმრება სოხუმის კაფეები, მესიზმრება სახლი ემერაში... და ხშირად მესიზმრება კომპარტი, რომ მე ჩავდივარ სოხუმში და ვერსად გავდივარ, ყველა გზა დაკეტილია. 5 იანვრის არჩევნები ჩვენ ან გაგხსნით ამ გზას, ან საშუალოდ დაკეცავთ“.

ვადები აერია ცოტა, დრო, თორემ აგვისა, თანაც — ცუდად, მიხეილის სიზმარი: არა 5 იანვარს 2008 წლისა, არამედ იმავე ნაკიანი წლის აგვისტოში ჩაგვეკეტა გზები

ძველი და ახლადდაკარგული ტერიტორიებისკენ.

ეს უკვე ზღაპარი არ არის, სამწუხარო სინამდვილეა.

კიდევ რას გვეტყვი, დელფოსის ორაკულო, ანუ შაჰრზადა?

„...ჩვენი მთავარი ლოზუნგია: „საქართველო სიღარიბის გარეშე“. ზოგიერთი ოპონენტი, როგორც ყოველთვის, ნიშნის მოგებით იტყვის, ახლა გაგახსენდა დასაქმება, აქამდე სად იყავით?! თუ ეს ვინმეს მართლა აინტერესებს, ვეტყვი: სად ვიყავი და, ვაგებდი გზებს, ვაგვარებდი ელექტროენერჯის პრობლემას, რადგან გზისა და დენის გარეშე არაზიარის დასაქმება არ არსებობს“, — ასე თქვა მიხეილ სააკაშვილმა თელავის უნივერსიტეტის სტუდენტებთან და პროფესორ-მასწავლებლებთან შეხვედრის დროს.

მუშაობდა კაცი, ოფლს ღვრიდა, წონაში იმატებდა, ლენინით ისროდა ლოზუნგებს „პლიუს ელექტროენერჯის“ შესახებ, ოღონდ „საბჭოთა ხელისუფლების“ გარეშე და... დასაქმების კარზე, რადგან უმუშევრობა კი არ კლებულობს, მატულობს ისე, როგორც ნაპრალი მდიდრებსა და უპოვართა შორის.

„დასავლეთში სულ უფრო რწმუნდებიან, რომ პროექტი „მიშა“ დროა, დაიხუროს, რადგან საქართველოს მმართველი „დასავლეთის მფარველებისთვის ერთგვარ პროვინციულ ალკოჰოლიკ ბიძაშვილად იქცა, რომელსაც ვერ მიაგებ (მანია ნათესავია), მაგრამ ასეთი ნათესავის ყოლა, სირცხვილია. სააკაშვილის მოქმედება დასავლეთის ავტორიტეტს ძირს უთხრის — ეს სულ უფრო ამკარა ხდება“, — წერს უცხოეთის პრესა.

წერს, რა!

მიხეილ სააკაშვილი სხვაგვარად ფიქრობს: „...საკუთარი ნებით იგი თავის პოსტს არასოდეს დათმობს და ყოველთვის დაიცავს, თუნდაც დიდი სისხლის ფასად“.

სისხლი აგვისტოში დაიდგა. ტრაგიკულ აგვისტოში და მოვლენების განვითარების სცენარზე რომ ლაპარაკობდნენ, უცხოური წყაროები კარგა ხნით ადრე პირდაპირ აღნიშნავდნენ: „აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთში დიდი სისხლის დაღვრის საშუალება სააკაშვილს მიეცემა. სააკაშვილი დაიწყებს

ომს ქართველ ხალხთან თითქოს თავისი პირადი პრობლემების გადასაწყვეტად, ამერიკელებისთვის კი ეს იქნება ერთადერთი საშუალება, შეძენენ ამ კონფლიქტურ რეგიონებში მანამდე, სანამ რუსეთი მათ დამოუკიდებლობას ცნობს“.

წინასწარჩენო პერიოდის სააკაშვილი რას გვეუბნებოდა? „მინდა, რომ ყველამ, ვისაც დღეს გიჭირთ, ჩემი იმედი გქონდეთ და იცოდეთ, რომ მე გაგიყვანთ სამშვიდობოს“.

ასეთი თავდაჯერებით მოსესაც არ უთქვამს ისრაელიანებისთვის. ლმერთმა თქვა: „მე ვარ უფალი, მე გამოგიყვანთ ეგვიპტელთა კირთებისგან...“ (გამოსვლა, 6,6).

შემთხვევითი არ არის, ბიბლიის ტონით რომ გველაპარაკება სააკაშვილი: „მინდა, რომ ყველას... უპირველეს ყოვლისა, თქვენ, ასეთ ხალხს მოგცეთ იმედი“.

პარალელი ძველი აღთქმისა და: „რადგან მე ვიცი ჩემი განზრახვები, რაც თქვენთვის განმზრახავს, ამბობს უფალი, საკეთილდღეოდ განზრახვები და არა საზიანო, რათა მოგცეთ მომავალი და იმედი“ (იერ. 29,11).

ხომ ხედავთ, როგორი მკრეხელობა!

აი, ასეთ კაცს დაუჯერა ელექტორატმა და ახლა „გამზრდელსა“ და „პროექტის“ ავტორებს აბრალებს — თავს მოგვახვიესო.

ახლა ხომ გვერათ, რომ გაცურეს, ხომ თავად დარწმუნდით დიდ ტყუილით?

„ათას ერთი ლამის“ მეფე შაჰრზადას უმცროსმა ძმამ შაჰშემანმა ცოლის ლალატის შესახებ რომ აცნობა, იმან, საკუთარი თვალთი სანამ არ ნახა, არ ირწმუნა. ირწმუნა და თავებიც დააყრევინა — ცოლსაც და „სიყვარულის იმ ბუდის“ ყველა მონაწილეს.

დარწმუნდა და ისეთი ნაბიჯი გადადგა, რომელიც მის საზოგადოებრივ სტატუსსა და მის ეპოქას შეეფერებოდა. ახლა თქვენ, მეგობარო პენსიონერებო, კარგად მოიქექეთ ჯიბეები და იპოვეთ 100 დოლარის ეკვივალენტური პენსია, რომელსაც წინასწარჩენოდ დაგპირდათ მიხეილ სააკაშვილი.

ვერ იპოვეთ? თქვენ მაინც გაიხსენეთ, ახლა გაზარდა, მაგრამ ხელმოკლე ოჯახების უფროსებო, როდის მიიღეთ 1000 ლარი შვილის დაბადებისთანავე?

ვერ გაიხსენეთ? ან, ეგებ, ყველა ოჯახის მეორე შვილის შემდეგ ყოველ შვილზე მოგცეს 1000 ლარი? არც ეს გახსოვთ? რაც არ იყო, რას გაიხსენებთ! ყველას სკლეროზი შეგვეყარა, თუ ნაადრევი „ეკლერი“? * * *

ვილაცამ თქვა, წინასწარჩენო დაპირება ყველას ისე სწრაფად ავიწყდება, როგორც გაზაფხულის ფეხმარდი ნვიძაო.

ამიტომ ჩვენი გაზეთი ქართველი ექსპერტების დახმარებით შეეცდება ყალბი დანაპირების საამკარაოზე გამოტანას, მით უფრო, რომ ამ გაზაფხულის გადაუღებელი ნვიძების ანომალია დამკვიდრებული შეხედულების დარღვევისკენ გვიბიძგებს.

მომდევნო პუბლიკაციას შაჰრზადას პირველი ლამის ზღაპარივით დავიწყებთ: „შვეებიანო, ბედნიერო ხელმწიფე, რომ იყო ერთი პრეზიდენტი პრეზიდენტთა შორის და ჰპირდებოდა იგი თავის ხალხს...“

ლაშა გიორგიაძე

დოკუ უპაროვი მოკლას

4 ივნისს გავრცელდა ინფორმაცია, რომ ერთ-ერთი სპეცოპერაციისას მოკლული ოთხი მებრძოლი დოკუ უმაროვის დაცვის წევრი იყო. თავად უმაროვი დაიჭრა. მოგვიანებით, 8 ივნისს კი იუწყებოდნენ, რომ მძიმედ დაჭრილი იჩქერიის ე. წ. პრეზიდენტი დოკუ უმაროვი გარდაიცვალა.

შეგახსენებთ, რომ ჩეჩნეთის სეპარატისტული მოძრაობის აქტიური მონაწილე დოკუ უმაროვი ერთ-ერთი შეიარაღებული სამხედრო ფორმირების ლიდერი გახლდათ, ჩეჩნეთის პირველი ომისას რუსეთის წინააღმდეგ იბრძოდა, 1994 წლიდან კი ერთ-ერთ რაზმს ჩაუდგა სათავეში; 1996 წლის ზაფხულში ის ოცდაათი ჩეჩენი მილიციელისა და სამხედრო მკვლელობის მონაწილე გახდა.

სამართალდამცავი ორგანოების მონაცემებით, 1999 წლის მარტში უმაროვი უშუალოდ მონაწილეობდა ჩეჩნეთში რუსეთის ფედერაციის შსს სპეცნარმომადგენლის გენა-

ლ შიგაუნის გატაცებაში. შემდგომში მისი გათავისუფლებისათვის გამტაცებლებმა 15 მილიონი დოლარი მოითხოვეს. 2000 წლის აგვისტოში უმაროვი მიიმედა დაიჭრა, 2002 წელს კი ჩეჩნეთში დასახლებული პუნქტების აღებაში მონაწილეობდა. იმავე წლის ბოლოს მისი მონაწილეობით გაიტაცეს ჩეჩნეთის პროკურატურის თანამშრომლები ალექსი კლიმოვი და ნადეჟდა პოლოსოვა, რომლებიც მხოლოდ ერთი წლის შემდეგ გაათავისუფლა უსაფრთხოების ფედერალურმა სამსახურმა სპეცოპერაციის შედეგად. 2003 წლის სექტემბერში უმაროვის მონაწილეობით აფეთქდა ინგუშეთის უსაფრ-

თხოების ფედერალური სამსახურის შენობა და მატარებელი კისლოვოდსკოი — ორივე შემთხვევაში ერთად 10 ადამიანის სიცოცხლე იმსხვერპლა, 70-ზე მეტი კი დაიჭრა.

2004 წლის 1 სექტემბერს ტერორისტებმა ჩრდილო ოსეთის ქალაქ ბესლანის ერთ-ერთ სკოლაში 1127 ადამიანი აიყვანეს მძევლად, მათგან 300-ზე მეტი ბავშვი დაიხოცა. იმ პერიოდში გავრცელდა ინფორმაცია, რომ ტერორისტების ჯგუფს უმაროვი ხელმძღვანელობდა.

2006 წლის 17 ივნისიდან აბდულ-ხალიმ სადულაევის გარდაცვალების შემდეგ უმაროვი ჩეჩნეთის უღიარებელი რესპუბლიკის იჩქერიის პრეზიდენტის მოვალეობის შესრულებას შეუდგა. 2006 წლის 23 ივნისს ის სეპარატისტული საიტიდან იუნწყებოდა, რომ ჩეჩნეთის კოლონიზაციასთან ბრძოლის მიზნით უკვე არსე-

ბულ 6 ფრონტს კიდევ მრავალი ფრონტი დაემატებოდა და ოკუპაციური ფორმირების ოდითუბურად დასრულებისთვის კანონებით გასამართლდებოდნენ. თავისი პირველი განკარგულებით, უმაროვმა ტერორისტი შამილ ბასაევი ვიცე პრემიერის თანამდებობიდან გაათავისუფლა და იჩქერიის ვიცე პრეზიდენტად დანიშნა.

2007 წელს საკუთარ თავს კავკასიის ემირატების ემირი უწოდდა. იმყოფებოდა ფედერალურ ძებნაში შარპის, მკვლელობების, გამოსასყიდის მისაღებად ადამიანთა გატაცების, ტერორისტული აქტების ორგანიზების, უკანონო შეიარაღებულ ფორმირებებში მონაწილეობის, ხელისუფლების დამხობის მოწოდებების ბრალდებებით.

2007 წლის 15 ნოემბერს ჩეჩნეთის პრეზიდენტმა კადიროვმა მას სამართალდამცავი

ორგანოებისათვის დაწვინა შესთავაზა: „დაჟინებით მოვუწოდებ დოკუ უმაროვს, დაემხოს მუხლებზე და ცრემლიანი თვალებით ევედროს ხალხს პატიება“.

მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებმა სხვადასხვა დროს უმაროვის გარდაცვალების ამბავი. 2005-ში მართლაც იყო სასიკვდილოდ დაჭრილი, ტყვიამ ფილტვები და სხვა მნიშვნელოვანი ორგანოები დაუზიანა, მაგრამ უმაროვი გადარჩა. იმავე წლის აპრილში რუსეთის სპეცსამსახური იუნწყებოდა, რომ უმაროვი 15 იანვარს საქართველოს საზღვართან ახლოს ფედერალურ სპეცნაზთან შეტაკებისას მძიმედ დაიჭრა. 2007 წლის აპრილში მის გარდაცვალებაზე კიდევ ერთხელ იუნწყებოდნენ.

ახლანდელ ცნობას დოკუ უმაროვის გარდაცვალების შესახებ ოფიციალური დადასტურება ჯერაც არ მიუღია, მოკლულის გვამს სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზა უტარდება.

დიმა ჯაიანი:

ეს პარლამენტი თუნდაც იმიტომ არის დასაშლელი, რომ ვიხე-სპიკერი პაატა ღაბიათია

„პოლიტიკას ქმნიან ის პიროვნებები, რომლებიც გარკვეული გავლენით სარგებლობენ პროცესებზე ან რეიტინგით, ან საკუთარი სტატუსით, ან ძალაუფლებით, პაატა ღაბიათიას კი არც რეიტინგი და არც ძალაუფლება არ გააჩნია. ის მოქმედებს ერთადერთი მიზნით, ახლოს იყოს ხელისუფლებასთან და ამით პირადი კეთილდღეობა მოიხსნოს“, — ასეთია ლეიბორისტული პარტიის ერთ-ერთი ლიდერის გიორგი გუგავას აზრი იმ ადამიანზე, რომელიც საქართველოს პარლამენტის ვიცე-სპიკერია, თავის დროზე კი აგვისტოს მოვლენების შემსწავლელ კომისიას თავმჯდომარეობდა და თვით პრეზიდენტი „დაკითხა“, თუმცა არც ვიცე-სპიკერობა და არც კომისიის ხელმძღვანელობა გიორგი გუგავასთვის არ წარმოადგენს იმ გავლენის სფეროს, რისი წყალობითაც პაატა ღაბიათია შეძლებს, რაიმე ღირებული გადაწყვეტილებით დაეხმოს საქართველოს. „რამდენად ეფექტურია პაატა ღაბიათიას პარლამენტში ყოფნა და რა მოუტანა ამან მოსახლეობას, გარდა იმისა, რომ ხშირად მოგზაურობს, ძნელი სათქმელია. მაგრამ რა თამაშს თამაშობს ეს პერსონა, ამაზე ცალსახად მეტყველებს თუნდაც ის ფაქტი, რომ მან სააკაშვილის მიერ გაყალბებული არჩევნების მთავარი დასტურდამაკი ჯონ მაკკეინი მეგობრობის ჯილდოთი დააჯილდოვა“, — აცხადებს ბატონი გიორგი.

პოლიტიკაში ყველაფრის კადრებით მოსულმა პაატა ღაბიათიამ ისე შეიფერა პარლამენტის ვიცე-სპიკერის თანამდებობა, რომ იმ ოპოზიციისგან, ვისი წყალობითაც ელირსა საკანონმდებლო ორგანოში მოხვედრა, შორს იჭერს თავს და პოლიტიკური მიზნებით ქუჩაში გამოსვლა ახლა უკვე მიზანშეუწონლად მიაჩნია, თუმცა რომელი პიროვნება უნდა გადაწყვიტოს ერთკაციანი პარტიის თავმჯდომარეობა, რომლის გვერდით არავინ არ დგას და მხოლოდ საკუთარ თავს წარმოადგენს, გაუგებარია სოხუმის თეატრის ხელმძღვანელის დიმა ჯაიანისთვის.

„პაატა ღაბიათიას, როგორც დღევანდელი ადამიანის შვილს, ისე ცვტემა პატივის (მისი ორი ბაბუა სოხუმში 27 სექტემბერს დახვრიტეს), თორემ რა კაცი პაატა ღაბიათიაა, რომ რომელიმე პრობლემა მოაგვაროს? თავის

პარტიას იცით რატომ დაარქვა „ჩვენ თვითონ“? — იმიტომ, რომ მართალია და სხვა არცერთი წევრი არ ჰყავს. მის გვერდით არც ლტოლვილები დგანან. რა ვქნა, ამ კაცს ვიცნობდი და აღარ ვიცნობ“, — აცხადებს ჯაიანი.

— პაატა ღაბიათია ამბობს, რომ პოლიტიკური პრობლემები დიპლომატიის გზით უნდა მოგვარდეს. იქნებ, მართლაც აღარაა ქუჩის პოლიტიკის დრო?

— ქვეყანა თავზე დაგვექცა და, აბა, როდისღა ქუჩის პოლიტიკის დრო?! პარლამენტში ვითომ ოპოზიციონერები რომ სხედან, ყველანი მოსყიდულნი და გაყიდულნი არიან.

— პაატა ღაბიათია 7 ნოემბრის აქციების აქტიური მონაწილე იყო... იქნებ, დღევანდელი რეალობიდან გამომდინარე, მოლაპარაკებები უმჯობესია?

— მერე რა, თუ 7 ნოემბრის აქციებში იღებდა მონაწილეობას? პირველად ნახეთ ადამიანი, რომელიც გაიყიდა? არ უსმენთ, რას ლაპარაკობს და ვის იცავს? — თავის სკამს იცავს, კარგი ხელფასი აქვს, ძვირფასი მანქანა ემსახურება. ეს ყველაფერი მეც ვიცი, რადგან თავის დროზე დეპუტატი ვიყავი, მაგრამ, მისგან განსხვავებით, ოთხი წლის განმავლობაში თბილისიდან არ გავსულვარ, არც ერთ დეპუტატში არ ვყოფილვარ. იქაც ჩანს ყოველი მიდობა.

— ბატონო დიმა, თქვენ აღნიშნეთ, რომ ამ კაცს იცნობდით და აღარ იცნობთ, რატომ? ამისთანა რა დანაშაული ჩაიდინა?

— ამ ადამიანმა, როდესაც მასთან გაზეთის ფურცლებზე პოლემიკა მქონდა გამართული, ერთ-ერთ ჟურნალისტთან განაცხადდა (ამ უკანასკნელს ჩამწერი გამორთული ჰქონდა): „ომი ჩვენმა ხელისუფლებამ დაინიშნა და ხმა მალა ხომ ვერ ვიტყვი“. თანაც ტრანსპარენტად, ჯერ გავხედე კომისიის თავმჯდომარე და ნახეთ, რა დასკვნას დავედებო. ის, მართლაც ცხადია აგვისტოს ომის შემსწავლელი კომისიის თავმჯდომარე, მაგრამ რაიმე ღირებულების მქონე დოკუმენტი არ შეუქმნია. გარეგნობა მოხდა.

— გენერალმა ბოროსოვმა განაცხადა, რომ იმ ტერიტორიაზე, სადაც მოგვიანებით იქნებ ჩვენი ხელისუფლება მართალია და კომისიამ ობიექტურად იმუშავა?

— არა, რა თქმა უნდა. რაც მთავრობას და პრეზიდენტს აწყობდა, ის დოკუმენტი დაიდო. რა, ომი ჩვენს მთავრობას არ დაუწყია და პროვოკაციაზე წამოვედით? რუსები წამოვიდნენ და მერე ჩვენ დავიწყეთ?.. არ გამოვიდა საქართველოს პრეზიდენტი 7 აგვისტოს და არ თქვა, კონსტიტუციის აღდგენა მინდაო?

ნაც ტრანსპარენტად, ჯერ გავხედე კომისიის თავმჯდომარე და ნახეთ, რა დასკვნას დავედებო. ის, მართლაც ცხადია აგვისტოს ომის შემსწავლელი კომისიის თავმჯდომარე, მაგრამ რაიმე ღირებულების მქონე დოკუმენტი არ შეუქმნია. გარეგნობა მოხდა.

— გენერალმა ბოროსოვმა განაცხადა, რომ იმ ტერიტორიაზე, სადაც მოგვიანებით იქნებ ჩვენი ხელისუფლება მართალია და კომისიამ ობიექტურად იმუშავა?

— არა, რა თქმა უნდა. რაც მთავრობას და პრეზიდენტს აწყობდა, ის დოკუმენტი დაიდო. რა, ომი ჩვენს მთავრობას არ დაუწყია და პროვოკაციაზე წამოვედით? რუსები წამოვიდნენ და მერე ჩვენ დავიწყეთ?.. არ გამოვიდა საქართველოს პრეზიდენტი 7 აგვისტოს და არ თქვა, კონსტიტუციის აღდგენა მინდაო?

ნაც ტრანსპარენტად, ჯერ გავხედე კომისიის თავმჯდომარე და ნახეთ, რა დასკვნას დავედებო. ის, მართლაც ცხადია აგვისტოს ომის შემსწავლელი კომისიის თავმჯდომარე, მაგრამ რაიმე ღირებულების მქონე დოკუმენტი არ შეუქმნია. გარეგნობა მოხდა.

— გენერალმა ბოროსოვმა განაცხადა, რომ იმ ტერიტორიაზე, სადაც მოგვიანებით იქნებ ჩვენი ხელისუფლება მართალია და კომისიამ ობიექტურად იმუშავა?

— არა, რა თქმა უნდა. რაც მთავრობას და პრეზიდენტს აწყობდა, ის დოკუმენტი დაიდო. რა, ომი ჩვენს მთავრობას არ დაუწყია და პროვოკაციაზე წამოვედით? რუსები წამოვიდნენ და მერე ჩვენ დავიწყეთ?.. არ გამოვიდა საქართველოს პრეზიდენტი 7 აგვისტოს და არ თქვა, კონსტიტუციის აღდგენა მინდაო?

თუ არ შეგიძლია კონსტიტუციური სამართლიანობის აღდგენა, უნარი არ შეგნევს ამ ჯართან ბრძოლისა და, საერთოდაც, თუ ჯარი არ გყავს, სად მიდიხარ?..

ახლახან ჩვენს თეატრში შესანიშნავმა რეჟისორმა გოგი თავაძემ კონსტანტინე გამსახურდიას ნოველების მიხედვით დადგა სპექტაკლი „ეთერში მდგარი წყველა“ და იქ ჩემი გმირი ტაგუ საშუგია ამბობს: „კი მაგრამ, ბაბა, ჩვენს ურიცხვ მტერს რომ ვეომებოდით, ვისი იმედი გვქონდაო?“ მგონია, ამ გენიალურმა კლასიკოსმა ეს დღეს დანერგა. საოცარია, როცა წინ ასეთი მაგალითები გქონდა — აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს ომები — და პროვოკაციაზე მიდიხარ. მერე კიდევ სხვებს რუსეთის აგენტებს ეძახი. მე ვარ რუსეთის აგენტი (ამ შემთხვევაში პრეზიდენტს გვულისხმობ), მე, რომელმაც ვიცი, რომ აფხაზეთში რუსეთს ვებრძოდი. ჩემი ერთადერთი შვილი მონიხავე პოზიციაზე იბრძოდა, ხელისუფლებაში მოვიდნენ თუ არა, სამსახურიდან გააგდეს. ამ საკითხზე საუბარი არ მიყვარს, რადგან ვინმეს არ ეგონოს, თითქოს მისი სამსახურის გამო გამოვედილოდ ქუჩაში. ყველაფერს მოვიტყენო, ოღონდ სამართლიანობა აღდგეს და საქართველო ისეთი ქვეყანა გახდეს, როგორც ქართველ ერს ეკადრება.

— 7 აგვისტოს მოვლენების დროს სამხედრო ფორმში ჩაცმული პაატა ღაბიათი

თავი ხშირად იყო კონფლიქტის ზონაში.

— ჯერ ერთი, არასწორია, სამხედრო ფორმა რომ ეცვა, რადგანის ჯარის გენერალი არ გახლავთ. ის სხვა გენერალია, ნეტა რამდენი ტანკი ააფეთქა და რამდენი თვითმფრინავი ჩამოვლო, ოცდაშვითე ხომ არაა მისი ჩამოგდებული?

— თქვენ თქვით, რომ პაატა ღაბიათია გენიალური ადამიანის შთამომავალია. ძნელი წარმოსადგენია, რომ ასეთი პიროვნების გაზრდილი კაცი ფულზე გაიყიდოს.

— მუშნი ზარანდიას მამა დათა თუთაშვიას გამზრდელია. ყველა გმირი ვერ იქნება. მე ყოველთვის კონია გამსახურდიას სიტყვებს ვიმეორებ: „მე გმირი არა ვარ, მაგრამ გმირი ხალხის ვარ ნაბოლარა“. გენიალური ფრაზაა.

P.S. ქვეყნისა და ერის წინაშე პარლამენტის ვიცე-სპიკერის ღვაწლსა და დამსახურებაზე ვესურდა სხვა პოლიტიკოსებისა თუ საზოგადო მოღვაწეების კომენტარები ჩავეყენო. სამწუხაროდ, ბევრისთვის ის იმდენად პაატარა ადამიანი და უმნიშვნელო პერსონა აღმოჩნდა, რომ საუბარი არ ისურვეს, რაშიც, შეიძლება ითქვას, ერთგვარად ვეთანხმებით კიდევ. დასასრულ, მინდა ბატონო დიმა ჯაიანს დავესახებო: „პაატა ღაბიათიას შესახებ წერა და მასზე კომენტარის გაკეთება, მოსთვის უზარმაზარი პატივია, თორემ ეს პარლამენტი, თუნდაც იმიტომ არის დასაშლელი, რომ ვიცე-სპიკერად პაატა ღაბიათია ჰყავს“.

ნათია ქალაპიშვილი

სხვა ნაირობი სად არის, ანუ ნიქარას აფრიკული ზღაპარი

იდგა წელი 1991 და სუვერენული საქართველო, სოციალისტური წყობილების დაშლის რომანტიკით შეპყრობილი, დევგმირული ნაბიჯებით მიიწევდა სახალხო მეურნეობის ნგრევასა და გაპარტახებისაკენ.

თვე თვეს მისდევდა და ხალხი რწმუნდებოდა, რომ ვერც ჩვენი „ბორჯომი“ შეგვირინახავს, ვერც ჩაი და ციტრუსები, ხოლო შეძახილი — თუ გაგვიჭირდა, ბალახს შევჭვამთ, ისე გაიცრიცა, რომ მოშიებულ ავტორსაც აღარ სჯეროდა მისი.

და სწორედ ამ დროს მიწისგორი საბჭოს იმდროინდელმა თავმჯდომარემ თენ-

გიზ სიგუამ სასიხარულო განცხადება გააკეთა: საქართველოში იმპორტით შემოდიოდა კენიური საქონლის ხორცი.

ხორცი კენიიდან! ეს განცხადება მამული რგოლივით იყო ქვეყნისთვის, რომელმაც „დინების წინააღმდეგ“ დააპირა ცურვა და... „წყალს მიჰქონდა, მდინარესა“ გარდაუვალი საყო-

ველთაო შიმშილისაკენ. ხალხი ლაპარაკობდა ორ თუ სამ გემზე (ერთზე?), რომლებშიც ჩაიტვირთა ხორცი და დღე-დღეზე ჩამოაღწევდა დამოუკიდებელ საქართველოში. მაგრამ... როგორც ყოველთვის, ამ საქმეშიც ჩაერია რუსული იმპერიულიზმის მსახურალი ხელი და, არ ვიცი, ოდესიდან, არ ვიცი, სევასტოპოლიდან საქართველოსკენ აღარ გამოუშვეს.

იყო ასე, არ იყო, თავს ვერ დავებე. კენიური ხორცის ამბავი კარადასთან მისული იმერელის არგუმენტით დასრულდა: „პური არცა ყოფილა და არცა მშიაო“.

ეგებ, სულაც ტყუილი მიზეზია, ხოლო სიცრუეა და სიმართლეს შორის ერთი ხელის დადება რომ არის, ჯერ კიდევ როდის შეამჩნია ხალხმა.

კენიაში კი მითებით ცხოვრობენ, აფრიკული ზღაპრებით, რომლებიც ტყუილზე აგებული-ამენებული შემოქმედებითი ფანტაზიის ნაყოფია.

ჰოდა, გამოეკიდნენ იქაურ ნიქარას ბანტუს ხალხები დასაკლავად და იმ კოოპერატივში ჩასაბარებლად, საი-

დანაც ხორცი უნდა გამოეგზავნათ საქართველოში. მირბის ნიქარა უკიდევანო ტრამალებში და მისდევს ბანტუს ტომი.

— გაჩერდი, გაჩერდი! — ეძახის ანსუაჰილის ენაზეც და ინგლისურადაც. არ ჩერდება აფრიკული ნიქარა.

გადასერეს სომალის, ეთიოპიის, სუდანის, უგანდის, ტანზანიის საზღვრები და მიადგნენ ინდოეთის ოკეანეს. სანაპიროსთან ის ორი თუ სამი გემი ირწევა ტალღებზე, რომლებზეც ხორცი უნდა გადმოეზიდათ საქართველოში.

„წინ წყალი, უკან მეწყერის“ კენიური ვარიანტი! გადააგდო ნიქარამ სავარცხელი და აღიმართა უსიერი ვარიანტი ჩაიშალა, მაგრამ გული არ გაიტეხა ბანტუს ხალხმა, მიადგა და ჭრა და ხერხა ეს ტყე. იმდენი ჭრა და ხერხა, სანამ ნუმშუმას ღერებად არ დააქუცმაცა, ჩადო ამ ღერების თავები სპეციალურ ხსნარში და მიიღო, არც მეტი, არც ნაკლები, საექსპორტოდ გამზადებული ასანთი.

ჩაანყო კოლოფებში და გაგზავნა საქართველოში

აფრიკელი ღმერთებისთვის ნართმული ცეცხლი. თვითონაც მოითბეს ხელი. არ გჯერათ, რომ ასე იყო? მიხელო სააკაშვილს ხომ უჯერებთ — მსოფლიო ეკონომიკის „ჩამოშლის“ პირობებში საქართველო რომ აღმავლობის გზაზე დამდგარი და დღეს თუ ხვალ დაიპყრობს ხალხთა ბენიერების ევერესტს?

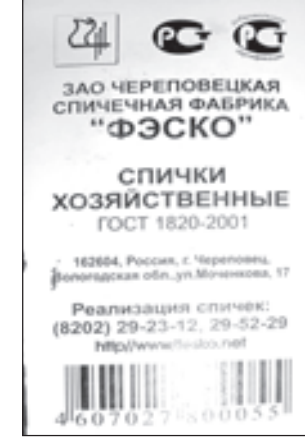
ამ გზაზე მცხეთის ასანთის ფაბრიკის სახსენებელი გაქრა, აგერ აქვე, ხელის გაწვდენაზე — რკინიგზის მცხეთის სადგურის მახლობლად. იმ კომბონატის ტერიტორიაზე ახლა რესტორანია გახსნილი, მეტალოპლასტმასის კარ-ფანჯრებსაც ამზადებენ და რაღაც ობიექტს ამენებენ, რომელსაც ჩიტმაც ვერ გადაუფრინა, მიუხედავად იმისა, რომ სპეციალურად განვრთნილი რუსეთის სპეცაგენტი იყო. სამაგიეროდ, აღმოსავლეთ აფრიკიდან, იქიდან, სა-

დაც „გეოგრაფია მთავრდება“, შემოგვაცქს ასანთის კოლოფები, წარწერით Nairobi-Kenya.

სხვა ნაირობი სად არის, რომელი კუთხე ქვეყნისა? სად არის და რუსეთში, ჩერეპოვეცკში, საიდანაც, ასევე, შემოაქვთ ასანთის კოლოფები — თითოეულში 700 ლერი, ანუ ნუმშუმა, როგორც ბატონი კონსტანტინე გამსახურდია ბრძანებდა.

ასანთის ღერი კი იმითაცაა კარგი და სასარგებლო, რომ, თუ კბილებში ხორცი გაგაჩხირება, ნუმშუმით ამოსიფთავებს; ხორცი, რომელიც 18 წლის შემდეგაც არ ჩამოუტანიათ საქართველოში, ვირტუალურად კი; ისეთივე ვირტუალური, როგორც სააკაშვილის მიერ სოფელ ნოსირში ახლახან საზეიმოდ გახსნილი „ფაბრიკები“ და „ქარხნები“.

ლავა გიორგია

ვინ ნაპა პირველი — იუზრენკო თუ სააკაშვილი?!

მწვევე პოლიტიკური კრიზისი საქართველოსა და უკრაინაში ერთმანეთის პარალელურად ვითარდება. სპეციფიკა განსხვავებულია, თუმცა მიმდინარე პროცესების მიღმა ერთი სტრატეგიული ჩანაფიქრის დანახვა შეიძლება, რომელიც შეერთებული შტატების ადმინისტრაციას ეკუთვნის. ცოდვა გამხვლეული ჯობს და, იმპერიების ბრძოლაში ხშირად გვეჩვევია საქართველოს მთავარ პრიზად წარმოჩენა. სინამდვილეში გლობალური დაპირისპირების ამ ეპიზოდში, რომელსაც პირობითად შეიძლება ვუწოდოთ „ბრძოლა ევროპისათვის“, ჩვენი როლი და ფუნქცია მეორეხარისხოვანი და გამოყენებითია, თუმცა, თუ უკრაინულ მეგობრებთან ერთად სიფრთხილეს არ გამოვიჩენთ, ტანკის ქვეშ მოყოლილი ველოსიპედისტის ბედს ნამდვილად გავიზიარებთ.

ველური ცეკვა და ზარალი მნებები

სტივენ პაიფერმა, აშშ ყოფილმა ელჩმა კიევეში, მოხსენება „უკრაინაში კრიზისის ნიშნობა“ ჯერ კიდევ იანვარში მოამზადა. „საერთაშორისო ურთიერთობების საბჭოს“ წევრმა (ამ ორგანიზაციას აშშ საგარეო პოლიტიკაზე გადაწყვეტი ზეგავლენის მოხდენა შეუძლია; იქ, საქართველოს პარლამენტისგან განსხვავებით, ქუჩიდან ხალხი არ მოჰყავთ) ეს დოკუმენტი ამავე საბჭოს „პრევენციული მოქმედებების ცენტრისთვის“ შეადგინა და, ალბათ, არც ელოდა, რომ იგი საჯარო განხილვის საგანი გახდებოდა. ფართო მასშტაბის განკუთვნილი იყო სხვა მოხსენება — „ურთიერთმოქმედება უკრაინასთან 2009 წელს“, რომელიც ორ სხვა ექსპერტთან ერთად მარტში ბრუკინგის ინსტიტუტში წარმოადგინა. იმ მოხსენებაშიც რამდენიმე მნიშვნელოვანი საკითხი იყო ნაშტრილი:

- ა) ვაშინგტონმა უნდა მოახდინოს მაქსიმალური ზეგავლენა უკრაინის უმაღლეს პირებზე, რათა იუშრენკომ და ტიმოშენკომ ერთმანეთთან ითანამშრომლონ;
 - ბ) ვინაიდან უკრაინის ბიუჯეტს 5-მილიარდიანი დეფიციტი ემუქრება, ვაშინგტონმა უნდა იზრუნოს ამ პრობლემის მოგვარებაზე (შესაძლოა, დონორთა საერთაშორისო კონფერენციის მოწვევის გზით);
 - გ) ხელი შეუწყოს უკრაინის მმართველებს ნერგეტიკის სფეროს რეფორმირებაში, ენერგეტიკული უსაფრთხოების განმტკიცებაში, რომელზეც „ისინი პირადი ეგოისტური ინტერესების გამო ჯიუტად უარს ამბობენ“.
- ხოლო იმ მოხსენებაში, რომელიც პაიფერმა შიდა მოხმარებისთვის მოამზადა (გა-

ჟონვა, როგორც ჩანს, კარგად დაგეგმილი პროგნოზის ნაწილი იყო, რაზეც — ოდნავ მოგვიანებით), გამოთქმებს — „შეეცადოს, დაარსდეს“ და „ხელი შეუწყოს“ — უკრაინის ხელისუფლებასთან მიმართებაში ემატება ზმნა „must“, რომელიც ინგლისურად ნიშნავს „აუცილებლად უნდა...“ (ყველაზე კატეგორიული ფორმით). თუ რატომ, ალბათ, მოხსენების ერთ-ერთი ფრაზიდან გამომდინარეობს: „იმიტომ, რომ ვაშინგტონმა უკრაინის მონერგებაში მილიარდობით დოლარი ჩადო“.

მთავარი საფრთხე, ამერიკელი დიპლომატის აზრით, იმაში მდგომარეობს, რომ უკრაინა ვერ შეძლებს,

„მოახდინოს ისეთი საგარეოპოლიტიკური კურსის ფორულიკა, რომელსაც ახვ მთავრობა დაეთანხმება“; „მატიხ, გადავა „მოსკოვა უფრო ფოქსიკაბულ კურსზე“; შესაბამისად, „ვაშინგტონი ვალდებულია, არ გაუშვას უკრაინა მოსკოვის გეოპოლიტიკურ ორბიტაზე“.

შემდეგ, რუსლანა რომ იტყოდა, საერთოდ „Дикі Тани“ იწყება (ეკ, რამიმზიდველი გოგო იყო, სანამ ის კაცი ხელში აიტაცებდა!), ვინაიდან სტივენ პაიფერი საგარეო სტრატეგიის დაფუძნების იწყებს.

მეორედან, აბსოლუტურად გაუგებარია), რათა შავი ზღვის ფლოტს სევასტოპოლისაკენ გზა გადაუღობოს.

„ორი ქვეყანა ალბონდაა დიდი კონფრონტაციის ზღვარზე, განსაკუთრებით მაშინ, თუ რუსულ და უკრაინულ გაეგზ სორის სახსლის გახვლის შესაძლებლობა განდავა“.

მოკლედ, «Война в Крыму, всё в дыму», თანაც, რაც ძალზე მნიშვნელოვანია, ომის დაწყების წინაპირობად წარმოჩენილია საბაბები და არა მიზეზები, ასეთ შეცდომას გამოცდილი დიპლომატი არ დაუშვებდა, კონკრეტული მოტივაცია რომ არ ამოძრავებდეს.

ITALIANO VERO

სტივენ პაიფერთან დამშვიდობებისას მისი ორი მთავარი პასაჟი მოვიყვანოთ: „ვაშინგტონმა ჩუმად უნდა ურჩიოს იუშრენკოს რუსეთთან ბრძოლის შეთოების არჩევა“ და ფრიად საგულისხმო „საქართველოს გამოცდილების გათვალისწინებით, ვაშინგტონმა ძალიან მკაფიოდ უნდა დაარწმუნოს კიევი იმაში, რა დონის მხარდაჭერა იქნება მოსალოდნელი, თუ უკრაინა მოსკოვთან დიდ კონფრონტაციაში შევა. იმ შემთხვევაშიც კი, თუ ვაშინგტონის საჯარო რიტორიკა მთლიანად დაუჭერს მხარს უკრაინის პოზიციას, პრაქტიკულ და პოლიტიკურ მხარდაჭერას, რომლის შეთავაზებაც შეერთებულ შტატებს შეუძლია, ლიმიტები აქვს. კიევი ამ ლიმიტებს უნდა აცნობიერებდეს. იუშრენკო ფრთხილი პოლიტიკოსია, ხოლო აშშ მთავრობამ უნდა გამოიყენოს ყველა შესაძლებლობა, რათა თავიდან აირიდოს შეცდომები კიევიში“.

ისე, ხუთ წელიწადში მაიმუნსაც შეიძლება ასწავლო სიგარეტის მოწვევა. სააკაშვი-

ლი კი რით ვერ დაარწმუნეს, რომ ვაშინგტონის მხარდაჭერას ლიმიტები აქვს? ისე, ალბათ, ოდნავ სავსებით, თუ ამისათვის დრო და შესაძლებლობა ექნება, მოჰყვება, რა რჩევებს აძლევდნენ და რაში არწმუნებდნენ მას ამერიკელი მეგობრები 2008-ში აგვისტოს ომის წინ.

სხვათა შორის, მხარდაჭერის, ლიმიტების და, ზოგადად, ომის თემის ილუსტრირებას „Corriere della Sera“-ს ფურცლებზე ძალიან კარგად ახდენს ფრანჩესკო კოსიგა, რომელიც წლების განმავლობაში იტალიის მთავრობის და სენატის თავმჯდომარე, ქვეყნის პრეზიდენტი გახლდათ: „როდესაც 1980-ში მარშალი ტიტო სიკვდილის პირას იყო, ნატოს საბრძოლო მზადყოფნა გამოცხადდა, თუმცა საბჭოელების შესაძლო შეჭრა იუგოსლავიაში ალიანსის რეაქციას არ გამოიწვევდა, რადგან ყველა ჩათვლიდა, რომ სსრკ კავშირს მიაქვს ის, რაც იალტის შეთანხმებებით ისედაც ეკუთვნოდა. ახლა ამას შემოიღია, დავამატო, რომ იტალიაში არსებობდა გეგმა სახელწოდებით „ალბერტო“. არ დაკმაყოფილებოდა რა იუგოსლავიით, ვფიქრობდით, რომ სსრკ შეიჭრებოდა ფრიუ-ვენეცია-ჯულიას ოლქის ზღვისპირა ზოლში, სადაც მდებარეობს ქალაქი ტრიესტი. ამასთან, გვესმოდა, რომ ვერ ვთხოვდით ნატოს ბირთვული ომის დაწყებას მის დასაცავად. იუგოსლავიაში საბჭოთა ჯარების შესვლისთანავე, — განაგრძობს კოსიგა, — ჩვენი სამხედროები ვენეციის ოლქიდან უკან დაიხევდნენ, იქ დარჩებოდნენ მხოლოდ პრეფექტი, პოლიცია და კარაბინერები, წესრიგის და უსაფრთხოების დასაცავად მანამ, სანამ საბჭოთა ჯარები ამ ფუნქციებს საკუთარ თავზე აიღებდნენ“.

ნამით დაფიქრდეთ, რომ საუბარია ალიანსის ძირძველ წევრ იტალიაზე და 80-იანების ნატოზე, რომელიც დღევანდელი სადისკუსიო კლუბისგან განსხვავებით, მეტნაკლებად შეკრული ორგანიზაცია იყო.

სადლოა, საუბარია ყველაზე სერიოზულ არჩევანზე, რომლის გაკეთება იტალიელ პოლიტიკოსებს XX საუკუნის მეორე ნახევარში მოუხდათ. ჩრდილოეთ იტალია პლანეტის ყველაზე მშვენიერი და სიყვარულით მოწყობილი ადგილია, მის ადგილას ბირთვული უდაბნო გაჩნდებოდა, რადგან სხვა ზერხებით საბჭოთა არმიის გამჩერებელი იმ წლებში არავინ იყო. კი ბატონო, დავუშვათ, ბირთვულ იარაღს არ გამოიყენებდნენ, ისიც დავუშვათ, რომ ამერიკელები გადმოსხდებოდნენ (ვითომ?); ვენეციის, მილანის, ფლორენციისა და რომის ნანგრევებზე ტოტალური ბრძოლა გაჩაღდებოდა. ასიათასობით, მილიონობით იტალიელი დაიღუპებოდა, ომი შთანთქავდა ყველაფერს, რაც საუკუნეთა განმავლობაში თაობებმა შექმენეს. მათ, ვინც ასწულელები პატარა ქალაქ-სახელმწიფოებში გაატარა, ქმნიდნენ და ოცნებობდნენ (თან როგორ!) მანამ, სანამ იტალიის მიწა-წყალზე მძიმედ მოაბიჯებდნენ ფრანგი, ავსტრიელი, ესპანელი და გერმანელი მეომრები, რომლებიც ასჯერ, ათასჯერ უფრო ძლიერ იმპერიებს წარმოადგენდნენ. ერთიანი იტალია ჯერ ამ შემოქმედი ადამიანების ოცნებებში დაიბადა და პოლიტიკურ რუკაზე მხოლოდ შემდეგ (როცა ამის დრო მოვიდა) გაჩნდა.

1980-ში ფრანჩესკო კოსიგას და იტალიის სხვა მმართველებს უნდა გაეცათ პასუხი კითხვაზე: რა არის იტალია და როგორი გახდება ის? — მკვდარი ტერიტორია, რომელშიც სათანადო ადგილებში სასაზღვრო ბოძებია დარჩობილი თუ ცოცხალი გული, რომელიც უკეთესი მომავლის იმედით ცოცხლობს?

ალბათ, იოლია, განიკითხო ისინი, უნოდო ლაჩარი; მეტიც, პირველმა ქვა ესროლია, მაგრამ... საბჭოელები ოდითგან სადამაყოფილებულიყვნენ და ვენეციაც დაეკავებინათ? ძალიან ძელია, დათმო ვენეცია, წარმოუდგენლად ძელია, უყურო, როგორ გადიან საზეიმო მარშით სან-მარკოს მოედანზე უცხო ქვეყნის ჯარისკაცები და თან გვეროდეს, რომ (როცა ამის დრო

საქართველო

გზერთ, გაგზავნილი თქვენთვის მისამართით? დაგზავნილი: 38-41-97, ან მოგზავნილი: info@geworld.net

მოვა) ქვეყნის მთლიანობა აღდგება. მაღლობა ღმერთს, იმ გაზაფხულზე ლეონიდ ილიჩს მანიაკური გეგმები არ გასჩენია. სენატორ კოსიგას შეეძლო, მიეჩქმალა ეს ამბავი, მაგრამ ჩვენს დროში მან ჩათვალა, რომ იტალიელებმა, ალბათ, განსაკუთრებით, ახალგაზრდებმა, სიმართლე უნდა იცოდნენ. ერმა გაუგო, იგი არავის განუკითხავს.

ვაშასადამ, მგროველი...

ვითარება უკრაინაში ზღვრამდენად მისული. გასულ უიკენდამდე კი ესკალაცია ნებისმიერ წუთს შეიძლება დაწყებულიყო. კიევში უკვე დაპირისპირებული მხარეების მხარდამჭერების კოლონები შემოედინებოდნენ. ვითარების მოკლე აღწერა: 2010 წლის იანვარში უკრაინაში პრეზიდენტის არჩევნები უნდა ჩატარდეს. ვიქტორ იუშენკოს რეიტინგი (სხვადასხვა მონაცემებს თუ შევადარებთ) 3%-ს არ აღემატება; არსენ იაცენიუკის რეიტინგი (ახალი ამერიკული პროექტია) 12%-ის ფარგლებში მერყევს; ორზე თუ გავამრავლებთ, იანუკოვიჩის რეიტინგს მივიღებთ; ტიმოშენკოს ჯერჯერობით 15% აქვს.

ამ სიტუაციაში იანუკოვიჩმა მიიღო ტიმოშენკოს წინადადება კოალიციის ფორმირებისა და კონსტიტუციის შეცვლის შესახებ. ახალი პროექტის თანახმად, პრეზიდენტს პარლამენტი აირჩევდა, იანუკოვიჩი პრეზიდენტი გახდებოდა, ხოლო ტიმოშენკო პრემიერის საფარდელს შეინარჩუნებდა. იუშენკო კი გააკვირდა დემოკრატიის დასამარების შესახებ და პარლამენტს დაშლით ემუქრებოდა, თუმცა ექვთარეშეა (თითქოსდა), რომ ამ კონფლიქტში იგი უეჭველად დამარცხდებოდა.

ესოდენ ნანატრი გამარჯვება ერთი ხელის განვდენაზე იყო, მაგრამ მოულოდნელად იანუკოვიჩმა ჩაშალა მოლაპარაკებები და განაცხადა, რომ იანუკოვიჩი არჩევნებზე მიდის. რატომ? პოლიტიკური ანალიზის ლაბორატორიის ექსპერტი ზოია ბალო მიიჩნევს, რომ გადაწყვეტი მნიშვნელობა იქონია ე.წ. „რუე ჯგუფის“ („როსუკრენერგოს“ ხელმძღვანელები) რჩევამ, რომელიც საჭიროების შემთხვევაში ძალიან მკაფიოდ აფიქსირებს უშუალოდ კრემლიდან მომავალ გზავნილებს.

საპარაულოდ, ეს იყო საფანგი და კრიტიკულ მომენტში გაომიწვავდა, რომ კოალიცია სულაც არ არის მყარი, ქვეყანა კი ორად გახლეჩის და სამოქალაქო ომის ზღვარზე დადგებოდა. რუსეთი კი, რაზეც ასე ემოციურად წერდა სტივენ აიფიკი, უსაძლოა, ჩარევა-არჩარევის

დილაის წინაშე აღმოჩენილიყო. ერთი შეხედვით, იუშენკოს საქმე გათავდა და იოლად ჩამოსაგდება გახდა („უხეზ“ ინფორმაციამაც გააოქონა საერთაშორისო ურთიერთობების საბჭოლან, ყირიში შეიძლება ომი დაიწყო, მიღით, მიხედვით). მაგრამ არა, დათვი საფანგი არ წავიდა.

თუ რუსული სამხრეთ და ჩრდილოეთ „ნაკადების“ პროექტები წარმატებით განხორციელდება, უკრაინაზე გამავალი მილსადენების როლი მკვეთრად შემცირდება. ამ პროექტების ჩაშლა (დროინდელი) ვაშინგტონისთვის პრიორიტეტული ამოცანაა. მისი მიზნები ევროპასთან მიმართებაში შეიძლება, შემდეგნაირად ჩამოვყავილიყო:

- 1) ევროკავშირი, როგორც აშშ ეკონომიკური (და პოტენციურად გეოპოლიტიკური) კონკურენტი, უნდა დასუსტდეს;
- 2) ევროპის ქვეყნები უნდა დაუბრუნდნენ დაქვემდებარებულ მდგომარეობას, ისეთს, როგორშიც „ცივი ომის“ დროს იყვნენ;
- 3) რუსეთის, ჩინეთის, ინდოეთის ეკონომიკური და ტექნოლოგიური განვითარების ტემპები უნდა შემცირდეს მათი მთავარი ეკონომიკური და ტექნოლოგიური პარტნიორის (ევროკავშირის) განვითარების გზით.

- ამისთვის საჭიროა:
- ა) ირიბი კონტროლი ევროპის ენერგომომარაგებაზე და კრიზისების შექმნის შესაძლებლობა, რუსეთიდან მომავალი მილსადენების დაბლოკვა (უკრაინაში) და საკუთარს გაყვანა (ან ამის ილუზიის შექმნა);
 - ბ) კრიზისულ სიტუაციაში ევროპაში რადიკალური ჯგუფების გააქტიურების ხელშეწყობა;
 - გ) ნებისმიერი შიდაეკონომიკური სეპარატიზმის მხარდაჭერა;
 - დ) რუსეთსა და ევროკავშირის ქვეყნებს შორის არსებული კონფლიქტების გაღვივება და ახალი კერების შექმნა. ქაოსი უკრაინაში ამ ჩარჩოებში ლოგიკურად ჩაჯდება.

დღეს აღმოსავლეთ ევროპას ეკონომიკურ კოლაფსამდე ბევრი არ უკლია. ცოტაც, და ევროპელები რადიკალური, ლიბერალიზმისგან შორს მდგომი ხელისუფლებების არჩევას დაიწყებენ. ეს ევროკავშირის პოლიტიკურ ერთიანობას ძლიერ დარტყმას მიყენებს. გაუძლებს თუ არა იგი ამ გამოცდას? შესაძლოა, ეს კითხვები უადგილოდ შედგეს, როგორც სისხლით მორწყულ არენაზე ლომსა და ვეფხვს შორის მოქცეული გლადიატორის მსჯელობა ეთიკასა და ესთეტიკაზე, მაგრამ იგი ჩვენი ქვეყნის მომავალს უშუალოდ ეხება.

დიმიტრი მონიასვა

გერმანელები ობამას პერკელის შეურაცხყოფაში აღანაგებულან

პრეზიდენტი ბარაკ ობამა, რომელიც კაიროში მუსლიმანურ სამყაროსთან ურთიერთობის დალაგებას ცდილობდა, შესაძლოა, გერმანიაში ჩამოსვლით ახლა კანცლერ ანგელა მერკელთან ცდილობს ხიდების გადებას, რისთვისაც მას ყველა დიპლომატიური ინსტრუმენტის ამოქმედება დასჭირდება. გერმანიასა და ამერიკის შეერთებულ შტატებს შორის არსებულ ჰარმონიაზე ოფიციალური განცხადებებისა და არაოფიციალური ჩივილების მიღმა ამ ორ ქვეყანას შორის ბზარი გაჩნდა. ჯერჯერობით საქმე ურთიერთობის კრიზისამდე არ მისულა, თუმცა არსებობს ფარული დაძაბულობა და აზრთა სხვადასხვაობა უამრავ საკითხზე — მსოფლიო ეკონომიკური კრიზისიდან დაწყებული გუანტანამოს პატიმრების მომავლით დასრულებული.

ისეთი განცდა წნდება, რომ ობამას ადმინისტრაცია ძველი მოკავშირეების რჩევებისა და მოთხოვნების იგნორირებას ახდენს, თუმცა საეჭვოა, ამერიკის შეერთებულ შტატებში ევროპის უმსხვილეს ეკონომიკასთან და რუსეთთან ისედაც დაძაბულ სიტუაციაში საუკეთესო შუამავალთან თავს ჩხუბის უფლება მისცეს. „ისინი ნაწყენები არ არიან, არ არიან განწყობილნი ობამას ან ამერიკის წინააღმდეგ, თუმცა მათ აშფოთებთ იმ კრიტიკის ტალღა, რომელიც ადმინისტრაციიდან და მასთან დაახლოებული ადამიანებისგან მათი მისამართით მოდის“, — მიაჩნია გერმანიაში აშშ ყოფილ ელჩს და დღეს ბერლინში მოღვაწე ბიზნესკონსულტანტს ჯონ კორნბლუმს.

„ვერ ვიტყვი, რომ მათ ობამა არ მოსწონთ. უბრალოდ, ისინი ფიქრობენ, რომ ყველაფერი ისე არ არის, როგორც უნდა ყოფილიყო. თითქოს, მთავრად არ ცდილობს მოლაპარაკებების ხელშეწყობას“, — ამბობს კორნბლუმი. ობამა დრეზდენში, ყოფილ აღმოსავლეთ გერმანიის ტერიტორიაზე ხუთშაბათს საღამოს ჩავიდა. მისი ვიზიტის პროგრამაში, ასევე, შედის ნაციონალური საკონცერტაციო ბანაკის „ბუჰენვალდის“ და ლანდშუტელში ამერიკული სამხედრო ჰოსპიტლის მონახულება. ამ დროს გერმანულ მედიას უჩნდება კითხვა: „რატომ არ აპირებს ობამა ბერლინში ჩასვლას?“ ამას ისინი ქალბატონი მერკელის შეურაცხყოფად მიიჩნევენ. კანცლერის მრჩეველები ამაში მსგავსს ვერაფერს ხედავენ და პირიქით, ობამას აღმოსავლეთ გერმანიასადმი ყურადღებას უწინააღმდეგ, სადაც მერკელი გაიზარდა.

სოციალ-დემოკრატებში, რომლებიც სექტემბრის საპარლამენტო არჩევნებში მერკელის ქრისტიან-დემოკრატების კონკურენტები არიან, ობამას პოპულარობა, ასევე, ხელს უწყობს ამერიკის პრეზიდენტის კანცლერთან უთანხმოებას. სოციალ-დემოკრატები, რომლებიც იძულებულნი იყვნენ, ქალბატონი მერკელის კოალიციაში უმცროსი პარტნიორების ადგილი დაეკავებინათ, ობამას ბუნებრივ მოკავშირედ აღიქვამენ.

„ქრისტიან-დემოკრატები ბუშის ადმინისტრაციასთან იმაზე ახლოს იყვნენ, ვიდრე ამის ალიარება სურთ. ისეთი მელიც იმ დროს საპრეზიდენტო კამპანიას ეწეოდა, ბრანდენბურგის კარიბჭესთან სიტყვით გამოსვლის ნება არ დართო და განაცხადა, რომ „გამოსვლისთვის ეს შეუფერებელი ადგილი იყო“. ამის შემდეგ ობამამ სიტყვა იქვე ახლოს მდებარე ძეგლთან წარმოთქვა, რომლის მოსასმენადაც 200 000-ზე მეტი ადამიანი მივიდა.

გერმანიაში ბევრს მიაჩნია, რომ ბრწყინვალე ობამა და საფრანგეთის ექსტრავაგანტული პრეზიდენტი ნიკოლა სარკოზი ერთმანეთთან საერთო ენას ბევრად უფრო მარტივად პოულობენ, ვიდრე სერიოზულ ქალბატონ მერკელთან და ნატოს მმართველობით სტრუქტურაში საფრანგეთის დაბრუნებაზე სარკოზის გადაწყვეტილებაც, იმის მიუხედავად, რომ ამას ავღანეთის ომზე გავლენა არ მოუხდენია, გერმანიის განვითარების მკვეთრი კონტრასტი გახლდათ, რომელიც უარი განაცხადა ავღანეთის სამხრეთით მიმდინარე ბრძოლებში მონაწილეობის მიღებაზე, სადაც სიტუაცია ძალიან დაიძაბა.

ამავე დროს, მემარცხენე ობამას პრეზიდენტობის დასაწყისში მერკელის მთავრობის ჩინოვიკები სახაზინო დეპარტამენტში საშუალო რგოლის კადრების დეფიციტმა შეაფოთა. გერმანელებს დღემდე უკვირთ, რომ ობამას მისი ინაუგურაციიდან ოთხი თვის განმავლობაში გერმანიაში წარმომადგენელი არ დაუნიშნავს. ისეთი შთაბეჭდი-

ნიკოლას კულიზი „ნიუ-იორკ თაიმსი“

საქართველოში იაფფასიან აპირიკულ მანქანებზე მოთხოვნილება გაიზარდა

საქართველოში შემოსული ამერიკული მანქანების დიდი ნაწილი უზარისხსოა და ეს პრობლემებს უქმნის როგორც კლიენტს, ისე მანქანების ექსპორტიორსაც.

როგორც „მედიანიუსს“ საქართველოში ავტომანქანების კერძო ექსპორტიორმა ლევან ჯიშკარიანმა განუცხადა, საქართველოში იაფფასიან ამერიკულ მანქანებზე მოთხოვნილება გაიზარდა, რომელთა დიდ ნაწილს უზარისხსოა. „როდესაც 2005 ან 2006 წელს გამოვყავთ მანქანას ამერიკაში 2-3 ათას დოლარად ყიდულობ, წინასწარ უნ-

და იყო შეგუებული, რომ მანქანა გაგზავნებოდა, მაგრამ, როგორც წესი, კლიენტურა თვლის, რომ 2-3-ათასდოლარიანი მანქანა კარგად გამართული უნდა იყოს და მისი საქართველოში ჩამოსვლის შემდეგ ინყება პრობლემები, ურთიერთპრეტენზიები“, — აცხადებს ჯიშკარიანი. მისი ინფორმაციით, ბევრ კერძო ექსპორტიორს კლიენტის შეცდომაში შეჰყავს, ყალბ გარანტიებს აძლევს და „მანქანის თავიდან მოშორების შემდეგ ემალება და აღარ პასუხობს კლიენტის ზარებს.“

ეს კი, ჯიშკარიანის თქმით, ლაზავს იმ კერძო ექსპორტიორების იმიჯს, რომლებიც ზაზარზე მუშაობენ. „მე მყავს მანქანები, რომლებზეც 100-პროცენტითაა გარანტიის ვიდეო. მაგრამ ეს მანქანები ვიდრე მარტივი და მარტივად მართავია, ამიტომ მოთხოვნილება მაინც იმ იაფფასიან ავტომანქანებზეა, რომელზე გარანტიებს ვერც მე მივცემ და ვერც — აუქციონი. მე ამას კლიენტს პირდაპირ ვეუბნები, მაგრამ საოცარია ისაა, რომ გადაწყვეტილებას მაინც არ ცვლიან.“

რაზე ფიქრობს მაისაშვილი, რამ დალალო ნოღაიდელი და რა გზას დაადგა ბურჯანაძე

...ბოლო დროს ქვეყანაში განვითარებულმა პროცესებმა, როგორც ჩანს, მარტო ხელისუფლების წარმომადგენლებს არ აუბნია პოლიტიკური გზაკვალა — ორვიანი საპროტესტო ეიფორიის ქარცეცხლში მყოფ ოპოზიციის ლიდერებსაც არანაკლებ მკვეთრად ეტყობათ სისუსტე და დაბნეულობა...

ამაზე საჯაროდ ცნობილი არა ერთი ფაქტი მეტყველებს, მათ შორის, თავად ლიდერთა ბოლოდროინდელი განცხადებებიც, რომელთაგან ზოგიერთი ხელისუფლების მძლავრ ანტიოპოზიციურ ბერკეტად იქცა, ზოგიც — საზოგადოების იუმორისა და დაცინვის ობიექტად... ამჯერად გთავაზობთ ოპოზიციის ლიდერთა იმ „ფრთიან“ გამოხატულებებსა და ფრაზებს, რომლებმაც ორივე ფუნქცია თანაბრად და საკმაოდ „ხარისხიანად“ შეითავსეს.

უწინარესად, გავიხსენოთ ვინაა მაისაშვილის ერთობ არაორდინარული შეფასება — „ოპოზიცია პოლიტიკურ მასტურბაციას ეწევა“, რომელიც, მართალია, თავად მაისაშვილმა ხელისუფლების „ჯიბის უურნალობის“ უხეირო მონაწილად შერაცხა, მაგრამ ოპოზიციის დანარჩენ ლიდერთათვის მაინც „ყურადსაღები“ კომენტარი აღმოჩნდა... დაიხ, „ყურადსაღები“ და, ამავე დროს, „ეფექტიანიც“, ვინაიდან ზოგიერთი ლიდერი სწორედ ამ კომენტარის მოსმენის შემდეგ დაფიქრდა საერთო ოპოზიციურ სტრატეგიაზე და მივიდა „ლოგიკურ“ დასკვნამდე — მასტურბაციით, მით უმეტეს, პოლიტიკურით, უმთავრესი პოლიტიკური მიზანი, რასაც „ახალი ლიდერის დაბადება“ ჰქვია, ვერ მიიღწევა...

მაისაშვილის ეს „რკინიბურთი ლოგიკა“, რომელსაც, შეიძლება ითქვას, ოპოზიციური სპექტრის სტრატეგიულ დაქუცმაცებაში ლომის წილი უდევს, კიდევ უფრო „გამყარდა“ მისივე მომდევნო განცხადებებით; კერძოდ, ამ რამდენიმე დღის წინათ ერთ-ერთი საინფორმაციო სააგენტოსთვის მიცემულ ინტერვიუში მან კიდევ უფრო განავრცო პოლიტიკური მასტურბაციის თემა და ამით „ონანისტ“ ოპოზიციის საკითხის საუბრით ანალიზი შესთავაზა. მისი განმარტებით, პოლიტიკური მასტურბაცია — ეს არის „ერთი ადგილის უარო ტყუპი“, რომელიც, თურმე, ოცი წელია, გრძელდება ჩვენი ქვეყანაში (სანაგრძლო ნამდვილად შთამბეჭდავი)...

„მე მინდა, რომ ქართულ პოლიტიკაში შედგეს სასიყვარულო აქტი, ვინაიდან, თუ გინდა, რომ ბავშვი გაჩნდეს, პოლიტიკურ შედეგს ვგულისხმობ, ეს აუცილებელია... ბოლოს და ბოლოს, ქართველებმა ხომ უნდა ვისწავლოთ საქმის კეთება“, — აცხადებს მაისაშვილი ერთ-ერთ ინტერვიუში.

დარწმუნებული ვარ, ეს არ არის აზრის ფორმულირების ექსპრესიული მოფიქრებული სტილი, არამედ ხანგრძლივი ფიქრისა და თავისმტკიცების შედეგია... ეტყობა, ბატონ მაისაშვილს თავისუფალი დრო ბევრი აქვს იმისთვის, რომ განმარტოვდეს და იფიქროს,

იოცნებოს და საკუთარ წარმოსახვაში სიამოვნების წყაროდ აქციოს ყველაფერი, მათ შორის, პოლიტიკური პროცესებიც, რომელთა უშედეგობას მართლაც ბევრი რამ აქვს საერთო მისაგვე ეროტიკულ შეხედულებებთან...

ეს, რა თქმა უნდა, ხუმრობით. რაც შეეხება რეალობას, ვინაიდან მაისაშვილის ამ განცხადებას ოპოზიციურ სპექტრში არაერთგვაროვანი შეფასება მოჰყვა — ზოგიერთმა ლიდერმა ვერაფრით დაიჯერა, რომ მაისაშვილმა ასეთი რამ თქვა, ზოგიერთი კი გავებით შეხვდა თანამებრძოლის პოზიციას. მაგალითად, გოგა ხაინდრავას განცხადებამ, რომელიც მან პარლამენტის წინ გამართულ მიტინგზე გააკეთა, ლამის იდეურად გააგრძელა მაისაშვილის „მოძღვრება“. კონკრეტულად, მან თქვა, რომ ქვეყანაში მიმდინარე პროცესებით ახალი საზოგადოება იბადება, რომელიც არასოდეს დაუშვებს უპასუხისმგებლო ქმედებებს ხელისუფლების მხრიდან...

როგორც ჩანს, ხაინდრავა მხოლოდ ნაწილობრივ იზიარებს მაისაშვილის პოზიციას. აღიარებს, რომ ოპოზიცია პოლიტიკურ მასტურბაციას ეწევა, მაგრამ არ ეთანხმება მოსაზრებას, რომ „მასტურბაციით ბავშვის გაჩენა“ შეუძლებელია...

აი, ფაქტიც — ოპოზიციურ სპექტრში ერთსულოვნების დეფიციტია, თანაც, ისეთ საკვანძო საკითხებზე, როგორც

ბატონი მაისაშვილის მიერ ფრიად საინტერესოდ წამოჭრილი თემატიკა...

ხელისუფლება, რა თქმა უნდა, გულხელდაკრეფილი არ ზის — „ნაცმოძრაობის“ თავიანთ „ქურაში“ ერთობ ოსტატურად აცხობენ და საზოგადოებაში ნაირ-ნაირ სახუმარო ჭორს ყრიან. მაგალითად, ამასწინათ ითქვა: მაისაშვილმა პოლიტიკური მასტურბაციის თემა იმითომ წამოიწია, რომ ხელისუფლები ცოტა ხნით მაინც დასვენდნენ (მოგესხნებათ, პატივცემულ გიორგის ლაპარაკის დროს ხელისუფლები ქნევა სწევია)...

არ ვიცი, „ნაცმოძრაობა“ რა ლოგიკით ჩათვალეს, რომ აქციებმა ყველაზე მეტად მაისაშვილი დააღალა, მაგრამ ფაქტია, რომ ამ უკანასკნელს დაღლილობისა არაფერი ეტყობა, პირიქით, კაცი „მასტურბაციის“ წინააღმდეგია „სასიყვარულო აქტის“ ინიციატივით გამოდის, რომელიც გაცილებით უფრო დიდ ენერჯის მოითხოვს, ვიდრე ზემოაღნიშნული „ვირტუალური ქმედება“...

ამდენად, ხელისუფლების „კომპრომატები“ მაისაშვილის წინააღმდეგ უძლეული აღმოჩნდა, თუმცა მაისაშვილი ერთადერთი სამიზნე არ ყოფილა — ამ რამდენიმე დღის წინათ სააკაშვილმა საკმაოდ მკვეთრად გააკრიტიკა თავისი ყოფილი თანამებრძოლი ზურაბ ნოღაიდელი, რომელიც ბოლო დროს, ცოტა არ იყოს, უცნაურად გააქტიურდა. დი-

ახ, სწორედ უცნაურად, იმიტომ, რომ ნოღაიდელის მხრიდან, რომელიც ჯერ კიდევ ხელისუფლებაში ყოფნის დროს დაღლილობის სიმბოლოდ იქცა, ნამდვილად არავინ ელოდა ხელისუფლების მისამართით მწვავე განცხადებებს...

არადა, თურმე, „დაღლილ ვირსაც“ შესძლებია ნიხლების ქნევა, მიუხედავად იმისა, დაღლილია თუ არა... უფრო მეტიც — „იმ შემოსავალს, რომელიც ბიზნესიდან მივიღებ, ხელისუფლებიდან სააკაშვილის ჩამოშორებას მოვასწარავ“, — დაიძუქრა ნოღაიდელმა; სააკაშვილმა კი ამის პასუხად საზოგადოებას „აღიარებითი ჩვენება“ მისცა და განაცხადა: „ერთი ჩემი მეგობარი გადავაყენე მინისტრობიდან, რადგან ხელზე რაღაც მიეკრ და გული გახეთქვა შექონდაო“... „მიკვრამი“ ის, რა თქმა უნდა, ბიუჯეტიდან ფულის „მოტეხვას“ გულისხმობდა, „მომტეხი“ კი, თავისთავად, — ნოღაიდელს... სხვათა შორის, ამ განცხადებით სააკაშვილმა ფარდა ახადა უამრავ „საიდუმლოს“, მათ შორის, იმასაც, თუ რამ დალალო ნოღაიდელი და რატომ შეარქვეს მას მეტსახელი „დაღლილი ვირი“...

რაც შეეხება ქართული პოლიტიკის „პრიმადონად“ ნოდებულ ნინო ბურჯანაძეს, მისი პოზიციის რომ უკიდურესად რადიკალური ყველას კარგად მოგვეხსენება და რაც უნდა კრიტიკული განცხადებები აკეთოს, სა-

ზოგადოების გაკვირვებას არ იწვევს; პირიქით, პროტესტანტთა დიდმა ნაწილმა (ყოველ შემთხვევაში, იმან დაღლილობის სიმბოლოდ იქცა, ნამდვილად არავინ ელოდა ხელისუფლების მისამართით მწვავე განცხადებებს...

არადა, თურმე, „დაღლილ ვირსაც“ შესძლებია ნიხლების ქნევა, მიუხედავად იმისა, დაღლილია თუ არა... უფრო მეტიც — „იმ შემოსავალს, რომელიც ბიზნესიდან მივიღებ, ხელისუფლებიდან სააკაშვილის ჩამოშორებას მოვასწარავ“, — დაიძუქრა ნოღაიდელმა; სააკაშვილმა კი ამის პასუხად საზოგადოებას „აღიარებითი ჩვენება“ მისცა და განაცხადა: „ერთი ჩემი მეგობარი გადავაყენე მინისტრობიდან, რადგან ხელზე რაღაც მიეკრ და გული გახეთქვა შექონდაო“... „მიკვრამი“ ის, რა თქმა უნდა, ბიუჯეტიდან ფულის „მოტეხვას“ გულისხმობდა, „მომტეხი“ კი, თავისთავად, — ნოღაიდელს... სხვათა შორის, ამ განცხადებით სააკაშვილმა ფარდა ახადა უამრავ „საიდუმლოს“, მათ შორის, იმასაც, თუ რამ დალალო ნოღაიდელი და რატომ შეარქვეს მას მეტსახელი „დაღლილი ვირი“...

გზაგასაყარი, ზოგს ხელისუფლებაში გადასვრის, ზოგს — ოპოზიციაში, ზოგსაც — მეორედ მოსვლის იმედით თავზარდამცემ პოლიტიკურ მოუსაველეთში...

დააკვირდით ფოტოს, განსაკუთრებით, პარლამენტის თავმჯდომარის სახის გამომეტყველებას, ნეტარებას, რასაც მას პრეზიდენტის გვერდით დგომა ანიჭებს (ეს ფოტო, როგორც, ალბათ, უკვე მიხვდით, ქალბატონი ნინოს გაოპოზიციონერებას დაეკავშირება), მერე კი ახლებურად შეაფასეთ, მოისმინეთ მისი ბოლო განცხადებები და უსათუოდ დარწმუნდებით, ზემოთ აღნიშნულთაგან რომელ გზას ადგას დღეს ქალბატონი ბურჯანაძე...

ჯაბა შვანია

აუუ უარს აგებოვს „დემოკრატიის ექსპორტზე“

აშშ პრეზიდენტმა ბარაკ ობამამ შესარულა თავისი კარგახნის წინანდელი დანაპირები და მთელი მსოფლიოს მაჰამადიანებს საპროგრამო სიტყვით მიმართა. კაიროს უნივერსიტეტში გამოსვლისას ობამამ განაცხადა, რომ აღარ აპირებს, ჩაეროს რეგიონის ქვეყნების საშინაო საქმეებში „დემოკრატიის ექსპორტის“ ლოზუნგით. სანაცვლოდ, აშშ პრეზიდენტმა მოუწოდა ისლამურ სამყაროს, უარი თქვას კოლონიალიზმისა და „ცივი ომის“ სტერეოტიპებზე. ობამას წინადადება „თავიდან დაწყების“ შესახებ არსობრივად ნიშნავს მოწოდებას, გადაიხედოს ვითარება მთელ ახლო აღმოსავლეთში, რომელიც პოსტკოლონიურ ეპოქაში ჩამოყალიბდა და დღეს მხოლოდ ამერიკული ჩარევის წყალობით არსებობს.

„არც ერთ ქვეყანას არ შეუძლია და არც უნდა მოახვიოს სხვებს თავისი პოლიტიკური სისტემა“, — ხაზი გაუსვა ობამამ და მოუწოდა ისლამურ სამყაროს, „ბოლო მოულოს ურთიერთუნდობლობის მანკიერ წყევლს“.

„კოლონიალიზმის დროს უამრავი მაჰამადიანი მოკლულ იყო თავიანთი უფლებებისა და მისწრაფებების რეალიზაციის საშუალებას, — თქვა მან, — „ცივი ომის“ წლებში სახელმწიფოები თავიანთ ბრძოლაში მუსლიმანურ ქვეყნებს ხშირად იარაღად იყენებდნენ და არ ინტერესდებოდნენ მათი პრობლემებით“. შედეგად, ისლამურ სამყაროში ძალაუფლება ხელთ იგდეს ისეთმა წრე-

ებმა, რომლებიც „თესდნენ სიძულვილს და არა მშვიდობას, ამჯობინებდნენ კონფლიქტებს, უარს ამბობდნენ თანამშრომლობაზე“.

გენ, რომ იმ ვითარებაში, როცა ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნების საზღვრების 90 პროცენტი კოლონიური პერიოდის საზღვრებს ემთხვევა, რეგიონული კონფლიქტები კვლავაც შეიძლება წარმოიქმნას, რადგან მოიხსნა „ცივი ომის“ ფაქტორი, რომელმაც 50-ზე მეტი წლის განმავლობაში დააკონსერვა პოსტკოლონიური ვითარება მსოფლიოს ამ რეგიონში.

ამერიკის შეერთებული შტატების მცდელობა, თავისი კონტროლისათვის დაექვემდებარებინა ახლო აღმოსავლეთი „ცივი ომის“ დამთავრებისა და სსრ კავშირის დაშლის შემდეგ, ჩაიშალა,

რაც ბარაკ ობამამ კაიროში დაამტკიცა კიდევ.

მეორე მხრივ, რეგიონის საქმეებისგან გარიდება შეიძლება გახდეს იქ არსებული პოლიტიკური სისტემის სრული კრაზის მიზეზი. ვერცერთი ახლოაღმოსავლური სახელმწიფო ვერ იარსებებს აშშ დახმარების ან „ამერიკასთან ბრძოლის“ ლოზუნგის გარეშე. რეგიონის საქმეებში ჩახედული სპეციალისტების აზრით, რაგინდ მხარი დაუჭირონ ამერიკას ეგვიპტის პრეზიდენტმა ხოსნი მუბარაკმა ან საუდის არაბეთის მეფე აბდულამ, მაჰმუდ აჰმადინეჯადი ან უსამა ბენ ლადენი ობამას მაინც შეაჩვენებენ, მაშინაც კი გალან-

ძღვენ, ამერიკის პრეზიდენტმა საჯაროდ რომ განაცხადოს: ისლამის მიმდევარი ვხდებით.

თუმცა ისიც სათქმელია, რომ ბარაკ ობამასადმი ნდობის დონე მკვეთრად მალაღია ჯორჯ ბუშისადმი ნდობის დონესთან შედარებით: ასეა ახლო აღმოსავლეთსა და მთლიანად მაჰამადიანურ სამყაროში. თუ ობამამ დანაპირებს კონკრეტული საქმეებიც მიადევნა, უნდა ველოდოთ, რომ უახლოეს პერიოდში ახლო აღმოსავლეთში სერიოზული ცვლილებები მოხდება გეოპოლიტიკურ დონეზე.

ჯიმი ჯალაღვიანი:

ამერიკა სვლის თავის მილიტარისტულ სტრატეგიას და პოლიტიკური ასპარეზის ახალ ეტაპზე გადადის...

ბოლო რამდენიმე წლის განმავლობაში რუსეთ-საქართველოს შორის ურთიერთობის უკიდურესად გამწვავებას საერთაშორისო ექსპერტთა გარკვეული ნაწილი ქართული დიპლომატიის არაადეკვატურობად აფასებს. ირიბად, მაგრამ თითქმის იმავე მოსაზრებას გამოთქვამენ მსოფლიოს ნამყვან სახელმწიფოთა დიპლომატიური კორპუსის წარმომადგენლებიც, რომელთა ურყევი პოზიცია საქართველოსთან მიმართებაში ერთმნიშვნელოვნად მიგვანიშნებს ჩვენი საგარეო თუ საშინაო პოლიტიკის არახელსაყრელობაზე.

ინფორმაციულ ვაკუუმში მყოფი ქართველი საზოგადოებისთვის ნაკლებად ცნობილია ამ პოზიციის მქონე დიპლომატთა ვინაობა, ხოლო ის განცხადებები, რომელთა დაბლოკვაც „ნაცომძრობის“ მიერ ოკუპირებულმა ტელემედია ვერ შეძლო, კრემლის პოზიციის „დასავლურ გახმანებად“ შეიარაცხა...

რეალურად კი სულ სხვა რამეზე მეტყველებს — დასავლეთი, უფრო სწორად, ევროპა, რომელიც ზომიერი პოლიტიკის პრინციპებით ხელმძღვანელობს, თავის შეფასებებში ერთობ რაციონალურია. ეს ნიშნავს, რომ მისთვის, ამერიკისგან განსხვავებით, საქართველო არ წარმოადგენს კრემლის წინააღმდეგ სამოქმედო ბერკეტს, რაც თავისთავად გამოიწვევს რუსეთთან რაიმე ტიპის დაპირისპირებას... ჩვენი ქვეყნის პოლიტიკურ ხელმძღვანელობას კი, როგორც ჩანს, არ სურს, გაიგოს, რომ ევროპა ვერ იქნება კრემლთან მიმართებაში რადიკალური, რომ ეს ოდითგანვე ეწინააღმდეგებოდა და დღესაც ეწინააღმდეგება მის გეოსტრატეგიულ ინტერესებს... ჩვენი დიპლომატიის არაადეკვატურობაც, შეიძლება ითქვას, ამ ესოდენ მცდარ შეხედულებებშია, რომლის ბრმა „ერთგულეობამაც“ მყისიერად მიგვიყვანა უმძიმეს პოლიტიკურ და სოციალურ მდგომარეობამდე...

გთავაზობთ ინტერვიუს პოლიტიკურ მეცნიერებათა დოქტორთან, პროფესორ ჯიმი ჯალაღვიანთან, რომელიც ქართული დიპლომატიის არაადეკვატურობას კვალიფიციური კადრების არარსებობით ხსნის.

— ბატონო ჯიმი, ბოლო დროს ქვეყანაში განვითარებულ მოვლენებს, იქნება ეს რუსეთთან ურთიერთობის გამწვავება თუ ქვეყნის სივრცითი მიმდინარე პროცესები, ოპოზიციისა და საზოგადოების წარმომადგენლები ხშირ შემთხვევაში ჩვენი დიპლომატიის არაადეკვატურობით ხსნიან. თქვენ აზრით, რამდენად სწორია ეს მიდგომა და, საერთოდ, რამდენად არის ქართული დიპლომატია ქვეყანაში არსებული პრობლემების მოგვარებაზე ორიენტირებული?

— ცენტრალური ხელისუფლების ძირითად მიზნების განხორციელებაში დიპლომატიური კორპუსის როლი, რა თქმა უნდა, ძალიან დიდია, მაგრამ არა იმდენად მნიშვნელოვანი, რომ ქვეყნის სტრატეგიისა და სტრატეგიული კურსის შეცვლა შეძლოს. ეს აღემატება დიპლომატიის შესაძლებლობებს.

ის ფაქტი, რომ დღეს საქართველოს მსოფლიოს თითქმის ყველა ქვეყანასთან აქვს დიპლომატიური ურთიერთობა, თავისთავად მისაღებია, მაგრამ მეორე და უფრო მნიშვნელოვანი საკითხია, რამდენად კვალიფიციური და გამოცდილებით არიან ჩვენი დიპლომატები... პოსტსაბჭოთა სივრცეს რომ შევხედოთ, ყველაზე დახვეწილი დიპლომატიური უნარით რუსეთი გამოირჩევა, რადგან მას ოდითგანვე ჰქონდა შესაბამისი სასწავლებლები და დიდ გამოცდილებასაც იღებდნენ...

ჩვენთან რა კრიტერიუმებით ნიშნავენ დიპლომატებს, გაუგებარია და, რაც ყველაზე საყურადღებოა, დავალებს, რასაც ცენტრალური ხელისუფლება აძლევს დიპლომატებს, პრაქტიკულად განუხორციელებადია.

ამაზე მეტყველებს ის წარუშლელი, რომელიც საქართველომ, განსაკუთრებით, აგვისტოს ომის დროს და შემდეგაც განიცადა საერთაშორისო ასპარეზზე... — თქვენ დიპლომატიის კვალიფიკაცია ახსენებთ... არამდენიმე ხნის წინათ საქართველოს მუდმივმა წარმომადგენელმა გაეროში კახა ლომაიამ (რომელსაც, როგორც ამბობენ, არანაირი დიპლომატიური გამოცდილება არ გააჩნია) საკმაოდ მწვავედ გააკრიტიკა პანგი მუნის მოხსენება საქართველოს კონფლიქტური რეგიონების შესახებ. ოპოზიციის ლიდერებმა ეს განცხადება საქართველოს საერთაშორისო იმიჯის შელახვად შეაფასეს...

— ჩვენთან დიპლომატიის აკადემია არსებობს, საკმაოდ დიდი ხნის წინათ გაიხსნა, მაგრამ ჯერ არ გამოვიდა გვარი, რომელიც დიპლომატიის სამსახურში დგას ამ სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ.

რაც შეეხება იმას, რომ ერთსა და იმავე პირობებში შეუძლია, განათლების სამინისტრო მართოს, იყოს უშიშროების საბჭოს თავმჯდომარე და ელჩი ისეთ მნიშვნელოვან ორგანიზაციაში, როგორც გაერო, ჩემთვის, ცოტა არ იყოს, გაუგებარია. როგორც ჩანს, ამით დიპლომატიაზე ძალიან მცდარი წარმოდგენა აქვთ, ჰგონიათ, რომ, რაც უფრო მეტ მწვავე განცხადებას გააკეთებენ და რაც უფრო მძაფრად გააკრიტიკებენ რომელიმე სახელმწიფოს, ამ შემთხვევაში, რუსეთს, მით უფრო მეტ წარმატებას მიაღწევენ... არადა, დიპლომატიის ფუნქცია არ არის სახელმწიფოებს შორის ურთიერთობის გამწვავება, კონფრონტაცია და შუღლი, პირიქით: დიპლომატიის უპირველესი ამოცანა კონფლიქტების უმტკივნეულოდ მოგვარება და ქვეყნებს შორის ურთიერთობების დარეგულირებაა. ეს არის ერთგვარი აქსიომა დიპლომატიის სფეროში, რომელიც ამა თუ იმ ქვეყანაში კეთილგანწყობისა და, შესაბამისად, გავლენის მოპოვებას გულისხმობს, თუმცა საქართველომ რა დიპლომატიური გავლენა უნდა მოახდინოს სხვა ქვეყანაში, როცა საკუთარი ტერიტორიის ერთ მესამედზე კონტროლი დაკარგული აქვს?!

მე ნაკითხვებზე კახა ლომაიას განცხადება პანგი მუნის მოხსენების თაობაზე და უნდა ითქვას, რომ ეს იყო რუსეთ-საქართველოს შორის არსებული პრობლემების გაეროში გადატანის მორიგი მცდელობა. ამ განცხადებაში არაფერია ნათქვამი რუსეთთან ურთიერთობის დარეგულირების მშვიდობიან დიალოგზე, საუბარია მხოლოდ ზენონის გაძლიერებაზე, რაც კიდევ ერთხელ ცხადყოფს ჩვენი დიპლომატიური კურსის არაადეკვატურობას...

— საზოგადოების მხრიდან ხშირად ისმის გრიგოლ ვაშაძის კრიტიკაც, უწინარესად, იმიტომ, რომ იგი რუსეთის მოქალაქეა... — ის, რომ გრიგოლ ვაშაძე რუსეთის მოქალაქეა, არა მგონია, ქართული დიპლომატიისთვის რაიმე ხელისშემშლელი ფაქტორი იყოს. თუ გადავხედავთ ჩვენს ისტორიას, არიან ადამიანები, რომლებიც რუსეთში დაბადებულნი და უკეთებით ქართული საქმე; და პირიქითაც — საქართველოში დაბადებულნი რუსეთში სამსახურში მდგარან, თანაც, პირნათლად... ასე რომ, გრიგოლ ვაშაძე საზოგადოებისთვის მიუღებელი შეიძლება იყოს არა იმის გამო, რომ ის რუსეთის მოქალაქეა, არამედ იმიტომ, რომ პოლიტიკა, რომელსაც ის ემსახურება, მცდარი და ქვეყნისთვის ზიანის მომტანია.

ამასთან, მისი საუბრის ტონი და მანერა სრულიად არ თავსდება დიპლომატიის ჩარჩოებში. ის შურაცხმყოფელი სიტყვები, რომლებსაც

ბატონი ვაშაძე რუსი პოლიტიკოსების მიმართ ხშირად იყენებს, მის არაკვალიფიციურობასა და პოლიტიკურ უკულტურობაზე მეტყველებს... — დასაწყისში ახსენებთ, რომ დიპლომატიური კორპუსი ქვეყნის სტრატეგიულ კურსს ვერ შეცვლის. იქნებ, დავიკონკრეტოთ, სად გადის დიპლომატიის შესაძლებლობების ზღვარი და რა კორექტივების შეტანა შეუძლია მას ცენტრალური ხელისუფლების პოლიტიკურ ორიენტაციაში? — უპირველესი ამოცანა არის ხელისუფლების რიტორიკა, რომელზეც დიპლომატიური კორპუსი, რა თქმა უნდა, შეუძლია ზეგავლენის მოხდენა. უფრო მეტიც, როცა ქვეყნის ხელმძღვანელობა ქუჩურ რიტორიკით საუბრობს და როცა კეთდება მუქარის შემცველი განცხადებები მეზობელი სახელმწიფოს მისამართით, დიპლომატიური კორპუსი პირდაპირ ვალდებულია, ხელისუფლებას ტონის შერბილებისკენ მოუწოდოს; ხოლო როცა პირიქით ხდება, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ საერთოდ არ ვიცით, რა არის პოლიტიკა... ამ თვალსაზრისით ყველაზე დიდი საფრთხე საქართველოს მომავალში დაემუქრება. ვთქვათ, ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, ხელისუფლებაში მოვიდა ის ხალხი, რომელიც დღეს ოპოზიციაშია და აცხადებს, რომ რუსეთთან ურთიერთობას მოაგვარებს. რა გარანტიები არსებობს, რომ მათი მმართველობის პირობებში კიდევ უფრო მწვავე კონფრონტაციულ ურთიერთობას არ მივიღებთ ჩვენს ჩრდილოეთ მეზობელთან? ჩვენ ხომ არ ვიცით, ისინი რა გზებზე აპირებენ კრემლთან საერთო ენის გამონახვას? იქნებ, ურთიერთობის დარეგულირებაში კიდევ უფრო შემტვევი პოლიტიკის გატარებას გუ-

ლისხმობენ ან, იქნებ, კრემლისთვის სრულიად მიუღებელი აღმოჩნდეს მათი სტრატეგიული კურსი?! ეს ის საკითხებია, რომელთა გაუთვალისწინებლობამ ერთხელ უკვე მიგვიყვანა კატასტროფის ზღვრამდე და იმავე შეცდომების გამეორება შეიძლება საბოლოო წერტილი აღმოჩნდეს საქართველოს, როგორც დამოუკიდებელი ქვეყნის არსებობისთვის... სააკაშვილის შეცდომებზე მომავალ ხელისუფლებას ბევრი რამის სწავლა შეუძლია. ყველაზე დიდი შეცდომა კი ის იყო, რომ ტერიტორიული მთლიანობის ძალის გამოყენებით აღდგენაზე წავიდეთ... ამ ხელისუფლებამ, როცა შეიარაღებულ თავდასმას იწყებდა, ვერ გაითვალისწინა, რომ სამაჩაბლოში გაეროს მანდატით აღჭურვილი რუსეთის სამშვიდობო ძალები იდგნენ, რომელთა მიმართულებით, თუ გადავტოვებთ ტყვიის გასროლას გაეროს წინააღმდეგ ომის დაწყებას ნიშნავდა. მიმართა, რომ ჩვენ ვაცილებით უფრო მსუბუქი შედეგი მივიღებთ, ვიდრე მოსალოდნელი იყო სამართი რიტორიკით რუსეთის პროვოცირების შედეგად... — გასაგებია, მაგრამ რუსი სამშვიდობოები ვერც სამაჩაბლოში და ვერც აფხაზეთში გაეროს მიერ დაკისრებულ ფუნქციას ვერ თუ არ ასრულებდნენ — იყო პროვოკაციები, გახშირებული თავდასხმები... რა გამოსავალი რჩებოდა ქართულ მხარეს? — ის, რაც აგვისტოში მოხდა, არავითარ შემთხვევაში გამართლებული არ არის. სალად მოაზროვნე ნებისმიერი ადამიანი მიხვდება, რომ ეს ომი ჩვენთვის სრულიად არასასურველი შედეგით დამთავრდებოდა. თავის მხრივ, რუსეთისთვისაც საკმაოდ მტკივნეული აღმოჩნდა ეს დაპირისპირე-

ბატონი ვაშაძე რუსი პოლიტიკოსების მიმართ ხშირად იყენებს, მის არაკვალიფიციურობასა და პოლიტიკურ უკულტურობაზე მეტყველებს... — დასაწყისში ახსენებთ, რომ დიპლომატიური კორპუსი ქვეყნის სტრატეგიულ კურსს ვერ შეცვლის. იქნებ, დავიკონკრეტოთ, სად გადის დიპლომატიის შესაძლებლობების ზღვარი და რა კორექტივების შეტანა შეუძლია მას ცენტრალური ხელისუფლების პოლიტიკურ ორიენტაციაში? — უპირველესი ამოცანა არის ხელისუფლების რიტორიკა, რომელზეც დიპლომატიური კორპუსი, რა თქმა უნდა, შეუძლია ზეგავლენის მოხდენა. უფრო მეტიც, როცა ქვეყნის ხელმძღვანელობა ქუჩურ რიტორიკით საუბრობს და როცა კეთდება მუქარის შემცველი განცხადებები მეზობელი სახელმწიფოს მისამართით, დიპლომატიური კორპუსი პირდაპირ ვალდებულია, ხელისუფლებას ტონის შერბილებისკენ მოუწოდოს; ხოლო როცა პირიქით ხდება, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ საერთოდ არ ვიცით, რა არის პოლიტიკა... ამ თვალსაზრისით ყველაზე დიდი საფრთხე საქართველოს მომავალში დაემუქრება. ვთქვათ, ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, ხელისუფლებაში მოვიდა ის ხალხი, რომელიც დღეს ოპოზიციაშია და აცხადებს, რომ რუსეთთან ურთიერთობას მოაგვარებს. რა გარანტიები არსებობს, რომ მათი მმართველობის პირობებში კიდევ უფრო მწვავე კონფრონტაციულ ურთიერთობას არ მივიღებთ ჩვენს ჩრდილოეთ მეზობელთან? ჩვენ ხომ არ ვიცით, ისინი რა გზებზე აპირებენ კრემლთან საერთო ენის გამონახვას? იქნებ, ურთიერთობის დარეგულირებაში კიდევ უფრო შემტვევი პოლიტიკის გატარებას გუ-

ბატონი ვაშაძე რუსი პოლიტიკოსების მიმართ ხშირად იყენებს, მის არაკვალიფიციურობასა და პოლიტიკურ უკულტურობაზე მეტყველებს... — დასაწყისში ახსენებთ, რომ დიპლომატიური კორპუსი ქვეყნის სტრატეგიულ კურსს ვერ შეცვლის. იქნებ, დავიკონკრეტოთ, სად გადის დიპლომატიის შესაძლებლობების ზღვარი და რა კორექტივების შეტანა შეუძლია მას ცენტრალური ხელისუფლების პოლიტიკურ ორიენტაციაში? — უპირველესი ამოცანა არის ხელისუფლების რიტორიკა, რომელზეც დიპლომატიური კორპუსი, რა თქმა უნდა, შეუძლია ზეგავლენის მოხდენა. უფრო მეტიც, როცა ქვეყნის ხელმძღვანელობა ქუჩურ რიტორიკით საუბრობს და როცა კეთდება მუქარის შემცველი განცხადებები მეზობელი სახელმწიფოს მისამართით, დიპლომატიური კორპუსი პირდაპირ ვალდებულია, ხელისუფლებას ტონის შერბილებისკენ მოუწოდოს; ხოლო როცა პირიქით ხდება, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ საერთოდ არ ვიცით, რა არის პოლიტიკა... ამ თვალსაზრისით ყველაზე დიდი საფრთხე საქართველოს მომავალში დაემუქრება. ვთქვათ, ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, ხელისუფლებაში მოვიდა ის ხალხი, რომელიც დღეს ოპოზიციაშია და აცხადებს, რომ რუსეთთან ურთიერთობას მოაგვარებს. რა გარანტიები არსებობს, რომ მათი მმართველობის პირობებში კიდევ უფრო მწვავე კონფრონტაციულ ურთიერთობას არ მივიღებთ ჩვენს ჩრდილოეთ მეზობელთან? ჩვენ ხომ არ ვიცით, ისინი რა გზებზე აპირებენ კრემლთან საერთო ენის გამონახვას? იქნებ, ურთიერთობის დარეგულირებაში კიდევ უფრო შემტვევი პოლიტიკის გატარებას გუ-

ბატონი ვაშაძე რუსი პოლიტიკოსების მიმართ ხშირად იყენებს, მის არაკვალიფიციურობასა და პოლიტიკურ უკულტურობაზე მეტყველებს... — დასაწყისში ახსენებთ, რომ დიპლომატიური კორპუსი ქვეყნის სტრატეგიულ კურსს ვერ შეცვლის. იქნებ, დავიკონკრეტოთ, სად გადის დიპლომატიის შესაძლებლობების ზღვარი და რა კორექტივების შეტანა შეუძლია მას ცენტრალური ხელისუფლების პოლიტიკურ ორიენტაციაში? — უპირველესი ამოცანა არის ხელისუფლების რიტორიკა, რომელზეც დიპლომატიური კორპუსი, რა თქმა უნდა, შეუძლია ზეგავლენის მოხდენა. უფრო მეტიც, როცა ქვეყნის ხელმძღვანელობა ქუჩურ რიტორიკით საუბრობს და როცა კეთდება მუქარის შემცველი განცხადებები მეზობელი სახელმწიფოს მისამართით, დიპლომატიური კორპუსი პირდაპირ ვალდებულია, ხელისუფლებას ტონის შერბილებისკენ მოუწოდოს; ხოლო როცა პირიქით ხდება, ეს ნიშნავს, რომ ჩვენ საერთოდ არ ვიცით, რა არის პოლიტიკა... ამ თვალსაზრისით ყველაზე დიდი საფრთხე საქართველოს მომავალში დაემუქრება. ვთქვათ, ჩატარდა საპარლამენტო არჩევნები, ხელისუფლებაში მოვიდა ის ხალხი, რომელიც დღეს ოპოზიციაშია და აცხადებს, რომ რუსეთთან ურთიერთობას მოაგვარებს. რა გარანტიები არსებობს, რომ მათი მმართველობის პირობებში კიდევ უფრო მწვავე კონფრონტაციულ ურთიერთობას არ მივიღებთ ჩვენს ჩრდილოეთ მეზობელთან? ჩვენ ხომ არ ვიცით, ისინი რა გზებზე აპირებენ კრემლთან საერთო ენის გამონახვას? იქნებ, ურთიერთობის დარეგულირებაში კიდევ უფრო შემტვევი პოლიტიკის გატარებას გუ-

იქნება თუ არა მორიგი დაპირისპირება, რუსეთისა და ამერიკის შეთანხმებაზე და მოქმედება

ჯაბა შვანია

ამერიკის გზა ფაშისკენ

ისტორიული გამოცდილება — გაიხსენეთ ჰიტლერი, პინოჩეტი და ბევრი სხვა — საშუალებას იძლევა, გამოვავლინოთ გარკვეული სტანდარტული მოქმედებების ნაკრები, რომელსაც იყენებს ყველა დიქტატორი, როცა საკონსტიტუციო სამართლის იდეალიზაციისკენ ისწრაფვის და, როგორც ნაომი ვულფი ირწმუნება, ამ „ინსტრუქციას“ ბუშის ადმინისტრაციაც ბეჯითად მიჰყვება. გასულ შემოდგომაზე ტალიანდში სამხედრო გადატრიალება მოხდა. პუტჩის ორგანიზატორები, თითქოსდა წინასწარ შედგენილი ნუსხის მიხედვით, სისტემატურად იღებდნენ გარკვეულ ზომებს. კაცმა რომ თქვას, გარკვეული თვალსაზრისით, ასეთი სია ჰქონდათ კიდეც. მოკლე ხანში დემოკრატიას ხოლო მოელო: პუტჩისტებმა ქვეყანაში საომარი მდგომარეობა გამოაცხადეს, საცხოვრებელ რაიონებში შეიარაღებული ჯარისკაცები შეუშვეს, კონტროლზე აიყვანეს ტელე და რადიოსადგურები, რეგლამენტი დაუნესეს პრესას, მკაცრად შეზღუდეს ხალხის გადაადგილება და დაპატიმრეს ზოგიერთი საზოგადოებრივი აქტივისტი.

ისინი სულაც არ მოქმედებდნენ იმპროვიზებულად. თუ ისტორია კარგად იცით, იოლად აღმოაჩენთ მასში ღია საზოგადოების დიქტატურად გარდაქმნის „ინსტრუქციას“. ერთსა და იმავე მეთოდს ზედმიწევნით იყენებდნენ, რასაც ზოგჯერ — დიდი, ზოგჯერაც ნაკლები სისხლისღვრა და სისასტიკე მოსდევდა. ოღონდ ეს მეთოდები მუდამ ამტკიცებდა თავის ეფექტურობას.

დემოკრატიის დამყარება და მენარჩუნება რთული საქმეა, მუდმივ ძალისხმევას მოითხოვს, მისი დემონტაჟი კი, როგორც ისტორიული გამოცდილება გვკარნახობს, გაცილებით იოლია. ამისთვის საკმარისი საქმარისია 10-პუნქტიანი „ინსტრუქციის“ შესრულება.

როგორ წარმოუდგენლადაც უნდა მოგვეჩვენოს, საკმარისია, ფიზიკურად შევაფასოთ მომხდარი და ნათელი გახდება, რომ ამერიკის შეერთებულ შტატებში ათივე პუნქტი პრაქტიკაში უკვე ხორციელდება ჯორჯ ბუშის ადმინისტრაციის მიერ.

რაკილა ჩემი თაობის ამერიკელები დემოკრატიულ საზოგადოებაში იშვინენ, ჩვენთვის ძნელი წარმოსადგენია, რომ ჩვენს ქვეყანაში შიდაპოლიტიკური ცხოვრება შეიძლება, ისევე შეიზღუდოს, როგორც ბევრ სხვა ქვეყანაში. რაკილა უკვე აღარ ვცდილობთ, მეტი შევიტყუოთ ჩვენს უფლებებსა და სახელმწიფოებრივ მოწყობაზე, ქვეყნის კონსტიტუციური მოდელის ამოცანის გადაჭრა მოქალაქეებმა „აუტორიტარული“ პროფესიონალებს — იურისტებსა და მეცნიერებს მიანდეს. ჩვენ ბუნდოვანი წარმოდგენა გვაქვს შეერთებული შტატების დამპყრობელი მამამთავრების მიერ შექმნილ საპინოჩეტო სისტემაზე და ვერ ვამჩნევთ, რომ ის მეთოდურ დემონტაჟს ექვემდებარება. რაკილა ვეროპის ისტორიას უხეიროდ გვასწავლიან, „ნაციონალური“ უსაფრთხოების სამინისტროს შექმნა (ზოგს, ალბათ, ახსოვს, რა მოჰყვა ერთ ქვეყანაში სიტყვა „ნაციონალური“ ანტიკონსტიტუციურობისთვის) — პოლიტიკოსების — იურისტებისა და მეცნიერების მიანდეს. ჩვენ ბუნდოვანი წარმოდგენა გვაქვს შეერთებული შტატების დამპყრობელი მამამთავრების მიერ შექმნილ საპინოჩეტო სისტემაზე და ვერ ვამჩნევთ, რომ ის მეთოდურ დემონტაჟს ექვემდებარება. რაკილა ვეროპის ისტორიას უხეიროდ გვასწავლიან, „ნაციონალური“ უსაფრთხოების სამინისტროს შექმნა (ზოგს, ალბათ, ახსოვს, რა მოჰყვა ერთ ქვეყანაში სიტყვა „ნაციონალური“ ანტიკონსტიტუციურობისთვის) — პოლიტიკოსების — იურისტებისა და მეცნიერების მიანდეს.

მე ვამტკიცებ, რომ ჩვენს ცხვირწინა ჯორჯ ბუში და მისი ადმინისტრაცია, რომლებიც ფაშისტული გამოცდილ ტაქტიკას მიჰყვებიან, ჩვენს ღია საზოგადოებას „ხურავს“. ასე რომ, დროა, „წარმოვიდგინოთ წარმოუდგენელი“ როგორც ამას მწერალი და პოლიტიკური პუბლიცისტი ჯო კონესონი ამბობს და ვიფიქროთ იმაზე, რომ დიქტატურა ჩვენთანაც შესაძლებელია. ის კი არა, მასთან

უფრო ახლოს ვართ, ვიდრე გვგონია. კონესონი გვაფრთხილებდა, რომ ამერიკას ავტორიტარიზმი ემუქრება. ჩემი აზრით კი, იმისათვის, რომ შეერთებულ შტატებში ამჟამად მიმდინარე მოვლენების სერიოზულობა გავაცნობიეროთ, აუცილებელია, დავისწავლოთ ხელისუფლებაში ფაშისკენის მოსვლის გაკვეთილები როგორც ევროპაში, ასევე სხვაგან.

მამ ასე, ვნახოთ, როგორ სრულდება პუნქტების მიხედვით ეს „ინსტრუქცია“ ჩვენთან.

შეხვედით შიდა და გარე მტრის საშიში სახეა

მას შემდეგ, რაც 2001 წლის 11 სექტემბერს სასტიკი დარტყმა მოგვადგინეს, მთელი ქვეყანა შოკში აღმოჩნდა. დაახლოებით თვე-ნახევრის შემდეგ, 2001 წლის 26 ოქტომბერს, კონგრესმა მიიღო კანონი ტერორიზმთან ბრძოლის შესახებ (patriot act.) ისე, რომ, ფაქტობრივად, არც განუხილავს — უფრო მეტიც, ბევრი ირწმუნება, რომ პარლამენტარებმა ხეირიანად ვერც მოასწერეს კანონპროექტის ნაკითხვა. ჩვენ გვაცნობებს, რომ ქვეყანა „სამხედრო რეჟიმზე გადადის“; რომ „გლობალურ ომს“ ვაწარმოებთ „მსოფლიო ხალიფატის“ წინააღმდეგ, რომელსაც დასავლური ცივილიზაციის პირისგან მიწისა ალგვა სურს. კრიზისის პირობებში ჩვენს ხელისუფლებას უნინაც შეუზღუდავს სამოქალაქო თათვისუფლება: არღილოეთისა და სამხრეთის ომისას, როცა ლინკოლნმა ქვეყანაში საომარი მდგომარეობა გამოაცხადა ანდა მეორე მსოფლიო ომის დროს, როცა ათასობით იაპონური წარმოშობის ამერიკელის ინტერნირება მოხდა. მაგრამ ამჟამინდელ სიტუაციაში, რომელიც საზოგადოებრივი ორგანიზაცია american freedom agenda-ს წევრი ბრიუს ფეინი მიუთითებს, პრეცედენტი არ აქვს: ყველა ომს, რომელიც კი გვინარმოვობა, რაღაც „სასრული წერტილი“ ჰქონდა, რის შემდეგაც ყველაფერი უნინდელ კალაპოტში, დემოკრატიასთან ბრუნდებოდა. ამჟამინდელი კონფლიქტი კი, იმ სახით, რა სახითაც წარმოგვიდგენენ, დროსა და სივრცეში შეზღუდული არაა — ომის ველს მთელი დედამიწა წარმოადგენს. „ამჯერად, — ამბობს ფეინი, — მკაფიო, სასრული ზღვარი, უზრალოდ, არ არსებობს“.

ჰიდრასავით მრავალთავიანი, ფარული და საზარელი საფრთხის შექმნა ძველისძველი ტრიუკია. შეიძლება მას რეალური საფუძველიც ჰქონდეს, როგორც მაშინ, როცა პიტლერმა კომუნისტების მხრიდან ქვეყნისათვის მოსალოდნელ საფრთხეზე განაცხადა (სხვათა შორის, როცა ვისკონსინის უნივერსიტეტის ერთმა მეცნიერმა აღნიშნა, რომ 1933 წლის თებერვალში რაიხსტაგის გადაწვას, რომელსაც თითქოსდა კომუნისტებმა წაუკიდეს ცეცხლი, „ხალხისა და სახელმწიფოს დაცვის შესახებ კანონის“ მიღება მოჰყვა, რამაც საკონსტიტუციო მოდელი უფადო საგანგებო მდგომარეობით ჩაანაცვლა, გამორჩენილი რაიხსტაგისა და კომუნისტების წაუკიდეს ცეცხლი, „ხალხისა და სახელმწიფოს დაცვის შესახებ კანონის“ მიღება მოჰყვა, მითოლოგიურ ხასიათსაც ატარებდეს — გავიხსენოთ იმავე ნაცისტების თეზისის მსოფლიოს გზაზე საერთაშორისო შეთანხმებების შესახებ. მე არ ვცდილობ მსოფლიო ისლამისტური ტერორისგან მომდინარე საფრთხის დაკნინებას, ცხადია, ის ძალზე სერიოზულია. უფრო იმაზე ვლაპარაკობ, რომ ესპანეთში, რომელმაც ასევე სასტიკი ტერორიზმი გადაიტანა, ამ საფრთხის ხასიათს სრულებით სხვა ფორმულირებები განსაზღვრავს. ესპანეთის მოქალაქეებმა იციან, რომ მათ უსაფრთხოებას რაღაც სერიოზულად ემუქრება; ამერიკელი მოქალაქეები კი დაარწმუნეს, რომ ცივილიზაციის იმ სახით, როგორც თაც ვიცნობთ, დაღუპვა ელის. ბუნებრივია, შედეგად ჩვენი უფლებების შეზღუდვას ვეგუებით.

დაარსებულ ბუღაბი

მამ ასე, თქვენ შეძელით საზოგადოების დაშინება: მომდევნო ნაბიჯად იმგვარ საპრობოლეთა სისტემის შექმნა უნდა იქცეს, რომელიც კანონი არ ვრცელდება (როგორც ბუშმა განაცხადა, ამერიკულ საპრობოლეთა ცენტრი — გუანტანამო საპრობოლეთობის შექმნა და „ღია კოსმოსი“ უნდა მოექცეს), რათა შესაძლებელი იყოს ამ ციხეებში ადამიანთა ნაშენი.

თავდაპირველად მოქალაქეები ამგვარ ციხეებში გამოწყვდულ ადამიანებს „უცხოებად“ — შფოთისთავებად, ჯაშუშებად, „ხალხის მტრებად“, „დამნაშავეებად“ — მიიჩნევენ, ამიტომ საზოგადოება ასეთი სისტემის შექმნას ხელს უწყობს: ადამიანებს უმძაფრდებათ საკუთარი დაცულობის შეგრძნება, ხოლო პატიმრებს „თავისიანებად“ არ მიიჩნევენ, თუმცა ძალიან მალე იმავე საკნებში აღმოჩნდებიან სამოქალაქო საზოგადოების დაპატიმრე-

ამერიკელი ფაშისტები სალუტს აქვნიან ვაშინგტონს, როგორც პირველ ფაშისტს

ბული ლიდერებიც — ობოზიციის წარმომადგენლები, პროფკავშირის აქტივისტები, სასულიერო პირები, ჟურნალისტები.

სწორედ ასე ხდებოდა „ფაშისტისკენ ჩაცოცებისა“ თუ ანტიდემოკრატიული რეპრესიების მიმდინარეობისას 1920-30-იანი წლების იტალიასა და გერმანიაში, ისევე, როგორც შემდგომ — 1970-იანი წლების ლათინურ ამერიკაში. ეს ღია საზოგადოების დემონტაჟის ან დემოკრატიული ამბოხის ჩახშობის ერთ-ერთი ყველაზე სტანდარტული მეთოდია.

დღეს ამერიკას უთუოდ აქვს ასეთი გულაგი — ესაა ჩვენი ციხეები ავღანეთსა თუ ერაყში, რომ აღარაფერი ვთქვათ გუანტანამო-ბეიზე კუბაში, სადაც ტუსაღებს აბუჩად იგდებენ, უფადოდ ამწყვედვენ ციხის კედლებში და ნორმალურ სასამართლო პროცედურებზე უარს ეუბნებიან. არცთუ დიდი ხნის წინათ ბუშმა და მისმა მოკავშირეებმა უარი განაცხადეს, გამოექვეყნებინათ ინფორმაცია ე.წ. „შუბ ხერხებზე“ — საიდუმლო საპატიმროებზე, რომლებიც ცე-რა-უმ შექმნა მთელ მსოფლიოში და სადაც პირდაპირ ქუჩიდან გატაცებულ ადამიანებს ამწყვედვენ.

ისტორიული გამოცდილება გვიჩვენებს: საკმარისია, შექმნა ასეთი გულაგი და ის მეტასტაზებს გაუშვებს, სულ უფრო მასშტაბური, დახურული, სასტიკი ხდება და მეტად ჩაუზრდება სახელმწიფო ორგანიზმს. თვითმხილველთა მონაყოლით, ფოტოსურათებით, ვიდეომასალებითა და სახელმწიფო სტრუქტურათა დოკუმენტებით ვიცით, რომ ადამიანებს — დამნაშავეებსაც და უდანაშაულოებსაც — აწამებენ როგორც ამერიკის ოფიციალურ ციხეებში, ასევე იმ საპატიმროებშიც, რომელთა საქმიანობაც არასოდეს გამოიხეილა სათანადოდ. ასე რომ, ტყუილად ჩაუზრდება სახელმწიფო ცნობილმა მეცნიერმა — კონსერვატორმა უილიამ საფაიერმა ანტიფაშისტი პასპორტის, გერმანიამ პოლიტიკურ პატიმრად ქცეული მარტინ ნიშლერის სიტყვები: „ჯერ ებრაელების წასაყვანად მოვიდნენ და მე ვედმდრ, რადგან ებრაელი არ ვარ, მაგრამ როცა ჩემს წასაყვან-

ად მოვიდნენ, ჩემი დამცვეელი აღარ არსებობდა“. ამერიკელთა უმეტესობას არ ესმის, რომ კანონიერების პრინციპების დარღვევა გუანტანამოში სახიფათო პრეცედენტს ქმნის, რომელიც ჩვენი გვემუქრება.

სხვათა შორის, „ფაშისტისკენ ჩაცოცების“ პირველსავე ეტაპზე, ჩვეულებრივ, იქმნება სამხედრო ტრიბუნალები, სადაც განაჩენი არასამართლებრივი წესით გამოაქვთ. ასეთი ტრიბუნალები ჰქონდათ მუსოლინისა და სტალინის. ნაცისტებმა, თავის მხრივ, 1934 წლის 24 აპრილს შექმნეს სახალხო სასამართლო, რომელიც, ასევე, „განსაკუთრებული“ მიხედვით ფუნქციონირებდა: პატიმრებს გისოსებს მიღმა უფადოდ ამწყვედვდნენ, ხშირად — ერთკაციანი სასაბურთაო ანაბეზდნენ, შემდეგ კი მათზე „საჩვენებელ პროცესებს“ აწყობდნენ. საბოლოო ჯამში, „განსაკუთრებული ტრიბუნალები“ პარალელურ სისტემად გადაიქცა, რომლებიც აიძულებდა ჩვეულებრივ სასამართლოებს, კანონი მსხვერპლად შეენირონ ნაცისტური იდეოლოგიისთვის.

ნაოყალიბებო საქმარო „მოიპოვე რაზმები“

ღია საზოგადოების დემონტაჟის ერთ-ერთი მეთოდი, რასაც ქვეყნის „მცოცავი ფაშისტისკენ“ მსწრაფი ლიდერები იყენებენ, თავიანთ ახალგაზრდა მომხრეთაგან გასამხედროებელი ფორმირებების შექმნაა. ეს ფორმირებები მოქალაქეებს ატერორებენ. ასე, მაგალითად, იტალიაში „მავსამოსიანები“ მთელ ქვეყანაში დაძვინდნენ, სცემდნენ კომუნისტებს, ხოლო გერმანიაში მოიერიშეთა მსველელობა ძალდობის აქტების თანხლებით მიმდინარეობდა. ამგვარი გასამხედროებელი ფორმირებები განსაკუთრებულად მნიშვნელოვან როლს თამაშობენ, როცა საუბარი დემოკრატიულ სახელმწიფოებს ეხება: აუცილებელია, მოქალაქეებს ჩაენერგოთ მრისხანე ყოჩაღი ბიჭების შიშითა და ესე იგი, საჭიროა, რომ თავად მოიერიშებენ არ აშინდნენ სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობა.

11 სექტემბრის შემდეგ ამერიკაში კერძო დამცველი ორგანიზაციებისთვის ნამდვილი „ოქროს ხანა“ დადგა: ბუშის ადმინისტრაციამ მათ აუტოსორსინგისთვის მრავალი ისეთი ფუნქცია მიანიჭა, რომლებსაც ტრადიციულად შეიარაღებული ძალები ასრულებენ. დაქირავებულები ასობით მილიარდი დოლარის კონტრაქტებს იღებენ და ქვეყნის შიდა და გარე უსაფრთხოების უზრუნველყოფასთან დაკავშირებულ ოპერაციებს ასრულებენ. ამ „მოხალისე სპეციალისტთაგან“ ზოგიერთს (ერაყში მომუშავეს) ბრალად ედება პატიმართა წამება, უზრუნველყოფის და ცეცხლსასროლი იარაღის გამოყენება მშვიდობიანი ერაყელების წინააღმდეგ. №17 ბრძანებულების თანახმად, რომელიც ასეთი „კერძო საიჯარო ბრიგადების“ საქმიანობის რეგლამენტირებას ახდენს და თავის დროზე ერაყში ამერიკული საოკუპაციო ადმინისტრაციის მეთაურის პოლ ბრეგერის მიერაა გამოცემული, კერძო დამცველი სააგენტოების თანამშრომლები სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობისგან თავისუფლებიან. შესაძლოა, თქვათ, რომ ერაყი განსაკუთრებული შემთხვევაა, მაგრამ ასე არ არის: ქარიზმა „კატრინას“ შემდეგ ნაციონალური უშიშროების სამინისტრომ დაიქირავა და ახალ ორგანიზმში გააგზავნა კერძო დამცველი სააგენტოთა ასობით შეიარაღებული თანამშრომელი. უზრუნველყოფის გამოიძიების სპეციალისტმა ჯერემი სექსტონმა ანონიმურობის დაცვით ინტერვიუ აიღო ერთ-ერთი ასეთი მცველისგან, რომელმაც ალიარსი, რომ ქალაქში უიარაღო მოქალაქეთა ჩაცხრილვა უხდებოდა. ეს უპიზოლი სტიქიური უბედურების შედეგებს უკავშირდება, მაგრამ „ტერორის წინააღმდეგ დაუსრულებელი ბრძოლა“, რომელსაც ამჟამინდელი ადმინისტრაცია აწარმოებს, იმის საშუალებას იძლევა, რომ კრიზისის ან საგანგებო სიტუაციის პირობებში ამერიკის ქალაქები ასეთი „კერძო დაქირავებული არმიების“ განკარგულებაში მოექცეს. გგონიათ, ამერიკაში „მოიერიშე რაზმები“ არ არის? 2000 წელს ფლორიდაში რესპუბლიკური პარტიის მომხრე, აგრესიულად განწყობილი და ერთნაირად შემოხილი ახალგაზრდების ჯგუფები საარჩევნო კომისიათა თანამშრომლებს ემუქრებოდნენ. ასე რომ, თუ ისტორიაში ერკვევით, შეგიძლიათ, ასეთი სიტუაცია წარმოიდგინოთ: მორიგი არჩევნებისას უცებ წარმოიქმნება „საზოგადოებრივი ნესრიგის დაცვის“ აუცილებლობა: ვთქვათ, არჩევნების დღეს საპროტესტო დემონსტრაცია გაიმართა ან ვიღაც ტერაქტით იმუქრება. თუ ისტორია რაღაცას მაინც გვასწავლის, განა შეგიძლიათ, გამოვიჩინოთ საარჩევნო უბნებზე კერძო დაცვის ფორმითა თანამშრომლების გამოჩენა, რომლებსაც „ნესრიგის დასამყარებლად“ დაიქირავენ?

არნო ხიდრბეგიშვილი:

პოლიტიკის საიდუმლო, ანუ „GEORGIA“ ტრანზიტი...

გამოთქმაში „პოლიტიკის საიდუმლო“ იგულისხმება საიდუმლო, რომელიც სინამდვილეში საიდუმლო არ არის. უბრალოდ, ყველა თავს იკავებდა, თითქოს ეს მართლაცდა ასეა. ეს ისეთი საიდუმლოა, რომელიც ყველასათვის ისედაც ცნობილია.
(მასალა ვიკიპედიიდან – თავისუფალი ენციკლოპედიიდან)

„ომი წაგებული არ არის იმიტომ, რომ ჯერ არ დასრულებულა,“ — განაცხადა მიხეილ სააკაშვილმა 2009 წლის 13 თებერვალს პარლამენტის სხდომაზე.

რეტორია ნატოს ავღანეთში სამხედრო ოპერაციის წარმოების პლაცდარმად შესთავაზა. როგორც ჩანს, 2009 წლის 3 ივნისს, ვაშინგტონში მორიგი ვიზიტისას, მისი წინადადებები მიიღეს.

„დეეს ჩვენ ვართ ქვეყანა, რომელიც იბრძვის და აქორი გამოსავალია — დავნებდეთ და ისე მოვიქცეთ, როგორც ეს საქართველოს მტერს სჭირდება, ან ეს ბრძოლა ბოლომდე მივიყვანოთ. შუალედი აქ არ არსებობს იმიტომ, რომ ყველა ჩვენი მცდელობა მტერთან (რუსეთთან. — ა. ხ.) მოლაპარაკებისა უმედეგოდ დასრულდა!“ — ეს კი მარტივად 2009 წლის 5 ივნისს ჩაისახალი ფაბრიკის გახსნაზე განაცხადა (მართალია, ავიენები ირწმუნებია, რომ ეს ფაბრიკა ახალი სულაც არ არის, გადაღებული ძველია და დაპირებული 200 სამუშაო ადგილიც ბლეფია, რადგან ფაბრიკის მუშაობისთვის 10 კაციც საკმარისია, მაგრამ ახლა ამაზე არ ვლაპარაკობთ: რა დროს „ჩაის მირთმევა“, როცა ქვეყანა, როგორც მისი უმადლესი მთავარსარდალი ირწმუნება, საომარ მდგომარეობაში იმყოფება?).

თუ მხედველობაში მივიღებთ ამ ვიზიტის წინ პარლამენტის თავმჯდომარის დავით ბაქრაძის განცხადებას, რომ „დადგა დრო, როცა საქართველომ და ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა მხარდაჭერის მიზნით გადადგან კონკრეტული ნაბიჯები. თანამშრომლობის კონკრეტული სფეროები განვირგოთ ქართლში სტრატეგიული პარტნიორობის შესახებ, რომელსაც საქართველომ და შეერთებულმა შტატებმა ახლახან მოაწერეს ხელი“, ასევე სიხარულითის შემდგომ განცხადებას — „ჩვენ ვისაუბრებთ იმ ლონისძიებებზე (ვაშინგტონში. — ა. ხ.), რომელთა განხორციელება სტრატეგიული პარტნიორობის შესახებ ქართლშია გათვალისწინებული. საქართველო მუშაობს ამ პუნქტების შესრულებაზე,“ — დასკვნა, რომ ქართლის ტექსტი აშშ და საქართველოს სტრატეგიული პარტნიორობის შესახებ, რომელიც ვაშინგტონის ყოფილი აღმინისტრაციის მიერ სახელმწიფო მიმდინარე წლის 9 იანვარს (რომელზეც შეგვირდნენ, რომ ხელმოწერის დასრულებებისთანავე გვაჩვენებდნენ, მაგრამ მაინც არ გვაჩვენეს!), შეიცავდა საიდუმლო დებულებებს, რომლებიც გამჟღავნებას არ ექვემდებარებოდა.

პრეზიდენტი ამას, ეტყობა, ტყუილბრალად არ იმეორებს: საქართველო, რომელმაც ახლახან დააბრუნა თავისი ბატალიონები ერაყიდან, უახლოეს ხანებში, როგორც აშშ მოკავშირე, ხელახლა აპირებს ომში ჩართვას ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნებთან — ავღანეთთან, პაკისტანთან (შესაძლოა — ირანთანაც!), რომლებიც, განსხვავებით რუსეთთან ოთხდღიანი საომარი კონფლიქტისა 2008 წლის აგვისტოში, დაუწოდებელი იქნება და მთელ საქართველოს გაანადგურებს!

ეს დოკუმენტი ჩარჩო ხელშეკრულებას წარმოადგენს და არა ქართლს, რადგან ე. წ. ქართლსა საერთაშორისო სამართალში სამართლებრივი აქტია, რომელიც სავალდებულო შესასრულებელი არ არის და აზრობრივად თითქმის ყოველთვის წარმოადგენს დეკლარაციას, სადაც ჩამოყალიბებულია რაიმე საერთაშორისო შეთანხმების წინადადება, რომელიც მთელი მსოფლიოსთვის კატეგორიული წინააღმდეგი ვიყავი ნატოში გაწევრებისასწორედ იმიტომ, რომ კარგად შევისწავლე ამ ორგანიზაციის საქმიანობის ყველა მხარე, რომელიც არ აფიშირდება და არც რეკლამირდება ნატოს პროპაგანდისტების მიერ და ვიცო, რომ ნატოში ისეთი პატარა და სუსტი ქვეყნის გაწევრება, როგორც საქართველოა, ფაქტობრივად

დარმად გამოიყენებენ? თვით რუსეთიც რომ აშშ მოკავშირეა მსოფლიო ტერორიზმთან ბრძოლაში და სავსებით მშვიდად ხვდება ავღანეთში სამხედრო ტვირთის ტრანზიტს უზბეკეთის, ყაზახეთისა და, ნაწილობრივ, ყირგიზეთის გავლით? კითხვას კითხვითვე ვუპასუხებ: არ დაფიქრებულხარ, ძვირფასო მკითხველო, რად დასჭირდა ამერიკას საქართველოს ტერიტორიის გამოყენება გადასატვირთ პუნქტად, როცა ფლობს 1948 წლიდან მოქმედ სამხედრო-სატრანსპორტო ინფრასტრუქტურას (აეროდრომები, სანაოსნოები, კავშირგაბმულობის სისტემა და სხვ.) თურქეთში?.. მხოლოდ პარტნიორობის მიზნით? განა შესაძლებელია საქართველოსა და აშშ შორეულსოვან (ორმხრივ!) პარტნიორობაზე ლაპარაკი 2008 წლის აგვისტოს შემდეგ, როცა საქართველო ვერა და ვერ ელარსა უდიდესი სახელმწიფოსგან სამხედრო დახმარებას? როცა ობამას აღმინისტრაციამ „პოლიტიკის გადახედვის“ ჩარჩოში გაუხმაურებლად შეაჩერა მთელი ამერიკული სამხედრო ექსპორტი საქართველოში და არც დააზუსტა, როდის აღდგება მინდობები და მომავალში რისი ექსპორტირების უფლება ექნებათ საქართველოში, როცა აშშ, როგორც ამბობენ, აუქმებს კრწანისის სამხედრო-სასწავლო ცენტრს თბილისში და აეროლოგისტიკის რეკონსტრუქციის ქართველ რეინჯერებს ნერთინდენ?

პოლ, რა არის ეს, თუ არა პარტნიორობა? სანამ კონკრეტულად ვუპასუხებდე ამ კითხვას, მინდა, ფრაგმენტი მოვიყვანო გლობალიზაციის პრობლემების ცენტრის ხელმძღვანელის, პოლიტიკურ მეცნიერებათა დოქტორის ალექსანდრე ჭაჭიას 2008 წლის 4 აპრილის ინტერვიუდან: „ყოველთვის კატეგორიული წინააღმდეგი ვიყავი ნატოში გაწევრებისასწორედ იმიტომ, რომ კარგად შევისწავლე ამ ორგანიზაციის საქმიანობის ყველა მხარე, რომელიც არ აფიშირდება და არც რეკლამირდება ნატოს პროპაგანდისტების მიერ და ვიცო, რომ ნატოში ისეთი პატარა და სუსტი ქვეყნის გაწევრება, როგორც საქართველოა, ფაქტობრივად

მისად ჩვენთვის თანდათან გახდება ცნობილი (ისევე, როგორც იმ ჩვენს მაღალჩინოსანთა სახელები, რომლებიც თავიანთ ახლობლებსა და ნათესავებს ავღანეთში, საერთაშორისო კონტინენტის ასეულის შემადგენლობაში გაგზავნიან. თუკი ასეთები, რასაკვირველია, იქნებიან... მერედა, რა მოხდება? დაე, ყველაფერში დასავლეთის წამბაძველმა და ლონდონულმა პოლიტიკებლებმა მენტმა მაგალითი აიღოს პრინც ჩარლზის ვაჟებისგან, რომლებიც ერაყში იბრძოდნენ!).

საზომით — მეორე კაცი სახელმწიფოში!, თუ მას საკუთარ ვეება პლანტაციებში მონეული ელიტარული ყურძნისაგან ღვინის წარმოება უფრო მეტად იზიდავს, რომელსაც სახელი თავისი მეუღლის — ცნობილი პრინც-ბალერინის საპატივცემულოდ დაარქვა?! მზად აქვს კი პარლამენტის თავდაცვისა და უშიშროების კომიტეტის თავმჯდომარე თარგამაძეს, რომელსაც ბოლო ხანებია საქართველოში მხოლოდ „გიივის“ ეძახიან (ქართული ოპოზიციის ერთადერთი და უდავო დამსახურება...), მობილიზაციის, ზიანის მინიმიზაციისა და შესაძლო კონტრდატყმის თავიდან აცილების გეგმა?

საინტერესოა, რა დამოკიდებულება ექნებათ ამ ყველაფრისადმი უსამა ბენლადენს, ალ-ქაიდას, თალიბანსა და სხვა ისლამისტურ ფუნდამენტალისტ-ექსტრემისტ-ტერორისტებს?! ნეტავ, თუ იცის საქართველოს თავდაცვის მინისტრმა სიხარულიდემ, რომ არც ავღანეთს, არც პაკისტანს, არც ირანსა და, ასევე, საუდაბო არაბეთს, ინდოეთს, ისრაელსა და სამხრეთ კორეასაც კი არ აქვს საკონტინენტთაშორისო ბალისტიკური რაკეტები, რომლებიც 1200 კმ-ზე მეტ მანძილზე დაფრინავს, ამგვარად, საფრთხეს წარმოადგენს ევროპისა და, მით უმეტეს, ამერიკისათვის? სამაგიეროდ, რაც აქვთ, ისინი იოლად მოაღწევენ ამერიკის მოკავშირე საქართველომდე და რომ მართო პაკისტანს 80 ბირთვული მუხტი აქვს?

დარჩა კი საქართველოში ბომბსაფარი (მეტროპოლიტენის გარდა), რომელიც საბჭოთა ხანაში ააგო ხელისუფლებამ, აწყობილი სამობილიზაციო სისტემა რომ ჰქონდა და პოსტსაბჭოთა პერიოდში რომ გაანადგურეს? თუ უკვე გაიყიდეს ბარების, ღამის კლუბებისა და ბუტიკების გასახსნელად?!

იცი, კი საქართველოს პრეზიდენტმა სააკაშვილმა, რომ ევროპაში რაკეტსანიშანადმდეგ ობიექტების განთავსების პროექტი რომც არ შეჩერებინა ვაშინგტონის ახალი აღმინისტრაციისა და საქართველო მისი მოქმედებების ეფექტურობის ზონაში მოხვედრის მიზნით, სარაკეტო იერიშის შემთხვევაში ის მაინც განადგურდებოდა, თუკი რაკეტის მოგერიება მის საპირი სივრცეში მოხდებოდა? იცის, ასეთი რაკეტების წამსხვრევეები, რომლებიც სულ რაღაც 100 გრამს იწონის, 5-სართულიან შენობას დასერიკვლამდე რომ „ფხრსაძის“, მინაზე კი ცაცილებით დიდი „წამსხვრევეები“ ეცემა? რა მნიშვნელობა აქვს, რა დაგვეცემა თავზე — ისლამისტ ტერორისტთა რაკეტები, თუ მათი წამსხვრევეები?!

იფაქტობრივად კი მის ხელმძღვანელობა და თავდაცვის სამინისტროს გენშტაბი ალ-ქაიდას მდიდარ გამოცდილებას მთელ მსოფლიოში ტერაქტების მოწყობის საკითხში და ამუშავენ თუ არა ამ პოტენციურ საშიშროებას? არსებობს კი საქართველოში დასავლეთის ანალოგიური მაღალპროფესიონალური სამაშველო სამსახურები, რომლებიც სამხედრო მოქმედებების შედეგად წარმოშობილ საგანგებო სიტუაციებზე ორიენტირებული თუ მთელ იმედებს სივრცე, როგორც 2008 წლის აგვისტოში, თბილისის მერზე — უგულავაზე ამყარებენ?!

აი, „პოლიტიკის საიდუმლოც“: საქმე ისაა, რომ ზემოთხსენებული ქვეყნების (თურქეთი, უზბეკეთი, ყაზახეთი, ყირგიზეთი) ტერიტორია და აეროდრომები დღეს ღია ავღანეთში ამერიკის სამხედრო, და არა საბრძოლო, ტვირთების ტრანზიტისთვის! ხოლო საქართველო ერთადერთი ქვეყანაა, რომელიც, საგარეოდ, საბრძოლო ტვირთების ტრანზიტზე დათანხმდა, მაგრამ არა მხოლოდ სურსათ-სანოვანის, სანავის, სარემონტო ტექნიკისა და აღჭურვილობის, არამედ იარაღის, საბრძოლო მასალების, ცოცხალი ძალისა და თავისი ტერიტორიიდან ბომბდამშენებისა და სრული სამხედრო კომპლექტაციით ავიაციის სხვა სახეობების გაშვებას...

მაღე ჩვენი ქვეყნის მბრძანებლებს ხომ არ მოუწევთ, შეეხვეწონ „მტერს“ — რუსეთს, შემოიყვანოს თავისი ჯარი საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე, რათა დაგვიცვას ჩვენ (და მთელი კავკასია!) ახლო აღმოსავლეთიდან საპასუხო სარაკეტო ბირთვული იერიშისაგან?!

და რამდენად უფრო ვარ, რომ ეს „ქართლის“ ერთადერთი საიდუმლო დებულება არ არის: ვფიქრობ, რომ ვალდებულებები, რომლებზეც საქართველოს ამჟამინდელმა ხელისუფლებამ მოაწერა ხელი, მოვლენათა განვითარების შესაბა-

პასუხი ამ კითხვებზე ცნობილია (ეს ისეთი საიდუმლოა, რომელიც ყველასათვის ისედაც ცნობილია!), თუმცა ქართველ ხალხს რატომღაც არ ეკითხებიან, ხელს აძლევს თუ არა ასეთი „ხარტერი“: ჩვენ მათ დასავლეთისკენ — ენერგომატარებლების, ხოლო აღმოსავლეთისკენ შეიარაღების ტრანზიტს უზრუნველყოფთ, ისინი კი საქართველოს მორიგ ტრანშს გამოუყოფენ? განა ამ ფასად იყიდი ავღანეთის ქვიშებში დაღუპული, თუნდაც, ერთი ქართველი ჯარისკაცის სიცოცხლეს?..

„რჯული დადგენილია არა მარტალთათვის“

ჩვენს უმრავლესობას თავისი პრეზიდენტი „წმინდა ძროხა“ ჰგონია, ელჩები — რაღაც ამგვარი, ვისზეც კრიტიკული შენიშვნის გაბედავან და ჯოჯოხეთის ცეცხლსა და გენაში საგზურის აღებას ნიშნავს, ან — უარესს. უარესი რა არის, ვერ გეტყვით.

სამაგიეროდ, ევროპის თანამედროვე ცხოვრებიდან საწინააღმდეგო მაგალითებს რამდენსაც იხებებთ, იმაზე მეტს დაგისახელებთ. ფაქტებს უმაღლესი დონიდან: აქეთ — სარკოზისა და ობამას, იქით — ობამასა და მერკელის არცთუ მეგობრული ურთიერთდამოკიდებულების ცინცხალ მაგალითებს დაგიდებთ მავიდაზე. ასეთ ურთიერთობებს ორმაგი ძირი აქვს, როგორც იმ ჩემოდნებს, რომლებიც ასი წლის წინათ ლენინის გაზეთი „ისკრა“ ევროპიდან რუსეთის იმპერიაში შემოჰქონდათ. რა ალიც აინთო იმ ნაპერწკლიდან, ცნობილია.

ორმაგ სტანდარტებზე მოგახსენებთ: ერთია, როცა ოფიციალურ განცხადებებში სრულ თანხმობაზე ლაპარაკობენ, მეორე, როცა კონსპირაციული სამალავიდან ამოალაგებენ შეხედულებებსა და შეფასებებს, რომლებიც პირველს ფარავს. ფარავს და ამჟღავნებს, რომ, მაგალითად, განხეთქილება გერმანიასა და ამერიკას შორის სულ უფრო იკვეთება და ურთიერთობა მწვანდება, — აღნიშნავს „The New York Times“ და რომ „ეს ჯერ კიდევ არ არის ურთიერთობათა კრიზისი, მაგრამ არსებობს ზოგიერთი წინააღმდეგობა და აზრთა სხვადასხვაობა მთელ რიგ საკითხებზე მსოფლიო ეკონომიკური კრიზისიდან დაწყებული, გუანტანამოს პატიმრების ბედი და მთავრებული“.

მიაქციეთ ყურადღება: „ზოგიერთი წინააღმდეგობა“ „მთელ რიგ საკითხებზე“ თავისი ალოგიკური შუთხავესებობით გაცილებით უფრო ტყვადია; განსხვავებულია და დაპირისპირებულია თვალსაზრისით, უფრო მეტს ნიშნავს, ვიდრე კლიშეობრივი აღიარება „ზოგიერთი წინააღმდეგობისა“; ამოსავალი სიტყვებია „მთელი რიგი“, რაც ფარავს და აჭარბებს „ზოგიერთს“.

სერიოზულადაა აქ საქმე. წერილის ავტორი ნიკოლა კულიში მიიჩნევს, რომ ობამას ადმინისტრაცია უფლებელყოფს მისი ძველი მოკავშირეების რჩევებს. ამით ამერიკამ შეიძლება მისი საწინააღმდეგოდ განაწყობოს ევროპის უმსხვილესი ეკონომიკა და თავისი უმნიშვნელოვანესი შუამავალი რუსეთთან დაძაბულ ურთიერთობაში.

გერმანიის მასობრივი ინფორმაციის საშუალებები ვარაუდობენ, რომ აშშ პრეზიდენტის ბერლინში ჩასვლელისთვის ახლო აღმოსავლეთსა და ევროპაში მისი პირველი ტურნეს დროს გერმანიის კანცლერ მერკელსა და მისი ადგილობრივი კონტაქტების მარცხენებ-

ლია, თუმცა ფრაუ მერკელის მრჩეველები მიიჩნევენ, რომ მსგავსი არაფერი ხდება, პირიქით, ობამა განსაკუთრებულ ინტერესს იჩენს ყოფილი აღმოსავლეთ გერმანიისადმი, სადაც ალიზარდა გერმანიის დღევანდელი კანცლერი და ამიტომაც ჩაივინდა ბერლინის ნაცვლად დრეზდენში.

არაერთგვაროვანია რეალური ვითარება ჩრდილოატლანტიკური კავშირის წევრთა პარტნიორულ ურთიერთობაში, ჩვენ კი კერპივით ვეთაყვანებით ნატოს, როგორც მიუწვდომელ ოცნებასა და მოპავლის იმედს.

დასავლეთის მასმედია ამ წინააღმდეგობების დაფარვას არა თუ არ ცდილობს, არც ფიქრობს, რადგან, აბა, სხვა რაა დემოკრატიული პრესა? ვინმეს სერიოზულად ხომ არ ჰგონია, რომ ქართული პროსახელისუფლებო არსები და ერთი-ორი უსახო გაზეთი გამოდგება პრესის თავისუფლების ნიშნად?!

არ იფიქროთ, რომ აშშ და გერმანიის ურთიერთობის ეს „ჩრდილოვანი მხარე“ გამოწვეულია. „The Times“ არანაკლებ სკანდალურ ამბავს გვატყობინებს, კერძოდ, წერს, რომ

სარკოზიმ განაცხადა, რომ მას ობამა გამოუცდელ და უცოდინარ ადამიანად მიიჩნია, განსაკუთრებით, კლიმატის ცვლილების საკითხში. ობამამ, როგორც „The Times“ წერს, ამ თემაზე საპასუხო დარტყმა უთავაზო, როცა ერთ-ერთ ფრანგ მინისტრს დააბარა: „უთხარით ნიკოლას, რომ შევასრულებ საშინაო დავალებას და ორ თვეში ყველაფერი მეცოდინება კლიმატის ცვლილების შესახებ“.

აი, ასეთი ენამწარობა, მაგრამ ზრდილობისა და დიპლომატიურობის ჩარჩოებში და არა ავყობა, რომელსაც საკუთარი ხალხისა თუ სხვა ქვეყნის ხელმძღვანელისადმი იჩენს ბატონი სააკაშვილი და რაიც დიდი ვაჟკაცობა ჰგონია.

ევროპული პრესა არა მარტო თავისუფალია, არამედ გაბედულიც. მოდით, ჩვენც გავბედოთ და კრიტიკული სიტყვა შევკადროთ აშშ სახელმწიფო მდივანს ჰილარი კლინტონს, რომელმაც სულ ახლახან მადლობა უთხრა... სექსუალური უმცირესობების წარმომადგენლებს, რომლებიც აშშ ადმინისტრაციაში მუშაობენ. მადლობაც უთხრა და დირექტივის ტონით ისიც განაცხადა, რომ აუცილებელია ამ უმცირესობათა უფლებების დაცვა მთელ მსოფლიოში. მან სიტყვასიტყვით თქვა: „ჩვენ მადლობელი ვართ ჩვენი ლესბოსელი, ჰომოსექსუალი, ბისექსუალი და ტრანსსექსუალი თანამშრომლები, რომლებიც ვაშინგტონში, ასევე, მთელ მსოფლიოში“.

ნიკოლა სარკოზი ცოტა ემოციებს აყოლილი და ეფექტების მოყვარული კაცის შთაბეჭდილებას ტოვებს. აბრისის თემაში ლონდონში გამართულ G20-ის სამიტზე, მისი პერსონისადმი ყურადღება რომ მიეპყრო, თავს უფლება მისცა, ქედმაღლურად შეეფასებინა ამერიკის პრეზიდენტი.

სარკოზიმ განაცხადა, რომ მას ობამა გამოუცდელ და უცოდინარ ადამიანად მიიჩნია, განსაკუთრებით, კლიმატის ცვლილების საკითხში. ობამამ, როგორც „The Times“ წერს, ამ თემაზე საპასუხო დარტყმა უთავაზო, როცა ერთ-ერთ ფრანგ მინისტრს დააბარა: „უთხარით ნიკოლას, რომ შევასრულებ საშინაო დავალებას და ორ თვეში ყველაფერი მეცოდინება კლიმატის ცვლილების შესახებ“.

აი, ასეთი ენამწარობა, მაგრამ ზრდილობისა და დიპლომატიურობის ჩარჩოებში და არა ავყობა, რომელსაც საკუთარი ხალხისა თუ სხვა ქვეყნის ხელმძღვანელისადმი იჩენს ბატონი სააკაშვილი და რაიც დიდი ვაჟკაცობა ჰგონია.

ევროპული პრესა არა მარტო თავისუფალია, არამედ გაბედულიც. მოდით, ჩვენც გავბედოთ და კრიტიკული სიტყვა შევკადროთ აშშ სახელმწიფო მდივანს ჰილარი კლინტონს, რომელმაც სულ ახლახან მადლობა უთხრა... სექსუალური უმცირესობების წარმომადგენლებს, რომლებიც აშშ ადმინისტრაციაში მუშაობენ. მადლობაც უთხრა და დირექტივის ტონით ისიც განაცხადა, რომ აუცილებელია ამ უმცირესობათა უფლებების დაცვა მთელ მსოფლიოში. მან სიტყვასიტყვით თქვა: „ჩვენ მადლობელი ვართ ჩვენი ლესბოსელი, ჰომოსექსუალი, ბისექსუალი და ტრანსსექსუალი თანამშრომლები, რომლებიც ვაშინგტონში, ასევე, მთელ მსოფლიოში“.

ესე იგი, თქვენს საელჩოშიც, რომელიც თბილისში ფუნქციონირებს? მაგრამ, იქნებ, აქ არ ჰყავთ ამ უკულმართი სიამტკილობის მოყვარული ბიჭები და ტრანსები? თუ ჰყავთ, მაშინ, ვაი ჩვენს ბრალს!

სომ წარმოგიდგინათ, როგორი იქნება ამათი დამყარებული კეთილდღეობა — მონარნარე კაცებისა და აგრესიული ქალების საზოგადოება?..

იგრძნო ეს ლიტვამ და გადადგა კიდევ ნაბიჯი „ჰომოსექსუალიზმის ნახალისების“ ასაკრძალად.

ამ ქვეყანაში გამოსცეს ჰოლანდიური წიგნი ბავშვებისათვის, რომლის გვირგვინს, ორ პრინცს ერთმანეთი შეუყვარდებათ და მოთხრობის ფინალში ჰკოცნიან ერთმანეთს. „Die Presse“ წერს, რომ ამ ფაქტმა ალაშფოთა საზოგადოებრიობა. ლიტვანელებმა მოითხოვეს, „აიკრძალოს საჯარო პროზაგანდა ინფორმაციისა, რომელიც ნახალისებს ჰომოსექსუალიზმს არასრულწლოვანებს შორის“.

მოთხოვნა კანონპროექტად ჩამოყალიბდა, რომელსაც ამ კვირაში სეიმი განიხილავს. ლიტველი გეგმისა და ლესბოსელების ორგანიზაციებს ამ კანონპროექტმა თავზარი დასცა. ქვეყნის მასმედიის ერთმა წაწილმა მათი მხარე დაიჭირა(!). ესეც — ნაქები თავისუფლება! მთავრობა ჯერჯერობით უკან არ იხევს.

ორი ნუთიც დაეკარგოთ და ჩავიხედოთ სახარებაში, სადაც მამათმავლობა დედამის მკვლელობასთან და სხვა ზრდილობასთან არის გათანაბრებული. პავლე, იესო ქრისტეს მოციქული, ტიმოთეს, ჭეშმარიტ შვილს რწმენაში, წერს: „ცნობილია, რომ რჯული დადგენილია არა მართალთათვის, არამედ ურჯულოთა და ურჩთა, უღმერთოთა და ცოდვილთა, გარყვნილთა და ბილნთა, დედამის მკვლელთა და კაცის მკვლელთათვის; მძაფრთა და მამათმავალთა, კაცის-მპარავთა და ცრუთა, ფიცის გამტეხთა და ყველა სხვათათვის, რაც სალი მოძღვრების საწინააღმდეგოა; კურობული ღვთის დი-

დებული სახარების თანახმად, რომელიც მე მაქვს მონდობილი“ (1 ტიმ. 1,9-11). ამ წმინდა სახარების საწინააღმდეგოდ „ცივილიზებული“ ევროპამ ყბადაღებული ტოლერანტობის მორიგი რეკორდი დაამყარა. დღეისამდე იქით მკრეხლობა დანაშაულად კი არა, „ადამიანის თავისუფალი ნების გამოვლენად“ არის მიჩნეული. ამ დასკვნამდე მივიდა ევროსაბჭოს საკონსტიტუციო კანონმდებლობის ვენეციის კომისია. სპეციალისტები, უწინარესად, თეოლოგები მიიჩნევენ, რომ ევროსაბჭოს ამგვარ სიახლეს აქტიურად გამოიყენებენ, როგორც ქრისტიანობის საწინააღმდეგო იარაღს, რომელიც „მეორე რიგის“ რელიგიად და ქვეყნის ძველ კონტინენტზე.

ინგლისურმა გაზეთმა „The Daily Telegraph“-მა მისის ერთ-ერთ ბოლო ნომერში გამოაქვეყნა გამოკითხვის მასალები, რის მიხედვითაც ბრიტანელი ქრისტიანები, რომლებიც რეგულარულად დადიან ეკლესიაში, სულ უფრო მეტად განიცდიან დისკრიმინაციას თავიანთი რელიგიური მრწამსის გამო. გამოკითხვის თანახმად, რომელიც ინსტიტუტმა „ComRes“-მა ჩატარა, გამოკითხული რესპოდენტების ნახევარმა აღიარა, რომ ამა თუ იმ ფორმით განიცადეს რელიგიური დევნა.

ქრისტიანულ მართლმადიდებლობაზე ამგვარი შემოტევა საქართველოში პირველად რამდენიმე წლის წინათ განისაზღვრა, როცა „თავისუფლების ინსტიტუტის“ აქტივისტებმა — გოქარიაშვილი, რამიშვილი და სხვებმა და სხვებმა საქართველოს ეკლესიის წინააღმდეგ ბაილაშქარს. მაშინ სიბილნის ეს ტალღა ეკლესიაში მოიგარია. დღეს ის აქტივისტები სელისუფლებაში არიან, ანუ იმ, რა იქნება სხალ, არაპინ უწყის.

ქრისტეს ფეხის მკვლელთა ახლა ვენეციის კომისიის გადაწყვეტილებით არიან მხარდაჭერილები. ევროსაბჭოს ამ კომისიის გადაწყვეტილებას სპეციალისტები არა მხოლოდ ზნეობრივი და სულიერი დევრადაციის ნიშნად მიიჩნევენ, არამედ იქაური ჩინოვნიკების თავისებურ შიზოფრენიად და მათ მიედლელობად, ერთგვარი დიქტატურა დაამყარონ ადამიანების შეგნებაზე. ამ გადაწყვეტილების წინ მორბენალი „ახალგაზრდა დემოკრატები“ თქვენ აქამდე ჭკუადამჯდარ ადამიანებად მიგაჩნიათ? ლაშა გიორგიძე

საქართველოში უსსოურა ინვესტიციებზე იკლო

ბოლოდროინდელი პროგნოზით საქართველოს ეკონომიკა წელს 1,5 პროცენტით შეიკვეცება. ეს გათვლები ეკონომიკის სფეროში მოლოდინის შემცირების ტენდენციას გამოხატავს. აპრილში, საქართველოს მთავრობის მიერ გამოქვეყნებული გათვლებით, 2009 წლისთვის 2,5 პროცენტთან ეკონომიკურ ზრდას მოელოდნენ. ეს მოლოდინი ძირითადად 4,5 მილიარდ აშშ დოლარიან საგარეო დახმარებას ეფუძნებოდა. ამ დახმარებამ ქვეყნის ეკონომიკაში შემოღებულ გასული წლის ბოლოს დაიწყო, მაგრამ ერთ თვეში გათვლები შეიცვალა: უფრო დაბალი მონაცემები მათში გამოქვეყნდა და კიდევ უფრო დაბალი — 1 ივნისს, როდესაც მთავრობამ განაცხადა, რომ მისი პროგნოზით ეკონომიკა 1,5 პროცენტით შეიკვეცება. 2009 წლის პირველი კვარტლის ოფიციალური მონაცემები ამ თვის ბოლოს გამოქვეყნდება.

მაგრამ პირდაპირი უცხოური ინვესტიციები არ განხორციელებულა.

მაჩვენებლები, ალექსიშვილის თქმით, იმის ვარაუდს აჩვენს, მცირე და საშუალო სანარმოთა უმეტესობა უახლოეს თვეებში დაიხრება. ეს მაჩვენებლები იმის ვარაუდსაც აჩვენს, რომ უმუშევრობა გამწვავდება და ადგილობრივი ეკონომიკის საკვანძო სექტორები, მათ შორის, უძრავი ქონებისა და საბანკო სექტორებში სტაგნაცია გაგრძელდება.

ფინანსთა მინისტრმა კახა ბაინდურაშვილმა განაცხადა, რომ თავდაპირველი გათვლები იმ თვალსაზრისს ეფუძნებოდა, რომ 2009 წლის მეორე კვარტლიდან ეკონომიკა ახალ ინვესტიციებს მოიზიდავდა. 2009 წლის დასაწყისში მთავრობა მოელოდა, რომ წლის განმავლობაში დაახლოებით 1,1 მილიარდის საგარეო ინვესტიცია განხორციელდებოდა. საქართველოს ეკონომიკა ძალიან დაბოკირებული პირდაპირი უცხოური ინვესტიციების მაღალ დონეზე — ეს ეკონომიკური ზრდის მასტიმულირებელი ფაქტორია და ქვეყნის საგარეო-სავაჭრო დეფიციტს ფარავს. მიუხედავად იმისა, რომ

პირდაპირი უცხოური ინვესტიციების 2009 წლის მონაცემები ამ თვის ბოლომდე არ გამოქვეყნდება, მთავრობამ მაინც უფრო დაბალი მოლოდინი დააფიქსირა. „გათვლილად არ გათვალისწინებულა ქუჩის არეულობა. ეს X ფაქტორი იყო“, — განაცხადა ბაინდურაშვილმა ქუჩის საპროტესტო გამოსვლებსა და პიკეტირებაზე მინიშნებით, რომლებიც 9 აპრილს დაიწყო. მინისტრმა 8 ივნისს ადგილობრივ და უცხოელ მენარმეებთან ეკონომიკური მაჩვენებლების პრეზენტაციისას ილაპარაკა, რომ „ინვესტიციების განხორციელების და მათ შეაჩერეს საბოლოო (ინვესტირების) გადაწყვეტილება და ჩვენ მეორე კვარტალშიც დაგზიფიკა-

დით. დონორების დაფინანსება არ არის საკმარისი ეკონომიკის სრული შემცირების“ საკომპენსაციოდ. ფინანსთა სამინისტროს მონაცემებით, 30 აპრილისთვის დანაპირები 4.5 მილიარდი აშშ დოლარიდან 1.7 მილიარდ აშშ დოლარსამდე შემცირდა. საქართველოს უკვე გამოუყვეს, ხოლო 768 მილიონიდან უკვე გადახდილია. მაგრამ საგადასახადო შემოსავლები და ვაჭრობის მაჩვენებლები ადასტურებს, რომ ინვესტიციები არ განხორციელებულა და ეკონომიკის ზრდაც არ მიმდინარეობს, — ამბობენ ეკონომისტები. **საქართველოს ფინანსთა მინისტრის მოხელის თქმით, მთავრობა წელს საბაზალად**

შემოსავლების 500 მილიონი ლარით შემცირებას მოაქვს, ამა შორის 300 მილიონი ლარით დაახლოებით ღირებულების გადასახადით (დღე) მიღებული შემოსავლებია. ალექსი ალექსიშვილს, რომელიც მთავრობაში 2004-2007 წლებში მსახურობდა, მიაჩნია, რომ საგადასახადო შემოსავლების დანაკარგები ერთ რამეზე მიაჩნებოდა — კრიზისმა ადგილობრივ ეკონომიკას უფრო დიდი დარტყმა მიაყენა, ვიდრე ამას მხოლოდ შენელებული ზრდის ტემპები ადასტურებს. „მთავარი საკითხი (ეკონომიკური ზრდის) მთავარი ინდიკატორი პირდაპირი უცხოური ინვესტიციებია, — განაცხადა მან, —

ური ინვესტიციების შეჩერებით გამოწვეულ შოკს.

„როდესაც ჩვენ პირდაპირ უცხოურ ინვესტიციებზე ვლაპარაკობთ, ჩვენ უცხოურ დახმარებას არ ვგულისხმობთ. ეს სრულიად სხვა რამაა“.

მიუხედავად იმისა, რომ საბანკო სექტორმა საერთაშორისო საფინანსო ინსტიტუტებიდან 1 მილიარდ აშშ დოლარზე მეტი დახმარება მიიღო, ცოტა რამ თუ ადასტურებს იმას, რომ მათ საბანკო სექტორში სტაგნაცია გაგრძელდება.

ვაჭრობის მონაცემები ამ ტენდენციას ხაზს უსვამს. მიუხედავად ექსპორტისა და იმპორტის დაცემისა, მოსალოდნელი სავაჭრო დეფიციტი 2009 წელს შეიძლება ქვეყნის მშპ-ს 16 პროცენტზე მეტი იყოს. საქართველოს ნომინალური მშპ 2008 წელს 12.8 მილიარდ აშშ დოლარს შეადგენდა. საერთაშორისო სავალუტო ფონდის 2009 წლის რეგიონალური ანგარიშის თანახმად, შექმნილი გარღვევა შემამფოთებელია, რადგან მისი დაფინანსების შესაძლებლობა უმნიშვნელოა. ალექსიშვილი ამტკიცებს, რომ ქართველი ეკონომისტები რეალურად არასდროს იმედოვნებდნენ, რომ უცხოური დახმარება შესუსტებს პირდაპირი უცხოური ინვესტიციების შეჩერებით გამოწვეულ შოკს.

მოლი კორსო

თბილისი აღიარებს, რომ რაზმისა საპროტესტო გამოსვლების ფონზე „საბანკო“ გაღრმავდა

„საქართველოში ორთვიანი პოლიტიკური საპროტესტო გამოსვლების შედეგად, რომლის გამოც ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკაში შეწყდა ვაჭრობა, ხოლო ინვესტიციები დაფრთხნენ, რეცესია „სავანგაშო“ სისწრაფით ღრმავდება, — განაცხადა ფინანსთა მინისტრმა კახა ბაინდურაშვილმა, — მე ამასი პირდაპირ ვადასაშუალებს ქუჩის პოლიტიკას. ამან გავლენა იქონია ჩვენს გეგმებზე და ინვესტირება ნდობა შეარყია.“

2003 წლის ე.წ. „ვარდების რევოლუციის“ შემდეგ, რომლის მეშვეობითაც საბჭოთა კავშირის საგარეო საქმეთა ყოფილი მინისტრის ედუარდ შევარდნაძის მთავრობა გადააყენეს და ხელისუფლებაში აშშ მიერ მხარდაჭერილი ოპოზიციის ლიდერი მიხეილ სააკაშვილი მოვიდა, საქართველოს ეკონომიკა პირველად იკვეცება. ახლა სააკაშვილი თავად აღმოჩნდა საპროტესტო გამოსვლების პირისპირ, ხოლო დემონსტრანტები უკვე ორი თვეა, ყოველდღიურ საპროტესტო აქციებზე მის გადადგომას მოითხოვენ.

„გლობალური რეცესიის გამო, პირველ კვარტალში ჩვენ ველოდით ნებათაღებო ზრდას, — განაცხადა ბაინდურაშვილმა. — მაგრამ საბანკო სიზმარები მიორკვარდა კვარტალში მთავრობის მიმდინარე მონაცემების გამო გამოჩნდა. მიმდინარე სამი თვის განმავლობაში 1%-ს ვაჭრობა დაიწყო.“ პრემიერ-მინისტრმა ნიკა

გილაურმა გასულ კვირას განაცხადა, რომ „ეკონომიკა, რომელიც 12.8 მილიარდ დოლარის ტოლია, 2008 წლის ბოლო კვარტალში რეცესიაში შევიდა და შენადლო, კლება წელს 1.5%-ს გაუტოლდეს.“ მან ასევე განაცხადა, რომ „ოპოზიციის დემონსტრაციებმა თბილისში შეარყია ინვესტირების ნდობა და რეგიონთან დაკავშირებით „ქეჩეტი“ გააჩინა.“

საქართველოს ოპოზიციის სააკაშვილის გადადგომას მოითხოვს. მას ბრალს სდებენ რუსეთთან ავგისტოს ნაგებული ომის გამო და სამოქალაქო თავისუფლებების, მათ შორის, სიტყვის თავისუფლების შეზღუდვაში. დემონსტრანტების რაოდენობამ 9 აპრილის შემდეგ იკლო და ახლა პარლამენტთანაა ფოკუსირებული. ბაინდურაშვილმა, რომელმაც სააკაშვილის მსგავსად განათლება აშშ-ში მიიღო, განაცხადა, რომ „ბიუჯეტში შესწორებებს, რომელმაც ხარჯვითი ნაწილი უნდა განამტკიცოს, ვერ

იღებენ, რადგან საპროტესტო გამოსვლების გამო პარლამენტი ვერ მუშაობს

და საპროტესტო აქციებმა კანონმდებლებს დედაქალაქის დატოვება აიძულა.“

გასულ თვეში საერთაშორისო სავალუტო ფონდის მაღალი რანგის წარმომადგენელმა საქართველოში, ედუარდ გარდნერმა განაცხადა, რომ **„წელს საქართველოს ეკონომიკა, რუსეთთან ომის შემდეგ უცხოური გამოგზავნილ ფულზე იქნება დამოკიდებული.“**

სეპარატისტული რეგიონის, სამხრეთ ოსეთის გამო დაწყებულ ომში, რუსეთმა აშშ-ს მიერ განვრთნილი ქართული არმია უკუაგდო და მოგვიანებით ის, მეორე სეპარატისტულ რეგიონთან,

აფხაზეთთან ერთად სუვერენულ სახელმწიფოებად აღიარა. საქართველომ საერთაშორისო დახმარების პირობა მიიღო. ეს დახმარება 4.55 მილიარდ აშშ დოლარს აშშ გამოყოფს. საერთაშორისო სავალუტო ფონდმა საქართველოს 750 მილიონი აშშ დოლარის სესხის გამოყოფაზე თანხმობა მისცა და ამ თანხას სექტემბერში გასცემს.

ილენა ბელკელი
Bloomberg.com

ნოლიდელის პარტია საკონსტიტუციო ცვლილების 31 ავგისტომდე დასრულებას ითხოვს

„მოძრაობა სამართლიანი საქართველოსთვის“ ხელისუფლებას კონსტიტუციის ახალი მოდელის მისაღებად ვადების შეგნებულად განელვავა ადანაშუალებს და აცხადებს, რომ 31 ავგისტომდე ყველა კონსტიტუციური ცვლილების მოსწრება შესაძლებელია.“

როგორც დღეს პარტიის ოფისში პრესკონფერენციაზე პეტრე მამრაცემ განაცხადა, იმ შემთხვევაში, თუ გათვალისწინებული იქნება მათი მოთხოვნა ვადებთან დაკავშირებით, მაშინ მათი პარტია საკონსტიტუციო კომისიას შეუერთდება და საკონსტიტუციო ცვლილებებში აქტიურ მონაწილეობას მიიღებს. პეტრე მამრაცემ პრესკონფერენციაზე წარმოადგინა კონსტიტუციის ერთ-ერთი მოდელი, რომელიც 1994 წელს შემუშავდა და ქვეყნის საპარლამენტო რესპუბლიკის მოწყობას ითვალისწინებს.

„ჩემ მიერ წარმოდგენილი კონსტიტუციის პროექტი ემყარება მსოფლიოს მრავალ

ქვეყანაში აპრობირებულ კლასიკურ მოდელს და რეალურად უზრუნველყოფს ქვეყნის საპარლამენტო მმართველობაზე გადასვლას. ეს პროექტი უცხოელი ექსპერტების და საქართველოს პოლიტიკური პარტიების მონაწილეობით რამდენიმე წლის წინათ არის შექმნილი და უზრუნველყოფს, რომ კრიზისულ სიტუაციებში იცვლებოდეს მთავრობები. მოვითხოვთ, საკონსტიტუციო კომისიამ ცვლილებებზე მუშაობა 31 ავგისტომდე დაასრულოს. ასეთ შემთხვევაში

მზად ვართ, აქტიურად და კონსტიტუციულად ჩავეერთოთ საკონსტიტუციო კომისიის მუშაობაში“, — განაცხადა პეტრე მამრაცემ. პარტიის ლიდერმა ზურაბ ნოლიდელმა პრესკონფერენციაზე აღნიშნა, რომ ქვეყანას ორი არჩევანი აქვს: სამოქალაქო დაპირისპირება ან არჩევნები და იმედი გამოთქვა, რომ კეთილგონიერი გადაწყვეტილების მიღებით ქვეყანას სამოქალაქო დაპირისპირების საფრთხე ასცდება.

განხილვის დასაწყისი ინტერვიუ და დაგეგმვა: 38-41-97, ავტორი: info@geworld.net

საქართველო

განხილვის დასაწყისი ინტერვიუ და დაგეგმვა: 38-41-97, ავტორი: info@geworld.net

(დასასრული. დასაწყისი ინტერვიუ და დაგეგმვა №14-15)

ავტორიტეტის კანონიერება საზოგადოებრივი საბედობისათვის

ავტორიტეტის კანონიერების საფუძვლები უმნიშვნელოვანეს პრობლემებზე საუბრისას, პირველ რიგში, აუცილებელია, შევხებოთ სხვადასხვა პოლიტიკურ, კულტურულ და ეროვნულ ფაქტორთან ეკლესიისა და საეკლესიო მოწყობის შესაბამისობის საკითხს. მაშინვე უნდა აღვნიშნოთ, რომ ეკლესიას სულაც არ უგულვებელყოფს, პირიქით, სწორედ ის რომ ითვალისწინებს არსებულ პოლიტიკურ, კულტურულ და ნაციონალურ ფაქტორებს, რაც საკლესიო სფეროში უნდა იყოს მისი ნორმალური არსებობისა და მოღვაწეობისთვის კონკრეტულ პირობებში. და მართლაც, ამ ფაქტორების სერიოზული ცვლილება — ერთი საადგილმამულო ეკლესიის ტერიტორიაზე რამდენიმე ახალი სახელმწიფოს წარმოქმნა თავისი პოლიტიკური, კულტურული და ნაციონალური თავისებურებებით, გარკვეულ შემთხვევაში, საეკლესიო მართვის ფორმების შეცვლას იწვევს. ერთიანი საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილს შეიძლება საეკლესიო ავტონომიის სტატუსი მიენიჭოს და შიდა საეკლესიო მართვის საკითხებში დამოუკიდებელი გახდეს. როგორც „საეკლესიო სამართალში“ მითითებულია, „ავტონომიის გამოცხადების საფუძვლად შესაძლოა, იქცეს სხვადასხვა ფაქტორი, უფრო ხშირად, სხვა სახელმწიფოს საზღვრებში ყოფნა, ასევე გეოგრაფიული დაპირებულობა და ეთნიკური თავისებურებანი. ისტორიულად ავტონომიის გამოცხადება ხშირად მოსდევდა იმ სახელმწიფოს მიერ პოლიტიკური დამოუკიდებლობის მოპოვებას, რომელშიც აღნიშნული ეკლესია მდებარეობდა... სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის დაკარგვა კი ხშირად იწვევს ავტონომიის გაუქმებას“. ამასთან, ცალკეული სახელმწიფოს ან ერის არსებობა, ანდა წარმოქმნა არ წარმოადგენს საკმარის საფუძვლს საეკლესიო ავტორიტეტისთვის, რაც პირდაპირ მომდინარეობს ეკლესიის პრინციპულად ზენაციონალური ბუნებისა და ტერიტორიული და არა პოლიტიკური ან ნაციონალური ნიშნით კანონიერების მონიშნვისაგან.

საეკლესიო ავტორიტეტის სტატუსის დამტკიცება ითვალისწინებს მისი მინიჭების კანონიერ ფორმებსა და აუცილებელი მინიჭების საფუძვლებების ანდა მოტივაციის არსებობას მისი მინიჭებისთვის. ავტორიტეტის მინიჭების კანონიერ ფორმებზე საუბრისას მნიშვნელოვანია, აღვნიშნოთ, რომ ის უნდა მიენიჭოს უშუალოდ დედაეკლესიის მიერ და ერთიანი მართლმადიდებლური ეკლესიის ალიანსით. რაკილა ავტორიტეტის აღიარების საკითხი მსოფლიო ეკლესიის მოწყობას უკავშირდება, მის მოწყობაში ცვლილების შეტანის ნებისმიერ გადაწყვეტილებას საყოველთაო მართლმადიდებლური ხასიათი უნდა ჰქონდეს. ამიტომ თავდაპირველად ავტორიტეტი ენიჭება მსოფლიო საეკლესიო კრებების გადაწყვეტილებით, თუმცა მათი მონიშვნის შემდეგ ავტორიტეტი ენიჭება მხოლოდ დედაეკლესიას აქვს, შემდგომი საყოველთაო მართლმადიდებლური დასტურითა და აღიარებით. ავტორიტეტის მინიჭების ფორმა ასეა აღნიშნული „საეკლესიო სამართალში“: „არსებობს იურიდიული პრინციპი: არავის შეუძლია, სხვას მინიჭებოთ იმ ავტორიტეტი, რომელიც აღნიშნულია „არსებობს იურიდიული პრინციპი: არავის შეუძლია, სხვას მინიჭებოთ იმ ავტორიტეტი, რომელიც აღნიშნულია „არსებობს იურიდიული პრინციპი: არავის შეუძლია, სხვას მინიჭებოთ იმ ავტორიტეტი, რომელიც აღნიშნულია...“

ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა:

- 1) პირველ შემთხვევაში საუბარია ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტისა, რომელიც ისტორიულად არა მართლმადიდებლური ქვეყნის ტერიტორიაზე მისიონერობის პროცესში დაფუძნდა. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი უნდა ენიჭებოდეს ეკლესიის მიმდინარე საეკლესიო მოწყობის მხრიდან შემდგომი განვითარების ხელშეწყობის მიზნით, პირიქით, ზენაციონალური ნიშნით და შეინარჩუნოს საფუძვლიანი ფორმები, რომლებიც სერბეთის საპატრიარქოს მხრიდან შემდგომი განვითარების ხელშეწყობის მიზნით უნდა ენიჭებოდეს. პირიქით, ზენაციონალური ნიშნით და შეინარჩუნოს საფუძვლიანი ფორმები, რომლებიც სერბეთის საპატრიარქოს მხრიდან შემდგომი განვითარების ხელშეწყობის მიზნით უნდა ენიჭებოდეს.

იმყოფება ევქარისტული ურთიერთობაში მართლმადიდებლურ ეკლესიებთან, რაც ხელს უწყობს მის დოგმატურ ერთიკოვობას; ხოლო იმის გამო, რომ ვატიკანის მხრიდან მაინც რაღაც აღიარებას მიაღწიოს, მზადაა, სერიოზულ დათმობებზე წავიდეს, რის მაგალითსაც წარმოადგენს მისი მოულოდნელი და უსაფუძვლო გადასვლა გრიგორიანულ კალენდარზე. გარდა ამისა, რაკილა სერბეთის საპატრიარქოს მონონიკური და იმპასახურეს, მაკედონიელმა სეპარატისტებმა თვითნებურად გამოაცხადეს „მაკედონიური ეკლესიის“ დამოუკიდებლობა, რითაც ავტორიტეტის საკითხი კანონიკურ ფორმად დაარღვიეს. რაც შეეხება მაკედონიელების ნაციონალური თვითმყოფადობისა და მაკედონიის დამოუკიდებელი რესპუბლიკის წარმოშობის საკითხს — ეს ნაციონალური და პოლიტიკური ფაქტორები სრულად გაითვალისწინეს: მაკედონიის ეპარქიამ მიიღო უფლები დედაეკლესიის მხრიდან მართვად-გამგეობის გაგრძელების საშუალება არ იქცევა და განყოფილ ამ ნაწილში მაინც მართლმადიდებლობის შესანარჩუნებლად აიძულებს მისი ოფიციური დანაშაულები.

ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა:

დინაციო კომიტეტის წარმომადგენლებთან შეხვედრაზე შეეხებინა რუსული მართლმადიდებლური ეკლესიისა და უღიარებელი მაკედონიური ეკლესიის ურთიერთობის თემა. შეგახსენებთ, რომ სერბეთის მართლმადიდებლური ეკლესიის შემადგენლობაში შემავალიმა თვითგამოცხადებულმა მაკედონიურმა მართლმადიდებლურმა ეკლესიამ 1967 წელს, საეკლესიო-სახალხო კრებაზე ოპორტიუნისტული გამოცხადებისგან თავი დაიკანონა და არა „მაკედონიის მართლმადიდებლური ეკლესია“.

„უმინდესმა ასევე აღნიშნა, რომ მაკედონიის სახელმწიფო ხელმძღვანელობა მართლმადიდებლურ ეკლესიას მართლმადიდებლური ეკლესიის და რეგულირებაში შეუადგომის როლი ეკისრა. უნაშინესმა პატრიარქმა აღეკისმა იმედი გამოთქვა, რომ განხეთქილება, რომელმაც მართლმადიდებლური სლავი ხალხები გაყო, ბოლოს და ბოლოს, დაიდგება.“

პატრიარქმა აღეკისმა იმედი გამოთქვა, რომ განხეთქილება, რომელმაც მართლმადიდებლური სლავი ხალხები გაყო, ბოლოს და ბოლოს, დაიდგება.“

„ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა.“

პატრიარქმა აღეკისმა იმედი გამოთქვა, რომ განხეთქილება, რომელმაც მართლმადიდებლური ეკლესიის და რეგულირებაში შეუადგომის როლი ეკისრა.

„ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა.“

„ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა.“

„ავტორიტეტის დასაბუთებულობის საფუძვლების განხილვისას, უპირველესად, უნდა აღვნიშნოს, რომ მისი დაფუძნება თვალსაჩინო საეკლესიო მიზანშეწონილობას უნდა წარმოადგენდეს და დადებითი შედეგები უნდა გამოიღოს მსოფლიო ეკლესიისთვის. თანაც, ეს მოტივაცია მხოლოდ და მხოლოდ საეკლესიო უნდა იყოს, მის ინტერესებსა და საარსებო მოთხოვნებს ეხებოდა და არა მიმდინარე პოლიტიკურ ან ნაციონალურ ინტერესებსა და მოთხოვნებს. შესაძლო ავტორიტეტის ორი ტიპის გამოყოფისას — 1. ახალწარმოქმნილი ეკლესიის ავტორიტეტი; 2. უკვე არსებული საადგილმამულო ეკლესიის ნაწილის ავტორიტეტი — შესაძლებელია თითოეული მათგანისთვის დასაბუთებული საფუძვლების გამოვლენა.“

ინფორმირებული თანამგზავრი (დუხ)ინფორმირებულ სამყაროში

გაკვირება — აი, გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ და ქართულ-რუსულენოვანი საიტის www.geworld.net-ის პრეზენტაციაზე შეკრებილი საზოგადოების პირველი რეაქცია ერთმანეთის დანახვისას. 4 ივნისს არტკაფე „ქარავანში“ თავი მოიყარეს სხვადასხვა ფორმაციაში პოპულარულმა და გავლენიანმა ადამიანებმა, რომელთა დაპირისპირებამ თავის დროზე უმძიმესი შედეგები მოუტანა ჩვენს ქვეყანას.

ამ შეგრძნებას კიდევ უფრო ამძაფრებდა „ეროვნული თანხმობის დარბაზის“ დამფუძნებლის ბაკურ გულუას გამოჩენა, რომელმაც ამ რამდენიმე წლის წინათ ერთ მაგიდასთან მოუყარა თავი მტრადმოკიდებულ თანამემამულეებს. ამჯერად კი ისინი ერთი მიზნით შეიკრიბნენ — ახალი გაზეთისთვის ობიექტურობის მძიმე უღლის დასადგმელად.

ინფორმაციულ ოკეანეში უორიენტიროდ მოდრეიფე პატარა და მიზანმიმართულად დეზინფორმირებულ საქართველოში ახალი გაზეთი დაიბადა, რომლის ბოლო ნომრებს სტუმრები ინტერესით ათვალიერებდნენ და ერთმანეთს შთაბეჭდილებებს უზიარებდნენ. მათი უმრავლესობა „საქართველო და მსოფლიოს“ ერთგული მკითხველია და გაზეთის ობიექტურობაში გათვითცნობიერებულები, მისალოცებს, ანუ იმით, ვისაც, გურამ დოჩანაშვილისებურად თუ ვიტყვი, წაკითხვის ედენიერება წინ ელოდათ, ერთგვარად ამზადებდნენ სიახლესთან შესახვედრად.

სტუმრებს გაკვირვებამ მალე გაუარა. წმინდა ქართულმა ხასიათმა იმდღავრა და მასპინძლები სიამოვნე-

ბით ვადვენებით თვალს, როგორ საუბრობდნენ და ახალი გაზეთის დაბადებას ულოცავდნენ რედაქციის თანამშრომლებს და ერთმანეთს უურნალისტა კავშირის თანათავმჯდომარე ჰამლეტ გეგია და გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ პასუხისმგებელი რედაქტორი გურამ გოგიაშვილი, მწერალი რევაზ მიშველაძე და კრიტიკოსი თემურ ქორიძე, ეროვნული ბანკის ყოფილი პრეზიდენტი ნოდარ ჯავახიშვილი და ფინანსთა ყოფილი მინისტრი დავით იაკობიძე, მასმედიის ცნობილი ორგანიზატორი ნუგზარ ფოფხაძე და გაზეთ „სვობოდნაია გრუზიას“ მთავარი რედაქტორი ტატო ლასხიშვილი, ჟურნალისტთა მრავალი თაობის აღმზრდელი ნოდარ ტაბიძე და გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ მთავარი რედაქტორი ალექო ასლანიშვილი, ენიგმატური ფესტოსის დისკოს მკვლევარი გია კვაშილავა და გაზეთ „ილორის“ მთავარი რედაქტორი როლანდ ჯალაღონია, პროფესორები ვიკი ჯალიაშვილი და გიორგი ციციშვილი, ცნობილი ჟურნალისტები — ნატო ონიანი, ვალერი კვარაცხელია, თაკო ჩარკვიანი, გიორ-

გი უძილაური და ქუჩის გაზეთის მთავარი რედაქტორი ბონდო ქურდაძე. ასე ნაცნობი და მონატრებული ადამიანები ერთმანეთის მიმართ დიდ სიყვარულს და პატივისცემას არ ფარავდნენ და მაღლობას უხდინდნენ გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ რედაქციას, რომელმაც კიდევ ერთხელ შეხვედრისა და გულიანად მოკითხვის შესაძლებლობა მისცა.

თუმცა ამ იდილოურ გარემოს არც კრიტიკა აკლდა. მასმედიის დღევანდელ მდგომარეობაზე გულისტკივლით ილაპარაკეს გამომსვლელებმა, რომელთა ხმაში სინანულის ინტონაცია ჭარბობდა, რადგან მედიის ობიექტურობა დღევანდელ დეზინფორმირებულ საქართველოს უპირველესად სჭირდება. ჟურნალისტმა ვალერი კვარაცხელიამ საგანგებოდ მოიხმო ჰეგელის ცნობილი სიტყვები სუბიექტური ობიექტურობისა

და ობიექტური სუბიექტურობის შესახებ. ჟურნალისტები და ერთგული მკითხველები განსაკუთრებით ნუხდნენ გამომცემლობა „სამშობლოდან“ ჟურნალისტების გამოცემის გამო, თუმცა გურამ გოგიაშვილმა ისიც ხაზგასმით აღნიშნა, რომ ხელისუფლების მხრიდან შემოქმედებითი კავშირების დენის პირობებშიც კი მხოლოდ ჟურნალისტთა კავშირის ხელმძღვანელობამ შეძლო ოფისის შენარჩუნება და დაცნობელობა.

პრეზენტაციაზე ნათლად გამოჩნდა ისიც, რომ აუცილებელია ჟურნალისტების ხშირი შეხვედრები, რათა დაგროვილი ემოციების განმუხტვა მოხდეს, რის თაობაზეც ჟურნალისტთა კავშირის თანათავმჯდომარემ ჰამლეტ გეგიამ ისაუბრა.

თანამედროვე ჟურნალისტის პრობლემები მჭიდროდ უკავშირდება ქვეყანაში არსებულ პოლიტიკურ თუ ეკონომიკურ მდგომარეო-

ბას. ამ შემოქმედებითი სფეროს პოლიტიკებამ მძიმე და დასავსა ქართულ მედიას. ტელევიზიებისა და გაზეთების მფლობელებისთვის, რომელთა უკან ხშირად ესა თუ ის პოლიტიკური ძალები მოიარება, ნაკლებად მნიშვნელოვანია ჟურნალისტის მსოფლმხედველობა და, თუკი ნიჭიერი ადამიანი ჩაივლეს ხელში, მის ნიჭსა და უნარს არცთუ იშვიათად პოლიტიკურ ოპონენტებთან ანგარიშსწორებისთვის იყენებენ.

ჟურნალისტიკის კიდევ ერთი თავისტიკილი გაუნათლებლობაა, რაც ძალიან თვალმისაცემია განსაკუთრებით ტელემედიამ, ხოლო ენობრივი ლაფსუსები მშობლიური ქართული ენისადმი უდიერი დამოკიდებულების თავზედური გამოვლინებაა.

ჟურნალისტთა უფლებების დაცვა ისევე ჟურნალისტთა საზრუნავია, თუმცა „ქარავანში“ შეკრებილი საზოგადოება ერთმნიშვნელოვ-

ნად მხარს უჭერს მედიის გათავისუფლებას იმ პოლიტიკური წინებისგან, რომელიც შანტაჟის ელემენტებსაც შეიცავს და ხელს უწყობს ისედაც დეზორიენტირებული საზოგადოების კიდევ უფრო მეტად დაბნევას.

გაზეთ „საქართველო და მსოფლიოს“ და ვებსაიტის www.geworld.net-ის პრეზენტაციის დასასრულს სტუმრები კმაყოფილებას არ მალავდნენ ახალი გაზეთისა და საიტის დაბადების გამო. ერთგული მკითხველები კიდევ ერთხელ დარწმუნდნენ, რომ დევიზი — „სიმართლე ჩვენგან უკეთესად ჩანს“ — მხოლოდ ლამაზი ფრაზა არ არის. „საქართველო და მსოფლიოს“ რედაქციის თანამშრომლებთან შეხვედრამ ისინი საბოლოოდ დაარწმუნა, რომ დეზინფორმირებულ სამყაროში გასარკვევად მათ ინფორმირებული თანამგზავრი დაეხმარება.

ბარაკის პრაქტიკა: როგორ პირდაპირ ეთერში ტყუის

2009 წლის 2 ივნისს ტელეკომპანია „BBC“-თვის მიცემულ ინტერვიუში ბარაკ ობამამ სენსაციური განცხადება გააკეთა: „საფრთხეს ვხედავ იმ შემთხვევაში, როდესაც შეერთებული შტატების ან ნებისმიერი სხვა ქვეყნის ხელისუფლება ფიქრობს, რომ შეუძლია, უბრალოდ, ადგეს და თავისი ფასეულობები თავს მოახვიოს აბსოლუტურად განსხვავებული ისტორიისა და კულტურის მქონე სხვა ქვეყანას“.

ეს, თითქოსდა, ის სიტყვებია, რაც ამერიკის შეერთებული შტატების კუბოს სახურავზე ოქროს ასობით უნდა ამოეკარაყებინათ, მაგრამ თუ ამ წინადადების შინაარსს საერთაშორისო პოლიტიკის პრაქტიკის ენაზე ვთარგმნით, მთელი დედამიწის მასშტაბით ამერიკელების მყისიერ დამარცხებას მივიღებთ. არავისთვისაა საიდუმლო, რომ დღეისათვის ამერიკული სახელმწიფოს სიცოცხლისუნარიანობა მსოფლიო დონის გლობალურ ექსპანსიას ეფუძნება. ეს სტრატეგია XX საუკუნის 20-იან წლებში პრეზიდენტ ვილსონის მიერ იქნა მიღებული და ამერიკელი პოლიტიკოსების უმთავრეს საიდუმლო ალქიმიას წარმოადგენს. გეოპოლიტიკურ ასპექტში მას შემდეგ, რაც მონროს დოქტრინით შენიღბულმა ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა ორი ამერიკელი კონტინენტის გაკონტროლება დაიწყეს, დადგა დრო, განეცხადებინათ, რომ ამერიკა თავის, მის სახელმწიფოებრივ და ცივილიზებულ არსში ფორმას კი არა, პროცესს წარმოადგენს, ექსპანსიისა და ამერიკული ჰეგემონიის საზღვრების დასაფიქსირებლად დადგინების დასრულებულ პროცესს. ჯერ ატლანტიკური ოკეანის სანაპირომდე, შემდეგ — ოკეანეში, შემდეგ — მეორე სანაპირომდე, ევროპაში, ევრაზიაში... ნატოს ბაზები მთელ მსოფლიოშია და ახლო აღმოსავლეთთან მიმართებაში აშშ პოლიტიკა ცალსახად ადასტურებს ამ ლამის საუკუნოვან ტენდენციას.

ლურ ექსპანსიად იქცა და მასზე ტოტალურადაა დამოკიდებული. გასაგებია, რომ გავლენის სფეროების გაფართოების ძირითად ინსტრუმენტებად სწორედ ამერიკული იდეები და ღირებულებები იქცა, ღირებულებები, რომლებიც „უნივერსალურად“ შერაცხეს და იდეები, რომელთაც, როგორც ამერიკელი ნეოკონსერვატორები ამბობენ, „მნიშვნელოვანია“. სწორედ მათი და არა სამხედრო ძალების შეყვანის წყალობით აღმოჩნდნენ სუვერენული ქვეყნები ამერიკის ბატონობის ქვეშ. რუსეთისათვის ამ იდეებისა და ღირებულებების ნაკრებს „ახლებური აზროვნება“ ერქვა, ჩინეთისა და იაპონიისთვის — „მოდერნიზაცია“, ევროკავშირისთვის კი — „ფინანსური რეკორდები“ და „უსაფრთხოება“. ერაყისთვის განკუთვნილი ტანკები და ვიეტნამის წილხვედრი ბომბები მხოლოდ გამონაკლისი იყო. და აი, ამ გლობალური იმპერიის 44-ე პრეზიდენტმა აცხადებებს, რომ აშშ უარს ამბობს პლანეტის მასშტაბით საკუთარი ღირებულებების ტრანსლაციაზე, ანუ არღვევს მისივე სიცოცხლის უზრუნველყოფის სისტემას — საკუთარი თავისთვის გამოაქვს სასიკვდილო განაჩენი. შესაძლებელია კი ეს? რა თქმა უნდა, არა. ობამას ნათქვამსა და მის ფარულ მოქმედებებს შორის არსებულ შეუსაბამობაზე არა მხოლოდ რადიკალურად დაინერგა უკვე რამდენიმე ტომად, არამედ დოკუმენტური ფილმიც გადაიღეს.

მოგვიწვევს, თავად გავეშიფროთ ბარაკის ეს ახალი თეზისი, ვიდრე ამას კვლავ ვიღაც უცნობი ანტიგლობალისტები გააკეთებენ. პირველ რიგში, უნდა აღინიშნოს, რომ აშშ პრეზიდენტმა, როგორც ჩანს, იგრძნო, რომ ამერიკის თვითგამანადგურებელ თეზისში გადაამართა და საკუთარი დემოკრატიული ამოფრქვევების შესწორებას შეეცადა: ბრძანა, რომ „დემოკრატია, კანონის უზენაესობა, სიტყვის თავისუფლება“ დასავლური კი არა, „ზოგადსაკაცობრიო უნივერსალური ფასეულობებია“. მიუხედავად იმისა, რომ ბარაკმა ამერიკული ფასეულობების ექსპანსიის შეწყვეტის პირობა დადო, იქვე გადაიდო ავღანური კამპანიის ჩავარდნა: „არსებობს უნივერსალური პრინციპები, რომლებიც ამ ქვეყნებს (ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნებს) შეუძლიათ მიიღონ როგორც საკუთარი ნაციონალური იდენტურობის ნაწილი“.

უფრო მეტიც, თითქოს დასცინის საკუთარ ელექტორატს, ობამა საკუთარ განცხადების შემდეგ რადიკალურად დაუპირისპირდა ამავე განცხადებას და ბრძანა, რომ „ამერიკელებს სურთ, აჩვენონ მსოფლიოს, რომ ამ ფასეულობების დაცვა მაშინაც კი მნიშვნელოვანია, როდესაც ეს ძნელია — იქნებ, სწორედ მაშინ, როცა ეს ყველაზე რთულია და არა მხოლოდ მაშინ, როცა იოლია“. იმის მაგალითად, თუ როგორ იცავს თავად ამერიკა ღირებულებებს, პრეზიდენტმა გაუანტანამოს ციხის დახურვა გაიხსენა.

შავით თეთრზე ეწერა, რომ პრეზიდენტი „გაიაზრებს ერთი წლის შემდეგ გაუანტანამოს დაკეტვის მიზანშეწონილობას“. გარდა ამისა, ამ განცხადების მიხედვით, ნაბრძანებია, გაგრძელდეს ადამიანური უფლებების დაცვა და იმ ქვეყნებში გადაყვანა, სადა დიკტატორების ნაშენი მეთოდების გამოყენება შესაძლებელია. რას მოაწერა ხელი ობამამ? სწორია! — ნაშენი ექსპორტი! ამგვარი ფაქტების შემდეგ დიდი განსჯა არაა საჭირო იმის წარმოსადგენად, თუ რა შეიძლება იმალეოდეს პრეზიდენტის განცხადებაში იმის თაობაზე, რომ ისრაელელების ინტერესებში რეგიონში სიტუაციის სტაბილიზებაა, პალესტინელებისა კი — საკუთარი სახელმწიფოს მართვა, ალბათ, პალესტინის სრულმასშტაბიანი დაბომბვები... თუ ფასეულობების მიღება-არმილების საკითხს დავუბრუნდებით, უნდა აღინიშნოს, რომ აშშ ვერავითარ შემთხვევაში ვერ გამოადგება იმის მაგალითად, რომ ამ ფასეულობების დაცვა მაშინაც

კი მნიშვნელოვანია, როდესაც ეს რთულია. საუბარია იმაზე, თუ როგორ ექცევა აშშ მისი საზომით „რთულ ქვეყნებს“. მაგალითად, ობამა სულაც არ აპირებს თავისი „ფასეულობების“ ყირგიზეთში ბაზირებას, ვინაიდან, უკანასკნელი ცნობებით, ნატოს ჯარები „მანასის“ აეროპორტის ტერიტორიაზე, სულ მცირე, კიდევ ერთ წელიწადს დარჩებიან. როგორც ჩანს, რუსეთის მიერ გამოყოფილმა უზარმაზარმა კრედიტმა არანაირად არ იმოქმედა კურმანზე ბაკიევის „ფასეულობათა ორიენტირებზე“: ახლახან ნატომ ბაზის სხვადასხვა მომსახურებაზე ტენდერი გამოაცხადა. ტენდერში გამარჯვებულები დაგეგმილ სამუშაოებს 2009 წლის ივლისიდან 2010 წლის ივნისამდე შეასრულებენ, ყირგიზეთის ტერიტორიიდან კი ბაზა 2009 წლის აგვისტოში უნდა ალაგდეს. აშშ არც ჩრდილოეთ კორეას ეშვება და ხელისუფლებას აფრთხილებს, რომ მის „საომარ“ მოქმედებებს „ყველაზე სერიოზული გაგრძელებები მოჰყვება“. სწორედ ამერიკელები გამოდიან ხოლმე ჩრდილოეთ კორეის მიმართ ყველაზე მკაცრი რეზოლუციების მიღების — მოქალაქეებისათვის ვიზების გაცემის აკრძალვის და უსასტიკესი ეკონომიკური სანქციების მოთხოვნით. და რისთვის სჯიან? იმისთვის, რომ კორეა, როგორც ჩვეულებრივი დამოუკიდებელი სახელმწიფო, ცდილობს, საკუთარი სუვერენული შიდა და თავდაცვითი პოლიტიკა აწარმოოს? ამის შემდეგ ვინმეს შეუძლია განაგრძოს საუბარი იმაზე, რომ ამერიკა ატლანტიკურ ექსპანსიაზე უარს ამბობს?

ალექსი სილორინკო
Сегодня.Ру

ჩრდილოეთ კორეას „შავი სია“ ელის

აშშ გენერალური მდივანი ჰილარი კლინტონი არ გამოიცხადებს, რომ ბოლოდროინდელი ბირთვული გამოცდების გამო ჩრდილოეთ კორეა შესაძლოა, ტერორიზმის მხარდამჭერი ქვეყნების „შავ სიას“ დაუბრუნდეს. მისივე თქმით, სახელმწიფო დეპარტამენტის ექსპერტები ამჟამად უკვე ეძებენ იმის დამადასტურებელ მასალებს, რომ ჩრდილოეთი კორეა კვლავ ეხმარება საერთაშორისო ტერორისტულ ორგანიზაციებს, თუმცა ამ გამოძიების შედეგების შესახებ რაიმე კონკრეტული განცხადების გაკეთება ამჟერად კლინტონს შეუძლებლად მიაჩნია.

შეგახსენებთ, რომ ფხენიანის მიერ მორიგი ბირთვული გამოცდების შემდეგ პრეზიდენტ ობამას ჩრდილოეთ კორეის „შავ სიაში“ დაბრუნების თხოვნით სენატორების ჯგუფმა მიმართა. მათვე მოითხოვეს მანამდე შემსუბუქებული სანქციების კვლავაც გამკაცრება. ამ გამოცდებმა გაეროს უსაფრთხოების საბჭოს განრისხება და აღ-

შფოთებაც გამოიწვია. არადა, ჩრდილოეთ კორეა სულ ახლახან, მაგრამ ჯერ კიდევ ობამას წინამორბედი ჯორჯ ბუშის პრეზიდენტობისას, 2008 წლის ოქტომბერში ამოშალეს ტერორიზმისათვის ხელისშემწყობი ქვეყნების „შავი სიიდან“. ამისათვის ჩრდილოეთ კორეა იძულებული გახდა, საკუთარ ბირთვულ ბაზებზე საერთაშორისო ინსპექტორების

დაშვებას დათანხმებოდა. თავად ჩრდილოეთ კორეა დიდად დამწუხრებული არ ჩანს, ყოველ შემთხვევაში, ამერიკული სანქციების გამო, საკუთარი აღმოსავლეთი საზღვრები გაცილებით მეტად ადარდებს და, როგორც

იაპონიის სანაპირო დაცვა იუნყება, უცხო ქვეყნების ხომალდებს მის ნაპირებში მიახლოება აუკრძალა. იაპონიის ხელისუფლება ამ აკრძალვას ჩრდილოეთ კორეის მიერ დაგეგმილი ახალი ბირთვული ცდების დადას-

ტურებად აფასებს. როგორც მოსალოდნელი იყო, მოკლე ან საშუალო სიშორის რაკეტები, სავარაუდოდ, იაპონიის ზღვის აკვატორიის მიმართულებით ნავლენ. ჩრდილოეთ კორეის რადიოშტეკობინებაში, რომელიც იაპონიის სამსახურებმა ჩაიგდეს ხელთ, 10-დან 30 ივნისამდე პერიოდზეა საუბარი. ზუსტად ამგვარი აკრძალვა გაავრცელა კორეამ მაისში იაპონიის ზღვაში მცირე სიშორის რაკეტების გამოცდამდე ცოცხნით ადრე. როგორც ვარაუდობენ, რაკეტებს კორეა დაახლოებით 16 ივნისს გაუშვებს. 1 ივნისს საუბარი იყო იმაზეც, რომ ჩრდილოეთ კორეამ სასტარტო მოედანზე კონტინენტთაშორისი ბალისტიკური რაკეტა გამოიყვანა.

პანსტანს კონსტანტინეს ქე კიკაბიძე!

თქვენ მე კი არ მილატეთ, კი არ გამანბილეთ, საგონებელში ჩამავდეთ. როდესაც ამ საშინელი ადამიანის გვერდით მდგარი დაგინახეთ, გული ჩამწყდა. ზუსტად ისევე, როცა ტელევიკრანზე დავინახე მანათობელი გრადის რაკეტები ღამეულ ცაზე, რომლებიც ცხინვალის მიმართულებით მიქროდა. მაშინ თითქოს სული ამომგლიჯეს სხეულიდან და ჩემთვის ვთქვი: მორჩა, ჩვენ ისინი დავეკარგეთ — ცხინვალის და აფხაზეთი.

ისევე, როგორც ნანი, მე თქვენ დაგვარგეთ, საქართველომ თქვენ დაგვარგა, რა თქმა უნდა, რუსეთმაც. თქვენ და ნანი ის ორი ადამიანი იყავით, რომელთა საშუალებით საქართველო ერწყმოდა რუსეთს, თქვენ იყავით ჩვენი სიმდიდრე რუსეთში. მე თქვენით ვამაყობდი როგორც ქართველი და როგორც რუსი, საერთოდ, ადამიანურადაც: როდესაც ქართველი გადის რუსულ სცენაზე, ეს მსოფლიო მნიშვნელობის მოვლენაა, საკაცობრიო მნიშვნელობის ცეცხლი იწვება და სული ხარობს. არავინ მღერის რუსულ რომანსებზე ქართველ ქალაქებზე უკეთ — ნანი იყო რუსული სულის განსახიერება, რომელიც ქართულ გულში ყდურდა. მაგრამ ეს სიმღერა არა ზოგადად უნდა აჟღერებულყოფიყო, არა იმდენად საქართველოში, არამედ სწორედ რუსეთში და რუსეთისთვის, რუსულ სულს უნდა ესმინა ის, მიელო და ამით მოხდებოდა ორი ხალხის შერწყმა მსმენელთა სულში. ახლა კი თქვენ თქვენი არტისტული ავტორიტეტით მხარი დაუჭირეთ დამნაშავეს, რომელმაც დაანგრია საქართველო, ქვეყანას ენით აუნერვლი სატანჯველი მოუტანა.

ის იგივეა, რომ პიტლარის გვირგვინით — ისეთი ბრძოლა დაეუფლა. სირსხვილით ვინძი, როგორ შეაქალოთ ეს? მებრძო შექალოთ და ამაყოთ კიდეც ანით. მე — სირსხვილი, თქვენ — სიამაყე და გამარჯვება. და ეს ყველაფერი საშინელი მარცხის პირობებში!

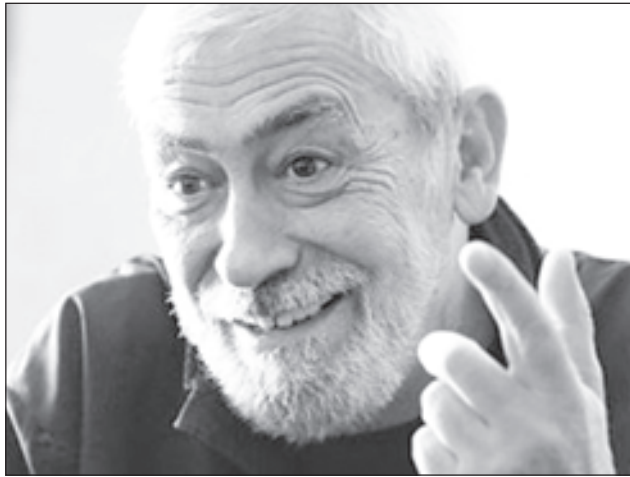
მაგრამ ეს უკვე ჩვენი საერთო-ქართული სირცხვილია და თქვენ თქვენი ცნობილი სახელით ის მიაფურჩქეთ, გაამართლეთ. რუსეთის გამოც მრცხვენი და ისიც მანუხებს, რომ უდიდესი ქვეყანა, დიდი სულიერების მქონე, მონაწილეობდა ამ ომში. მაგრამ საქართველო პასუხისმგებელი იმაზე, რასაც აკეთებს რუსეთი, რუსეთი კი — პასუხისმგებელი იმაზე, რასაც აკეთებს საქართველო, გარდა საქუთარო პასუხისმგებ-

ლობისა, თუმცა, პირველ რიგში, ყველამ თავისი დანაშაული უნდა დაინახოს. ჩვენი დანაშაული კი იმაშიცაა, რომ დანაშაულში გავრიეთ ჩვენი სულიერი და — რუსეთი, ვუბიძგეთ მას ცოდვის ჩადენისკენ, იმ ქმედებებისკენ, რომლებმაც მართლმადიდებელ ერებს ტვივილი მიაციუნა.

და აი, იმ საშინელი ავგისტოს შემდეგ, თქვენ, ბუბამ, ეს სიმღერა იმღერეთ. მე ისევე გული ჩამწყდა: დავინახე, როგორც ვარდებოდით უფსკრულში და თქვენი ხმა თითქოს მინისქვეშეთიდან ისმოდა, იქიდან, სადაც ჯოჯოხეთში ჩავარდნილი საქართველო იმყოფება. მთელი უბედურება ის იყო, რომ თქვენი გადარჩენა შეუძლებელი ჩანდა. ამ უფსკრულში კი თქვენ თითქოს მთელ ქართველ ხალხს მიგვათრევდით.

თქვენ სულის სიღრმემდე ნანწყინ ხართ რუსულ ინტელიგენციას, რომ ის „არ იყენებს თავის უფლებას, ილაპარაკოს სიმართლე“. რა არის ეს სიმართლე? განა თქვენ იცით ის? სიმართლეს თქვენ უსწოდებთ თქვენი პატრონის სიმართლეს, რომელიც გეფერებათ, ნყალობას გიძღვრთ, მაგრამ ცოტა უფრო მეტ ხანს რომ გეცხოვრათ საქართველოში, მიხვდებოდით, რომ არც ერთი მისი სიტყვა სანდო არაა. ომის დაწყების პირველ მომენტში ამაში გარკვევა არც ისე ადვილი იყო. მაგრამ თქვენ უკვე არა ერთი თვეა ცხოვრობთ აქ და თვალები ჯერაც არ აგებიათ. ამგვარი სიბრძნავით დღეს ძალიან ბევრია დაავადებული, პირველ ყოვლისა, ინტელიგენცია. მათ ყველაფერზე ერთი პასუხი აქვთ: რუსეთია ჩვენი უბედურების მიზეზი!

რომან ფინი — ყოფილი საბჭოთა დისიდენტი, პოლიტპატიმარი, დაახლოებით 40 წელი იხსოვრას საბჭოთა კავშირში, შეეძვა 20 წელი — კანადაში, სადაც დააპარსა საბჭოთა კავშირის (1992 წლის შედეგ — რუსეთის) შესწავლის კანადური ინსტიტუტი, 1999 წლიდან სსოვრობის საქართველოში, აქვს საქართველოს მოქალაქეობა, არის მწერალითა კავშირის ნაწილი.

ანების უაზრო დაღუპვა, 180 ათასი ლტოლვილი, მოსახლეობის თითქმის 5%!

თქვენ ეს არ იცოდით? და მე ვამბობ: თქვენ მე კი არ გამანბილეთ, თქვენ მე, ჩემი საქართველო მოგვატყუეთ. თქვენ უბრალოდ არ გესმით, რა მოხდა ავგისტოში, რა ხდება უკვე 5 წელი ჩვენს ქვეყანაში. თუმცა თქვენ ბავშვიარ ხართ. მოდი, ერთი წუთით თქვენი სიმღერა და კლიპი შეგატრიპოლოთ: თითქოს საქართველოში ცნობილი და საყვარელი რუსი მომღერალი უმღერის თავის ქართველ მეგობრებს, ქართველ ინტელიგენციას და წუხს, რომ მან არ გამოიყენა თავისი უფლება, სიმართლეს ელაპარაკა, რომელიც იმაში მდგომარეობს, რომ ომი საქართველომ დაიწყო და ა.შ., არ გამოხატა თანაგრძობა თავდასხმის მსხვერპლთა მიმართ და გაჩუმდა. და ამ სიმღერის ფონზე ჩანს ქართული გრადებით ცხინვალის ღამეული დაბომბვა, ერთი მესამედი დანგრეული ქალაქი, დანგრეული ოსური სოფლები, ოსი ლტოლვილები, ქართული ტანკები, რომლებიც ხალხით სავსე სატვირთო მანქანებს ესვრიან, სამოქალაქო შენობებს ცხრილავენ — ახლახან გარემონტებულ უნივერსიტეტს და სხვა. სიმღერაში კი კვლავ რეფერენდუმად ჟღერს: „არაფერი იცოდით, არაფერს გრძობდით“ იმ კონტექსტით, რომ ყველაფერი კარგად იცოდით, მაგრამ გაჩუმდით, ამ გაჩუმებით კი მილატათ და გამანბილეთ. ზუსტად ეს არის თქვენს სიმღერაში, მაგრამ მიმართული მეორე მხარისკენ, ეს თქვენ თავადაც აღნიშნეთ. რუსეთშიც გამოდიან ქართველი მომღერლები და სხვა ცნობილი ადამიანები და გამოხატავენ რუსეთის მიმართ სიყვარულს.

როგორ აღიქვამდით ასეთ კლიპს, გატონო გუბა, პანსტანს კონსტანტინეს ქე კიკაბიძე? რატომ დაუხაროთ თქვენ და ქართული ოპოზიციისა და ინტელიგენციის დიდი ნაწილი, რომ ჩვენმა ქვეყანამ — საქართველომ დაიწყო, რომ სააკაშვილს რომ არ გაეცა დანაშაულებრივი ბრძანება, არ იქნებოდა ის კატასტროფული დანაშაულებრივი ქვეყნისთვის — აფხაზეთი, ცხინვალის რეგიონი, ადამი-

თუ ამ ომში რავე აზრი იქონი, რავე მდგომარეობა ეს აზრი? პანსტანს მთავარი კითხვა არაა? რატომ არ უსვამთ მას საკუთარ თავს?

რატომ გსურთ, რალაცნაირად გამოძვრეთ, სხვას გადააბრალოთ ყველაფერი? თქვენი კლიპის მთლიანად შეტრიალება შეიძლება, არა მხოლოდ ზემოთ მოყვანილი აზრით, არამედ, უბრალოდ, ვითავესი უფლება, სიმართლეს ელაპარაკა, რომელიც იმაში მდგომარეობს, რომ ომი საქართველომ დაიწყო და ა.შ., არ გამოხატა თანაგრძობა თავდასხმის მსხვერპლთა მიმართ და გაჩუმდა. და ამ სიმღერის ფონზე ჩანს ქართული გრადებით ცხინვალის ღამეული დაბომბვა, ერთი მესამედი დანგრეული ქალაქი, დანგრეული ოსური სოფლები, ოსი ლტოლვილები, ქართული ტანკები, რომლებიც ხალხით სავსე სატვირთო მანქანებს ესვრიან, სამოქალაქო შენობებს ცხრილავენ — ახლახან გარემონტებულ უნივერსიტეტს და სხვა. სიმღერაში კი კვლავ რეფერენდუმად ჟღერს: „არაფერი იცოდით, არაფერს გრძობდით“ იმ კონტექსტით, რომ ყველაფერი კარგად იცოდით, მაგრამ გაჩუმდით, ამ გაჩუმებით კი მილატათ და გამანბილეთ. ზუსტად ეს არის თქვენს სიმღერაში, მაგრამ მიმართული მეორე მხარისკენ, ეს თქვენ თავადაც აღნიშნეთ. რუსეთშიც გამოდიან ქართველი მომღერლები და სხვა ცნობილი ადამიანები და გამოხატავენ რუსეთის მიმართ სიყვარულს.

თქვენს კლიპში სიცრუეა. დიას, რუსეთი გაკიცხვას იმსახურებს, თუმცა არა ისეთს, როგორც თქვენ და ქართველი ინტელიგენციის ნაწილმა მოუწყვეთ. მაგრამ ტყუილები საჭირო არაა: კლიპში არ ჩანს დანგრეული ცხინვალის და ოსური სოფლები, რომლებიც მანამდე დაინგრა, სანამ რუსული თვითმფრინავები და ტანკები იქ გამოჩნდებოდა. არ არის კიდევ ბევრი რამ, რაც ქართულმა არმიამ ჩაიდინა, და არ ჩანს თქვენი პრეზიდენტი განვდილი ხელით: „წინ, ოსეთისკენ“. მაგრამ ეს გასაგებია: ეს ყველაფერი რომ კლიპში მოხვედრილიყო, სიმღერაში ის სიტყვები უკვე ვეღარ იქნებოდა, ან თუკი იქნებოდა, ისინი ისევე შეეხებოდა საქართველოს, როგორც რუსეთს. მაშინ კი თქვენ სხვანაირი გამოჩნდებოდით — ნამდვილი ქართველი, სამშობლოს ერთგული და არა მისი მკვლელების ლაქია.

დუმდა ქვეყნის ხელისუფლების მხეცური ქმედების შესახებ? ნამდვილი რუსული ინტელიგენცია სხვაგვარად მოიქცა. მათ, უბრალოდ, საკუთარ თვალს და ყურებს არ დაუჯერეს, რომ ისინი, ვინც მათ უყვარდათ, ამის გამკეთებელი აღმოჩნდნენ. დიას, საქართველოში უყვართ ცალკეული რუსი მეგობრები, მაგრამ რუსეთი სძულთ. ახლა კი ეს ცალკეული მეგობრებიც შეიძლება. ძალიან სურს ზოგიერთს, რომ მათ, ამ რუსებმა, ჩვენ გამოთავიანთი სამშობლო — რუსეთი შეიძლონ, როგორც ამას აკეთებენ ცნობილი ლატინინა, ილარიონოვი და სხვები.

წაიკითხეთ, რას წერდა ილია ჭავჭავაძე ერეკლე მეორეს გარდაცვალების ასი წლისთავზე, რამდენი კეთილი სიტყვა არ დაიმარჯვებს, თქვენ ყველა, ქართველი ინტელიგენციის ნაწილთან ერთად, დაანებებთ თავს რუსეთს, ლანძღვას, რუსეთის „ორასწლიანი მონობის“ შესახებ მითების თხზვას. პირიქით, ალბათ, ისევე ცაში აიყვანთ მეგობრულ კავშირებს, წარმოთქვამთ ლამაზ სადღეგრძელოებს ორ ქვეყანას შორის მეგობრობაზე იგივე ადამიანები, ვინც დღეს რუსეთს აგინებს, გუშინ კი ქებადღებდას ასხამდა.

ის თქვენი კლიპი — გონების დაბნელება, ის იმ სიბიჟის ნაწილია, რომელიც მოედიება თქვენი მებრძოლისა და მფარველისა, საქართველოს ე.წ. პრაზიციანტისა, რას მოიხავეს მთელ ჩვენს სასიხარულო სივრცეს. თქვენ ჩვენ ყველას — რუსებსა და ქართველებსა — არა უხაროვრ გვილატათ ან გაგანბილეთ, გულში დანა დაგვარტყით გავეტყვი.

მაგრამ საქმე გაკეთებულა. დარჩა მხოლოდ მტანჯველი გრძობა რეალობის შემზარავი დამახინჯების გამო, თქვენი სხეულის ფასადი, მოცმაცუნე ტუჩები, მათ უკან კი სიცარიელე — არც სული, არც ღირსება, არც ღმერთი... და ამ სიცარიელეში დანახშირებული კვალი ჯოჯოხეთში ჩავარდნილი საქართველოსი. ყველაფრის თავზე კი თქვენი ხმა: თქვენ მე კი არ მილატათ...

რომან ფინი
caucasia-experts.org

დიმიტრი როგოზინი: ჩვენ ვიხით, ბიჭებო, განდ ჩასას ჩალირობით

ალბათ, ასე შეიძლება ითარგმნოს ნატოში რუსეთის მუდმივი წარმომადგენლის როგოზინის რუსულ-უკრაინულად წარმოთქმული ფრაზა: „Мы знаем, хлопцы, шо вы там робите“. საქმე საქართველოს შეიარაღებას ეხება, რომელსაც, როგოზინის თქმით, ინტენსიურად ამარაგებს არსებული რეჟიმი სამხრეთ ოსეთსა და აფხაზეთთან საბრძოლველად.

„ჩვენ ვფლობთ სრულ ინფორმაციას, მათ შორის, სპეციალურ ინფორმაციას იმის შესახებ, თუ ვინ აგრძელებს შეიარაღების მიწოდებას საქართველოსთვის, რა მოცულობითა და როგორ ხარისხისა“. მართალია, არ აკონკრეტებს, ვინ აგრძელებს შეიარაღების მიწოდებას, მაგრამ მისი გამოხატულების უკრაინული „აქცენტი“ პირდაპირი მინიშნებაა, სადაა ძალის თავი დამარხული. როგოზინმა რუსეთის წარმატებულ მიზნად ის ფაქტი, რომ ნატოს მიერ საქართველოში მოწყობილ სწავლებაზე, რომელიც წლებადღეულ მასი-ივნიში გაიმართა, ცხრაშვიტი ქვეყნიდან შვიდი არ ჩავიდა. შეიარაღების, განსაკუთრებით კი, შეიარაღებული დაპირისპირების საკითხი უფრო დაუსაგნო რომ არ არის, „United

Press International“-ის პუბლიკაცია ციფრულად (მარტინ სეფერი, „ევროპაში ომების მოგება ჯერ კიდევ შეიძლება, რუსული, თუნდაც, ძველი იარაღით“). ავტორი განიხილავს შეიარაღების ხარისხისა და რაოდენობის ურთიერთდამოკიდებულების საკითხს და ასევე, რომ უპირატესობა რაოდენობას ენიჭება. აქედან გამომდინარე, იგი კრიტიკული თვალთ ახლოს უყურებს საფრანგეთის პრეზიდენტის ნიკოლა სარკოზის ამბიციურ გეგმებს საფრანგეთის არმიის, რომელიც ევროპაში ყველაზე უფრო სერიოზული შეიარაღებული ძალაა, რაოდენობის მკვეთრი შემცირების თაობაზე. სარკოზი, აგრეთვე, სხვა ფრთხილი და არხიანი ევროპელი სტრატეგები, — მიიჩნევს მარტინ სეფერი, — არ

ითვალისწინებენ არც იმას, რომ ოცდამეორე საუკუნეშიც ომის საწარმოებლად ჯარისკაცების დიდი რაოდენობა საჭირო, არც იმას, რომ გამარჯვება კომბინირებული მეტოდიითაა შესაძლებელი: როცა ბრძოლას იწყებს შეიარაღების მონივრე სისტემები, მათ შემდეგ კი უფრო უბრალო და მრავალრიცხოვანი სხვა სისტემები ერთვება ომში. თავის პოზიციას ავტორი ასაბუთებს მეორე მსოფლიო ომის პრაქტიკით, როცა ამერიკულმა დგუშისძარვანმა ავიაციამ ადგილობრივ „P-1 მუსტანგმა“ გერმანული რეაქციული „მესერშიტ-262“ „ვინგრეტად“ დააქცემა თავისი მრავალრიცხოვნების წყალობით. ასევე დაჯაბნა პატარა და სუსტმა ამერიკულმა ტანკმა „ჩერმენმა“ ფაშისტების „ვეფხვი“ და „პანტერა“. უფრო დანვრლებით განიხილავს ავტორი ამ პრობლემას შარშანდელი ავგისტოს ომის მაგალითზე, როცა ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკის — საქართველოს ტერიტორიაზე შეიჭრა რუსეთის არმია და „ძველი გაკ-

ვეთილი ხელახლა ჩაუტარა. რუსებმა თავი მოუყარეს ყველა უახლეს ტანკ „T-90“-ს, მაგრამ ამ ტანკებს მიჰყვებოდა ტექნიკა, რომელიც 20-25 წლის წინათ იყო დაპროექტებული, თუმცა მცირერიცხოვან და მრავალგზის სუსტ მონივრულად შექმნილ საბრძოლველად ძველი „T-52“-იც ვარგოდა. საქართველოში მიღწეული წარმატების შემდეგ რუსეთის არმიის სარდლობა სულაც არ არის არხიან განწყობაზე. ამჟამად რუსეთის არმიის არხიული სისტემების მოდერნიზაცია ბოლო 30 წლის მანძილზე არნახული სისწრაფით მიმდინარეობს, თანაც უმაღლესი პრიორიტეტით. ნატოს წევრი არცერთი ქვეყანა ამჟამად ისეთ არაფერს განახორციელებს, რაც რუსეთის პროგრამას შეიძლება დაუპირისპირდეს.

მსოფლიო შეიარაღებაზე ჩაკორული თანხა დახარჯა

სტოკჰოლმის მსოფლიო პრობლემების კვლევის ინსტიტუტმა გამოაქვეყნა ყოველწლიური მოხსენება, რომელიც ნათქვამია, რომ შეიარაღებაზე დახარჯული თანხების მიხედვით მსოფლიომ 2008 წელს რეკორდი დაამყარა.

შარშან შეიარაღებისთვის ნინა წელთან შედარებით 4%-ით მეტი დაიხარჯა, 1999 წლის მაჩვენებელს კი შარშანდელმა დანახარჯმა 45%-ით გადააჭარბა. 2008 წელს მსოფლიომ შეიარაღებაზე 1 464 ტრილიონი დოლარი დახარჯა. ერასყა და ავღანეთში ომები ამერიკის შეერთებულ შტატებს უკვე დაუჯდა დამატებით 903 მილიარდი დოლარი. შარშანდელი წელი კიდევ ერთი მაჩვენებლის მიხედვით აღმოჩნდა რეკორდული — ცხელ წერტილებში მშვიდობის დამყარების ოპერაციების რაოდენობამ ნინა წლების მაჩვენებლებს გააუსწრო. ამ კამპანიებში 187 586 ადამიანი მონაწილეობდა, რაც 11%-ით მეტია რეკორდსმენ ნინა 2007 წელზე. დღეისათვის მსოფლიოში 8 400-მდე ბირთვული ჭურვია, რომელთაგან 2 000 სრულ მზადყოფნაშია და გაშვებისთვის რამდენიმე წუთი ესაჭიროება. რვა ქვეყნის (აშშ, რუსეთი, ჩინეთი, დიდი ბრიტანეთი, საფრანგეთი, ინდოეთი, პაკისტანი, ისრაელი) მფლობელობაში სულ 23 300 ერთეულისგან შემდგარი ბირთვული არსენალია. შეიარაღებაზე დახარჯული თანხის ლომის ნილი (58%) ამერიკის შეერთებული შტატების ანგარიშზეა, შემდეგ ადგილებს ჩინეთი და რუსეთი იკავებენ.

შარშანდელი წელი კიდევ ერთი მაჩვენებლის მიხედვით აღმოჩნდა რეკორდული — ცხელ წერტილებში მშვიდობის დამყარების ოპერაციების რაოდენობამ ნინა წლების მაჩვენებლებს გააუსწრო. ამ კამპანიებში 187 586 ადამიანი მონაწილეობდა, რაც 11%-ით მეტია რეკორდსმენ ნინა 2007 წელზე. დღეისათვის მსოფლიოში 8 400-მდე ბირთვული ჭურვია, რომელთაგან 2 000 სრულ მზადყოფნაშია და გაშვებისთვის რამდენიმე წუთი ესაჭიროება. რვა ქვეყნის (აშშ, რუსეთი, ჩინეთი, დიდი ბრიტანეთი, საფრანგეთი, ინდოეთი, პაკისტანი, ისრაელი) მფლობელობაში სულ 23 300 ერთეულისგან შემდგარი ბირთვული არსენალია. შეიარაღებაზე დახარჯული თანხის ლომის ნილი (58%) ამერიკის შეერთებული შტატების ანგარიშზეა, შემდეგ ადგილებს ჩინეთი და რუსეთი იკავებენ.

ამერიკელ გენერლებს ჩააყიდნ ნასვლა არ სურთ

აშშ სამხედრო ხელმძღვანელობა ერასყის საკითხებთან დაკავშირებით ქვეყნის პრეზიდენტ ბარაკ ობამასთან ღია კონფრონტაციაში აღმოჩნდა.

ერასყში ამერიკული ჯარების ექსპედიციონარმა, ამერიკული ჯარის შტაბის ახლანდელმა უფროსმა, გენერალმა ჯონ კეისმა განაცხადა, რომ ობამას პირობა 2011 წლის ბოლომდე ერასყიდან ჯარების გაყვანის შესახებ ვერ შესრულდება. გენერლის აზრით, ამერიკელები ერასყში კიდევ, სულ მცირე, ათი წლით უნდა დარჩნენ, წინააღმდეგ შემთხვევაში „შეერთებული შტატების ჯარს დააჩოქებენ“. ვაშინგტონში მონვეულ პრესკონფერენციაზე გენერალმა ბრძანა, რომ „დიდ ახლო აღმოსავლეთში“ (ისრაელიდან პაკისტანამდე) მნიშვნელოვანი სისხლისღვრა, რის გამოც არავითარ შემთხვევაში არ შეიძლება ერასყიდან ამერიკის ჯარის გამოყვანა. მისივე განცხადებით, ერასყის ხელისუფლებას არ შეუძლია დამოუკიდებლად დამყაროს წესრიგი, რის გამოც ერასყში 50,000 ამერიკელი სამხედრო უნდა დარჩეს. ასე რომ, ბარაკ ობამასა და აშშ სამხედრო ხელმძღ-

ვანელობას შორის კარგახნის მანძილზე ფარულად მიმდინარე კონფლიქტი პირველად გამოაშკარავდა. ამერიკის შეერთებული შტატების მოქალაქეების დიდმა ნაწილმა ქვეყნის ამჟამინდელ პრეზიდენტს მხარი იმის გამო დაუჭირა, რომ ეს უკანასკნელი სხვებზე დამაჯერებლად იძლეოდა ერასყიდან ჯარის გამოყვანის პირობას. სამხედრო მეთაურები კი თვლიან, რომ ერასყიდან ჯარის გამოყვანა არა მხოლოდ ერასყზე, არამედ მთელ ახლო აღმოსავლეთზე კონტროლის დაკარგვის პირობაა. ეს თავად ობამასაც მშვენივრად ესმის, მაგრამ პრეზიდენტი ურთულესი არჩევანის წინაშე დგას: უარი თქვას უმთავრესი წინასაარჩევნო პირობის შესრულებაზე და დაკარგოს პოპულარობა საკუთარ ხალხში ან ღიად დაუპირისპირდეს სამხედრო ხელმძღვანელობას, რომელიც ამერიკული დემოკრატიისთვის წარმოუდგენელი საფრთხის მოსალოდნელობას ამტკიცებს.

გამოძიების ფაქტობრივი ბიუროს დირექტორი: შეერთებულ შტატებში კრიზისის დანახარჯები რაოდენობა იმდენად გაიზარდა, რომ მათგან მიღებულ დანაკარგებს ადრე „წარმოუდგენელს“ უწოდებდნენ.

ნიუ-იორკის ეკონომიკურ კლუბში გამოსვლისას მან აღნიშნა, რომ ამჟამად მისი უწყება იპოთეკასთან დაკავშირებული თაღლითობის 2400 შემთხვევას იძიებს. „ბოლო ორ წელიწადში ამგვარი

დანახარჯებების რაოდენობა გაორმაგდა და იძულებულნი გავხდით, მათ გამოსაძიებლად ავტომატურად დანახარჯებულ გარკვეულ რაოდენობაზე ამჟამად გამოძიების ფაქტობრივი ბიუროს დირექტორი კერძო კორ-

პორაციების თანამშრომელთა თაღლითობის 600 და ფასიან ქაღალდებთან დაკავშირებულ 1300 აფერას იძიებს. მსგავს დანახარჯებათა ყველაზე ნათელი მაგალითი ბერნარდ მედოფის მიერ ორგანიზებული ფინანსური პირამიდაა, რომელმაც ინვესტორებს დაახლოებით 50 მილიარდი დოლარი დასტყუა. ამ ყველაფრის პარალელურად, ქვეყანაში სახელმწიფო მოხელეებს შორის კორუფციამ მოიკიდა ფეხი, ზემოხსენებული უწყება ამ კატეგორიის დანახარჯებათა 2500 შემთხვევას იძიებს, უკანასკნელი ორი წლის განმავლობაში კი უკვე გასამართლდა 1700 ჩინოვნიკი. რობერტ მიულერის თქმით, გამოძიების ფაქტობრივი ბი-

ურო იყენებს მის ხელთ არსებულ ყველა საშუალებას, რათა გამოავლინოს საკვანძო მოთამაშეები და მსხვილი დანახარჯებრივი ჯგუფები მოსპოს. სწორედ ამ მიზნებისთვის შეიქმნა „კორპორატიული ზიზნესში თაღლითობის შემთხვევებზე რეაგირების ჯგუფი“. რობერტ მიულერის განცხადებით, მისი უწყება აქტიურად ამოქმედებს ოპერატიული ინფორმაციის მოპოვების ყველა საშუალებას, რათა ფინანსური დამანაშავეობის სფეროში მთავარი ტენდენციები გამოავლინოს. ერთ-ერთ ასეთ ტენდენციად მან ბანკების დახმარებისა და ეკონომიკის სტიმულირებისათვის გამოყოფილი ბიუჯეტის სახსრების ბოროტად გამოყენება დაასახელა.

ტიგრან სარქისიანი: საქართველო სომხეთს ეკონომიკური სტიმულით ეხმარება

სომხეთის პრემიერ-მინისტრი ტიგრან სარქისიანი დადებითად განწყობილი სომხეთ-თურქეთის საზღვრის გახსნასთან დაკავშირებით და მას ევროპასა და რეგიონის სხვა ქვეყნებთან სარკინიგზო კავშირის ალტერნატიულ გზად აფასებს.

პრემიერმა აღნიშნა, რომ ახლა სომხეთი ზედმეტად დამოკიდებული ქართულ ინფრასტრუქტურაზე, ვინაიდან ქვეყნის საქონლბრუნვის ორი მესამედი სწორედ საქართველოს ტერიტორიის საშუალებით ხორციელდება. ამგვარი დამოკიდებულება კი ძალიან ცუდია, რადგან საქართველო „სარგებლობს ამით, ტრანსპორტის დანახარჯები ძალზე დიდია და მათი შემცირება არ გამოგვდის. საქართველოში მონოპოლიური სიტუაცია იქმნება და ეს ქვეყანას ბოროტად იყენებს“. ამის დასამ-

ტიციებლად პრემიერ-მინისტრმა აღნიშნა, რომ მსოფლიოს ნებისმიერი წერტილიდან საქონლის ჩატანა ფოთსა და ბათუმში ორჯერ იაფია, ვიდრე ფოთიდან ან ბათუმიდან იმავე საქონლის სომხეთში გადატანა. ალტერნატიული გზების არსებობის შემთხვევაში მნიშვნელოვნად გაიზარდება ქვეყნის დამოუკიდებლობის ხარისხი, ტრანსპორტის ხარჯები კი მკვეთრად შემცირდება. სარქისიანის განცხადებით, სომხეთ-თურქეთის საზღვრის გახსნისთანავე სასწაული არ მოხდება, ინ-

ტიციებლად პრემიერ-მინისტრმა აღნიშნა, რომ მსოფლიოს ნებისმიერი წერტილიდან საქონლის ჩატანა ფოთსა და ბათუმში ორჯერ იაფია, ვიდრე ფოთიდან ან ბათუმიდან იმავე საქონლის სომხეთში გადატანა. ალტერნატიული გზების არსებობის შემთხვევაში მნიშვნელოვნად გაიზარდება ქვეყნის დამოუკიდებლობის ხარისხი, ტრანსპორტის ხარჯები კი მკვეთრად შემცირდება. სარქისიანის განცხადებით, სომხეთ-თურქეთის საზღვრის გახსნისთანავე სასწაული არ მოხდება, ინ-

ტიციებლად პრემიერ-მინისტრმა აღნიშნა, რომ მსოფლიოს ნებისმიერი წერტილიდან საქონლის ჩატანა ფოთსა და ბათუმში ორჯერ იაფია, ვიდრე ფოთიდან ან ბათუმიდან იმავე საქონლის სომხეთში გადატანა. ალტერნატიული გზების არსებობის შემთხვევაში მნიშვნელოვნად გაიზარდება ქვეყნის დამოუკიდებლობის ხარისხი, ტრანსპორტის ხარჯები კი მკვეთრად შემცირდება. სარქისიანის განცხადებით, სომხეთ-თურქეთის საზღვრის გახსნისთანავე სასწაული არ მოხდება, ინ-

ვესტიციების რეალიზაციას დრო დასჭირდება, მაგრამ სამომავლოდ სომხეთს ექნება გაცილებით უფრო იაფი საქონელი და ეკონომიკის მრავალი სფერო კონკურენტუნარიანი გახდება.

რედაქციის ელექტრონული ფოსტის მისამართზე მოვიდა ემიგრაციაში მყოფი ჩვენი თანამემამულის გიორგი მინისურიანის დეტექტივი. ნაწარმოების გაცნობამ მიგვახვედრა, რომ საქმე გვაქვს პროფესიონალ მწერალთან, რომელიც ფსევდონიმს ამოფარა. იმედია, დეტექტივის გამოქვეყნების დასრულებამდე რედაქცია და გაზეთის მკითხველიც შევიტყობთ ავტორის ნამდვილ ვინაობას. მკითხველი ნაწარმოებში ბევრ მსგავსებას იპოვის საქართველოში მომხდარ მოვლენებთან, შესაძლოა, კონკრეტული პირებიც ამოიცნოს. თუმცა ავტორი მიგვანიშნებს, რომ ყველა შესაძლო პარალელი მხოლოდ დამთხვევაა.

ბიორგი მაისურაძე

სალაში

საქართველოდან!

გაგრძელება. დასაწყისი №11-15

— მისტერ როჯერს, მინისტრის დავალებით გირეკავთ, — ბოხი ხმა იყო, საგვებით გასაგები ინგლისური.
— დიახ, გისმენთ.
— მე უოლტერ რაილის თანამშრომელი გახლავარ, მაიორი მირიან სავანელი.
— დიახ, დიახ...
— მინისტრმა დაგვაგვალა თქვენთან შეხვედრა.
— მე სამივენი მჭირდებით. ერთად ვიქნებით.
— შემთხვევის ადგილზე წასვლა შესაძლებელია? — ჰკითხა მცირე ხნის დუმისის შემდეგ „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტმა.
— დიახ, რასაკვირველია. საათნახვევის გზაა. მინისტრის ბრძანებით თქვენს განკარგულებაში ვართ.
— კეთილი.
— როდის ინებებთ იქ წასვლას? — იკითხა სავანელმა.
— დღესვე. ერთ საათში შეძლებთ?
— სად გამოვიართო?
— „მეტეხი-პალასში“ ვცხოვრობ. მანქანა მყავს.
— რატომ უნდა შეწყვიტოთ? ჩვენი მანქანით წაგიყვანთ.
— არა, ასე მირჩევნია.
— ნება თქვენია. ზუსტად ერთ საათში სასტუმროს შესასვლელთან ვიქნებით... — კავშირი შეწყდა.
სიდნეი როჯერსმა არჩილ კამარაულს დაურეკა.
— დილა მშვიდობისა, არჩილ. შეგიძლიათ, ორმოცდაათ წუთში სასტუმროსთან მოხვიდეთ?
— რა თქმა უნდა, მისტერ როჯერს.
— გალოდებით.
— დიხნო! — გაიფიქრა სიდნეი როჯერსმა და იმ აზარტის გრძობამ მოიცვა, რისთვისაც, ფაქტობრივად, ცენტრალურ სადაზვერვო სამმართველოში მუშაობაზე დათანხმდა, ვინაიდან იმ ორი მთავარი კომპონენტი-მიზნიდან, რომლისკენაც ადამიანები უხსოვარი დროიდან მიისწრაფვიან, მიიღტივიან — ფული და ძალაუფლება, არც ერთი არ აინტერესებდა. პირველი — ფული — არ აკლდა. როჯერსები უკვე ოთხი საუკუნეა, სტაბილურად მდიდრები იყვნენ, ზომიერად მდიდრები და ამ ზომიერებაში იყო სწორედ სტაბილურობის საფუძველი; ხოლო რაც შეეხება მეორე კომპონენტს — ძალაუფლებას კენ ნსრაფვას, მისი გვარი ამერიკის მიწაზე ცხოვრების ოთხასი წლის მანძილზე უამრავ გუბერნატორს, სენატორს, კონგრესმენს, ამერიკის შეერთებული შტატების ვიცე-პრეზიდენტსაც კი ითვლიდა საკუთარ რიგებში. ამ-

რულ ფანტატიურთან გაჩერდა. იქვე შეჩერდა „ოპელ-ასტრაც“.
„ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი მანქანიდან გადმოვიდა.
— მოვედით, მისტერ როჯერს, — მაიორი სავანელი, კაპიტენები: ალბერტ მაისაშვილი და ნიკა შაბურია ფანტატიურის კენ გაუძღვენ მას.
ფანტატიურის წინ ათიოდ მეტრის სიგრძე-სიგანის ქვის ფილები იყო დაგებული, რაც რკინის მოაჯირით მთავრდებოდა, აივანივით.
„ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი მოაჯირთან მივიდა, ოფიცრები შორიასლო შედგნენ.
მოაჯირს გადაღმა, ქვემოთ, უფსკრული იყო, იმდენად ღრმა, რომ მდინარე მის ძირზე ვერცხლის ძაფივით მოჩანდა.
— რამდენი მეტრია? — ოფიცრებს მიუბრუნდა სიდნეი როჯერსი. ერთ ზაზზე იდგნენ დარცხვენელები, თავდახრილები და დადაბლებულები თითქოს.
— მდინარემდე 1850 მეტრია, — უპასუხა მირიან სავანელმა, — ზემოთ, გზაზე, ამაზე მაღალი გადმოსახედის არის — 2200 მეტრზე, მაგრამ მისტერ რაილის ეს უფრო მოსწონდა... — ქორეები არიან? — უეცრად იკითხა და მოაჯირს მიუახლოვდა, — აი, იქ, ქვემოთ...
„ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი მოაჯირზე გადაიხარა და თავებრუნდამხვევ იდუმალ სიღრმეს ჩაუკვირდა. იქ, ქვემოთ ირაო შეეკრათ ქორებს და ფრთებგამოღლილი უფსკრულიდან ამომავალი ჰაერის ნაკადზე ფარფალივით დაიფრიალა.
— ძალიან უყვარდა აქ ამოსვლა და ქორების თვალთვალა, — თქვა სავანელმა, — ყოველი ამოსვლისას რამდენიმე წუთს იდგა მარტო და თვალს არ ამორებდა.
— ხშირად ამოდიოდა აქ?
— როცა ჩამოვიდა, პირველად მაშინ ამოვიდით. საქართველოს სამხედრო გზის ეს მონაკვეთი აინტერესებდა. მაშინ ჯერ კიდევ თოვლი იყო. მერე, გაზაფხულზე როცა ამოვიდით, მაშინ პირველად დაინახა ქორები და ბავშვივით აღტაცებული იყო. სამწუხაროდ გვქონდა ნაშრომები და აქვე შევწყვიტეთ, თქვენებურად ბარბიქო. მერე კი, პირილიდან, ყოველ კვირას დილით ამოვიდიოდი. სამივეს გვეტყუოდა, — აბა, ნავედით, ქორები ვნახოთ, ერთი ბოთლი ნამდვილი კენტუკური ვისკი „უაილდ ტურკი“ მაქვს... საქართველო ძალიან მოსწონდა...
— ძნელია, არ დაეთანხმო,

— თქვა სიდნეი როჯერსმა და ამაყ შავ-თეთრ მთებს თვალი მოავლო, — ვიცი, რომ ძალიან გიძიძით ახლა, მაგრამ, იქნებ, დეტალურად მომიყვით, როგორ მოხდა ყველაფერი? მართალია, თქვენმა მინისტრმა ყველა საბუთი გადმოცა, მაგრამ გაზეთის სპეციფიკიდან გამომდინარე, ცოცხალი მასალა სულ სხვაა. დეტალურად უნდა ჩავინერო, წინააღმდეგი ხომ არ ხართ?
— მესმის, მისტერ როჯერს, — მაიორმა სავანელმა კაპიტენებს გახედა. — მისტერ რაილიმ წინა დღეს ვაგვაფრთხილა, ხვალ ქორები უნდა ვნახოთ. კვირა იყო. საათის თერთმეტზე ამოვიდით აქ და მაშინვე მოაჯირთან მივიდა, კარგა ხანს უყურა ქორებს. ასეთ დროს მარტო ვტოვებდით ხოლმე. ალბერტი და ნიკა მწვადს აგებდნენ შამფურებზე, მე ფანტატიურის გვერდით ცეცხლს ვანთებდი. მერე გავიხვედი, იქ არ იდგა. გვერდზე გავიდიო, — მითხრა ალბერტმა. ალბათ, წყლის გადასაქცევად მეთქი, გავიფიქრე და ისევე ცეცხლს მიუბრუნდი. კარგა ხანია, აქ ტუალეტი არ არის. სასაცილოა, მაგრამ ფაქტია, სსრ კავშირის დანგრევას ჩვენს ქვეყანაში საზოგადოებრივი ტუალეტების დანგრევა-გაქრობა მოჰყვა-მეთქი, ასე ვუთხარი მისტერ რაილის, სულ პირველად როცა ამოვიდით აქ და ბევრი იცინა. ცოტა ხანში ცეცხლს თავი გავანებე და გამოვიედი. არსად იყო. შევფოთდი. ბიჭებო, სადაა რაილი-მეთქი, — ალბერტს და ნიკას გავძახე. სამივემ დაეუწყეთ ძეგნა, — მაიორი მირიან სავანელი მოაჯირს გასცდა და ნაპრალის გასწვრივ წავიდა. როჯერსი და ოფიცრები უკან გაჰყვნენ.
— სულ რაღაც ოციოდ ნაშში ვიპოვეთ, — განაგრძო სავანელმა, — ნიკამ შეამჩნია პირველმა ჩამოილი ნაპრალის პირი. გადავიხვედით და იქ იყო ჩავარდნილი. ეტყობა, ზედ ნაპრალის კიდემდე მივიდა, მინა მოერღვა ფეხქვეშ და წონასწორობა ვერ შეინარჩუნა. აი, აქ... — მირიან სავანელი გაჩერდა და ხელით სპეციალური აგენტის უოლტერ რაილის ვარდნის ადგილზე მიანიშნა.
„ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტმა ფანტატიურს გახედა. ორმოცდაათი მეტრით იყვნენ დაშორებულნი. ნაპრალის კიდედახლოებით ნახევარი მეტრის სიგანეზე იყო ჩამოშლილი. მაიორი სავანელი ჩამოშლილ მინასთან მივიდა, — აი, აქედან გადავარდა და იქ იყო, ქვემოთ.

სიდნეი როჯერსმა თანაგრძნობით შეხედა. როგორც ალპინისტმა, თვალნათლივ წარმოიდგინა ის საშინელი სირთულე, რაც ამგვარ ოპერაციასთანაა დაკავშირებული.
მაიორი მირიან სავანელი ხარბად, მძიმედ ისუნთქავდა სიგარეტის ბოლს და სადალად, უფსკრულის გადაღმა იყურებოდა. მერე სიგარეტი მოისროლა.
— მისტერ როჯერს, — მიუბრუნდა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტს, — ერთი სათხოვარი მაქვს თქვენთან.
— დიახ, გისმენთ.
— ის ვისკი, მისტერ რაილის რომ უნდოდა, ჩვენთან ერთად დაეღია იმ უბედურ დღეს, თან წამოვიღეთ და მე და ბიჭებს გვინდა, მისი შესანდობარი შევსვათ აქ, მისი ტრაგიკული დაღუპვის ადგილზე. უარს ნუ გვეტყვით, მისტერ როჯერს.
— კარგი, — დაეთანხმა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი.
მირიან სავანელს თითქოს მხრებიდან ვეება ტვირთი მოესხნა, ღრმად ამოისუნთქა და კაპიტენებს მიუბრუნდა: — აბა, ბიჭებო, დატრი-ალდით!
ნახევარ საათში მწვადები მზად იყო. ფანტატიურში მდგარ ხის მაგიდაზე ყველი, მწვანელი, კიტრი, პომიდორი და გრძელი თხელი პურები — შოთის პურები გაჩნდა. მაგიდის შუაში კენტუკური სიმინდის ვისკი „უაილდ ტურკი“ იდგა გაუხსნელი, 850-გრამიანი ბოთლი. მანქანაში მჯდომ არჩილ კამარაულსაც დაუძახეს.
— ყველაფერი ეს შეგვეძლო, რომელიმე რესტორანში განგვეხორციელებინა, მისტერ როჯერს, — ვისკის ბოთლი გახსნა სავანელმა, — მაგრამ ჩვენ — უოლტერ რაილის თანამშრომლებმა, მივიჩნიეთ, რომ ასე აჯობებდა. აქ მოვიგონოთ და აქ მივაგოთ პატივი ჩვენს უფროსსა და დასწავლებელს. ისეთი გრძობა მაქვს, თითქოს ახლა ჩვენთან არის. ეს ჭიქაც მის სახელზე იყოს! — მირიან სავანელმა ვისკით სავსე ჭიქა აიღო, გადასახედის მოაჯირთან მივიდა, ხელი გადაწია და ჭიქა გაუშვა.
— ქორები ისევ აქ არიან, ტრიალებენ, — თქვა უკან მობრუნებულმა. — უოლტერ რაილის გაუმარჯოს, ბიჭებო, ნათელი იყოს მისი ხსოვნა. ჩვენი ქვეყანა და პირადად ჩვენ, თითოეული ჩვენგანი, ვინც მასთან ვმუშაობდით, არასდროს დავივინწყებთ მის სახელს.

სიდნეი როჯერსმა თანაგრძნობით შეხედა. როგორც ალპინისტმა, თვალნათლივ წარმოიდგინა ის საშინელი სირთულე, რაც ამგვარ ოპერაციასთანაა დაკავშირებული.
მაიორი მირიან სავანელი ხარბად, მძიმედ ისუნთქავდა სიგარეტის ბოლს და სადალად, უფსკრულის გადაღმა იყურებოდა. მერე სიგარეტი მოისროლა.
— მისტერ როჯერს, — მიუბრუნდა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტს, — ერთი სათხოვარი მაქვს თქვენთან.
— დიახ, გისმენთ.
— ის ვისკი, მისტერ რაილის რომ უნდოდა, ჩვენთან ერთად დაეღია იმ უბედურ დღეს, თან წამოვიღეთ და მე და ბიჭებს გვინდა, მისი შესანდობარი შევსვათ აქ, მისი ტრაგიკული დაღუპვის ადგილზე. უარს ნუ გვეტყვით, მისტერ როჯერს.
— კარგი, — დაეთანხმა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი.
მირიან სავანელს თითქოს მხრებიდან ვეება ტვირთი მოესხნა, ღრმად ამოისუნთქა და კაპიტენებს მიუბრუნდა: — აბა, ბიჭებო, დატრი-ალდით!
ნახევარ საათში მწვადები მზად იყო. ფანტატიურში მდგარ ხის მაგიდაზე ყველი, მწვანელი, კიტრი, პომიდორი და გრძელი თხელი პურები — შოთის პურები გაჩნდა. მაგიდის შუაში კენტუკური სიმინდის ვისკი „უაილდ ტურკი“ იდგა გაუხსნელი, 850-გრამიანი ბოთლი. მანქანაში მჯდომ არჩილ კამარაულსაც დაუძახეს.
— ყველაფერი ეს შეგვეძლო, რომელიმე რესტორანში განგვეხორციელებინა, მისტერ როჯერს, — ვისკის ბოთლი გახსნა სავანელმა, — მაგრამ ჩვენ — უოლტერ რაილის თანამშრომლებმა, მივიჩნიეთ, რომ ასე აჯობებდა. აქ მოვიგონოთ და აქ მივაგოთ პატივი ჩვენს უფროსსა და დასწავლებელს. ისეთი გრძობა მაქვს, თითქოს ახლა ჩვენთან არის. ეს ჭიქაც მის სახელზე იყოს! — მირიან სავანელმა ვისკით სავსე ჭიქა აიღო, გადასახედის მოაჯირთან მივიდა, ხელი გადაწია და ჭიქა გაუშვა.
— ქორები ისევ აქ არიან, ტრიალებენ, — თქვა უკან მობრუნებულმა. — უოლტერ რაილის გაუმარჯოს, ბიჭებო, ნათელი იყოს მისი ხსოვნა. ჩვენი ქვეყანა და პირადად ჩვენ, თითოეული ჩვენგანი, ვინც მასთან ვმუშაობდით, არასდროს დავივინწყებთ მის სახელს.

სიდნეი როჯერსმა თანაგრძნობით შეხედა. როგორც ალპინისტმა, თვალნათლივ წარმოიდგინა ის საშინელი სირთულე, რაც ამგვარ ოპერაციასთანაა დაკავშირებული.
მაიორი მირიან სავანელი ხარბად, მძიმედ ისუნთქავდა სიგარეტის ბოლს და სადალად, უფსკრულის გადაღმა იყურებოდა. მერე სიგარეტი მოისროლა.
— მისტერ როჯერს, — მიუბრუნდა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტს, — ერთი სათხოვარი მაქვს თქვენთან.
— დიახ, გისმენთ.
— ის ვისკი, მისტერ რაილის რომ უნდოდა, ჩვენთან ერთად დაეღია იმ უბედურ დღეს, თან წამოვიღეთ და მე და ბიჭებს გვინდა, მისი შესანდობარი შევსვათ აქ, მისი ტრაგიკული დაღუპვის ადგილზე. უარს ნუ გვეტყვით, მისტერ როჯერს.
— კარგი, — დაეთანხმა „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი.
მირიან სავანელს თითქოს მხრებიდან ვეება ტვირთი მოესხნა, ღრმად ამოისუნთქა და კაპიტენებს მიუბრუნდა: — აბა, ბიჭებო, დატრი-ალდით!
ნახევარ საათში მწვადები მზად იყო. ფანტატიურში მდგარ ხის მაგიდაზე ყველი, მწვანელი, კიტრი, პომიდორი და გრძელი თხელი პურები — შოთის პურები გაჩნდა. მაგიდის შუაში კენტუკური სიმინდის ვისკი „უაილდ ტურკი“ იდგა გაუხსნელი, 850-გრამიანი ბოთლი. მანქანაში მჯდომ არჩილ კამარაულსაც დაუძახეს.
— ყველაფერი ეს შეგვეძლო, რომელიმე რესტორანში განგვეხორციელებინა, მისტერ როჯერს, — ვისკის ბოთლი გახსნა სავანელმა, — მაგრამ ჩვენ — უოლტერ რაილის თანამშრომლებმა, მივიჩნიეთ, რომ ასე აჯობებდა. აქ მოვიგონოთ და აქ მივაგოთ პატივი ჩვენს უფროსსა და დასწავლებელს. ისეთი გრძობა მაქვს, თითქოს ახლა ჩვენთან არის. ეს ჭიქაც მის სახელზე იყოს! — მირიან სავანელმა ვისკით სავსე ჭიქა აიღო, გადასახედის მოაჯირთან მივიდა, ხელი გადაწია და ჭიქა გაუშვა.
— ქორები ისევ აქ არიან, ტრიალებენ, — თქვა უკან მობრუნებულმა. — უოლტერ რაილის გაუმარჯოს, ბიჭებო, ნათელი იყოს მისი ხსოვნა. ჩვენი ქვეყანა და პირადად ჩვენ, თითოეული ჩვენგანი, ვინც მასთან ვმუშაობდით, არასდროს დავივინწყებთ მის სახელს.

გზაში, გაგზავნა თქვენს მოსახლეობას? დაგზავნა: 38-41-97, ან მოგზავნა: info@geworld.net

საქართველო

ევროპაში უმუშევრობა ათწლეულის პიკს მიაღწია

ევროპაში შემაჯავბი 16 ქვეყანაში, სადაც ერთი ვალუტად ევრო მოქმედებს, უმუშევრობის მაჩვენებელი 1999 წლის შედარებით დღემდე უმაღლეს ნიშნულს მიაღწია. მარტში ეს მაჩვენებელი 8,9 პროცენტს შეადგენდა, ახლა კი — 9,2 პროცენტს გაუტოლდა.

მთლიანად ევროკავშირის მასშტაბით იმავე პერიოდში უმუშევრობა 8,4 პროცენტს შეადგენდა, 8,6 პროცენტამდე გაიზარდა. აპრილში ევროკავშირში 20,8 მილიონი უმუშევარი იყო, რაც მარტის მაჩვენებელზე 556 ათასით მეტია. ევროზონაში იგივე მონაცემები 14,58 მილიონსა და 396 ათასს შეადგენდა. ევროკავშირში უმუშევრობის უმაღლესი მაჩვენებელი ესპანეთს ალმონჩდა. იქ აპრილში 18,1 პროცენტზე დაუსაქმებელი გახლდათ, მეორე ადგილზე 17,4 პროცენტით ლატვია იყო, მესამეზე კი — ლიტვა 16,85-პროცენტის უმუშევრობით.

ევროკავშირის წევრი 27 ქვეყნიდან უმუშევრობა 25 მათგანში იზარდა, მხოლოდ რუმინეთსა და საბერძნეთში აღინიშნება დასაქმებულთა რაოდენობის მატება. გერმანიაში, რომელიც ევროკავშირში ეკონომიკის მასშტაბების მიხედვით უმსხვილეს ქვეყნად ითვლება, ერთ თვეში უმუშევრობა 0,1 პროცენტით გაიზარდა. ექსპერტები ეკონომიკური აქტივობის ზრდას მხოლოდ 2010 წლიდან ელიან და მანამდე ახალი სამუშაო ადგილების იმედი არავის აქვს.

საფრანგეთში უმუშევრობის მაჩვენებელი მარტის 8,8 პროცენტისაგან აპრილში 8,9 პროცენტამდე გაიზარდა. მიუხედავად იმისა, რომ ეკონომიკაში რღაც გამოცოცხლებლად მსგავსი ტენდენციები უკვე შეინიშნება, სტატისტიკური მაჩვენებლები იუწყება, რომ უმუშევრობის დონეს ეს სიკეთე სხვა პოზიტიური ცვლილებებზე გვიან ეტყობა ხოლმე. ამიტომ ევროპა ამ მიმართულებით სასიხარულო სიახლეებს მხოლოდ 2010 წლიდან უნდა ელოდოს.

ყოველი მათი აპროექტი სსსრკ-ს ტალონით სარგებლობს

იმისათვის, რომ შიმშილით არ ამოხდეთ სული, ამერიკის შეერთებული შტატების მოქალაქეები იძულებულნი არიან, სასურსათო ტალონებით ისარგებლონ, — იუწყება აშშ სოფლის მეურნეობის სამინისტრო.

წლეულს მარტში სასურსათო ტალონი მიიღო 33,157 მილიონმა აშშ-ელმა ამერიკელმა. ეს თითქმის 600 ათასით მეტია თებერვლის მაჩვენებელთან შედარებით. ამ ტალონების მეშვეობით ლატაკი ამერიკელები სურსათს ყიდულობენ. სახელმწიფო თვეში 114 დოლარამდე გამოყოფს სასურსათო პროგრამის თითოეული მონაწილისათვის.

შვილის მკვლელობის მამა გაათავისუფლეს

საქართველოში ბოლო წლებში ოჯახურმა კრიმინალმა რომ იმატა, უკვე ახალი ამბავი აღარ არის. რა თქმა უნდა, მკვლელობა საზარელია, მაგრამ უფრო საშინელებაა, როცა ოჯახის ერთი წევრი მკვლელობის მამად იცხადება. ფსიქოლოგები ოჯახური კრიმინალის მატებას ქვეყანაში არსებული მძიმე სოციალურ-ეკონომიკური სიტუაციით ხსნიან, თუმცა, ალბათ, ძნელია, საზოგადოების თვალში გამართლდეს მამის, შვილის, დედის და ა.შ. მკვლელობა.

ისტორია, რომელსაც ქვემოთ გაიხსენებთ, ერთობ უცნაურია; ამ შემთხვევაში საქმე ოჯახურ მკვლელობის განსაკუთრებულ შემთხვევასთან გვაქვს, რადგან შვილის მკვლელობისთვის დაკავებული მამა სასამართლომ გაათავისუფლა — ექსპერტებმა დაადგინა, რომ მკვლელობა შეუძლებელი იყო.

ოჯახური ტრაგედია ორი წლის წინათ, 2007 წლის ზაფხულში თბილისის ერთ-ერთ უბანში დატრიალდა. 58 წლის გოგი ხიმშიაშვილმა საკუთარი შვილი, 37 წლის მერაბი დაჩეხი — ნაჯახით თავისა და სახის არაბი მრავლობითი ჭრილობები მიაყენა. მიუხედავად ჭრილობების სიმძიმისა, მერაბი გადარჩა. საავადმყოფოს ერთ-ერთ პალატაში მოთავსებული დაჭრილი-დაჩეხილი ახალგაზრდა სამი კვირის განმავლობაში ეზრძოდა სიკვდილს. ახლობლებს მისი გადარჩენის იმედი მიეცათ, თუმცა მომხდარიდან 22-ე დღეს მერაბმა სუნთქვა შეწყვიტა. ექიმებმა მისი გადარჩენა ვერ შეძლეს.

მერაბის დაჭრის პარალელურად პოლიციაში სისხლის სამართლის საქმე განზრახ მკვლელობის მცდელობისთვის აღიძრა. მერაბის გარდაცვალების შემდეგ მუხლი გადაკვლით იჭირდა და საქმე განზრახ მკვლელობისთვის აღიძრა.

რა ხნა განსაკვირვებელია მკვლელობის შემდეგ მამა ბაღში გაიშვას და იქაურობის მორწყმა დაიწყო.

მართალია, მამა ამბობს, რომ შვილი უსაქმურობდა, სვამდა, მთავარი კი ცუდი დღეები ადევნდა, მაგრამ რძლის ნაამბობიდან ირკვევა, რომ არც მოხუცი სვამდა ნაკლებს. ნასვამი მამა-შვილს კი ჩხუბიც ხშირად მოსდიოდა.

„მამა-შვილი თითქმის ყოველდღე სვამდა. როცა მერაბი დაღუპდა, დანებდა და იძინებდა. არავის გვანახებდა, რატომღაც

ჩემი მამამთილი შვილის მიმართ ყოველთვის აგრესიული იყო. ხშირად ეჩხუბებოდა, მერაბისგან მოითხოვდა, რომ არ დაეღლია, მაგრამ თვითონ ყოველთვის მთვრალი იყო“, — ამბობს გოგი ხიმშიაშვილის რძალი.

გიგი მკვლელობის დღეს იხსენებს: „დაახლოებით დილის ცხრამე წუთებზე ავდექი. მამამთილის და მამის ოთახიდან კენკის ხმა გავიგონე. ვიფიქრე, მამამთილი ცუდად ხომ არ არის მეთქი. ჩემს შვილს — 11 წლის თათის ვთხოვე, ნადი, ნახე ბაბუაშენის ოთახში რა ხდება-მეთქი. ნათია წავიდა. უცებ შემოირბინა და მითხრა, მერაბი ბიძია სისხლიანია. გულგახეთქილმა ოთახში შევირბინე, მერაბი თავის ლოჯინზე იწვა და ხრილავდა. თავი სულ სისხლიანი ჰქონდა. ეზოში გამოვვარდი და ყვირილი დავიწყე. სასწრაფო გამოვიძახე. ამ დროს ბაღისკენ გავიხედე და ჩემი მამამთილი დავინახე, რომელიც ბაღს რწყავდა“.

როგორც აღვნიშნეთ, დაჩეხილი მერაბი პირველმა ძმისშვილმა ნახა. აი, რას ყვება 11 წლის თათია: „დედაჩემმა მითხრა, ნახე, ბაბუაშენის ოთახში რა ხდებაო, რადგან იქიდან კენკსა ისმოდა. ოთახში გოგი ბაბუა არ იყო. ძია მერაბი თავის ლოჯინზე იწვა, თავი სისხლიანი ჰქონდა და კენკსოდა. შემეშინდა. უცებ გამეკვარდი იმ ოთახიდან, ჩვენს ოთახში შევირბინე და დედას ვუთხარი, რაც მოხდა“.

თავად გოგი ხიმშიაშვილი მომხდარს შემდეგნაირად იხსენებს: „იმ დილით, დაახლოებით 8-9 საათზე ავდექი. ავიღე ნაჯახი, რომელიც სახლში მქონდა და საძინებელ ოთახში შევედი, სადაც ჩემი მუულის ლოჯინში ჩემს შვილს ეძინა. მძინარეს სამჯერ ჩავარტყი ცულის მჭრელი პირი. შემდეგ ბაღში წავედი. როგორც მერე გავიგე, ჩემს შვილიშვილს უნახავს დასისხლიანებული ბიძის და დედასისთვის უთქვამს. ჩემს შვილზე გამწარებელი ვიყავი, რადგან უსაქმურობა, სულ სვამდა და ეჩხუბებოდა, განერვილებულმა ცული ჩავარტყი“.

მიუხედავად გულწრფელი აღი-

არებისა, როდესაც საქმე სასამართლომდე მივიდა, დაკავებულის ადვოკატმა გოგი ხიმშიაშვილისთვის სტაციონარული სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დანიშვნა მოითხოვა.

დაკავებულს აღნიშნული ექსპერტიზა ჩაუტარდა; პასუხი ბევრისთვის მოულოდნელი აღმოჩნდა, რადგან დასკვნაში ხიმშიაშვილი მოსალოდნელი სასჯელისაგან „იხსნა“.

ექსპერტიზამ დაადგინა, რომ გოგი ხიმშიაშვილი შეურაცხადია, რომ მკვლელობის ჩადენის დროს იგი ქრონიკული ბოდვითი აშლილობით იყო დაავადებული, რის გამოც მას არ შეეძლო, გაცნობიერებინა თავისი ქმედების ფაქტობრივი ხასიათი და მართლწინააღმდეგობა.

ექსპერტიზის დასკვნაში ვკითხულობთ: „ფსიქიური მდგომარეობიდან გამომდინარე, გოგი ხიმშიაშვილს არ შეუძლია სწორი ჩვენების მიცემა. დაავადება ქრონიკული ხასიათის ატარებს. ესაჭიროება არანებაყოფლობითი სტაციონარული ფსიქიატრიული დახმარება“.

სასამართლომ საქმის განხილვა შეწყვიტა. სსსკ 28-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, სს დენა არ უნდა დანიშნოს, ხოლო თუ დანიშნულია, უნდა შეწყდეს, თუ „პირმა დანაშაული ჩაიდინა შეურაცხადობის მდგომარეობაში, რაც დადასტურებულია სახელმწიფო სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დასკვნით“.

სავარაუდოდ, გოგი ხიმშიაშვილი ამჟამად ხონში არსებულ ნაინოშვილის სახელობის ფსიქიატრიულ კლინიკაში იმყოფება. თავად ხიმშიაშვილი ადვოკატმა მკვლელობის მიზეზი შვილის მხრიდან მამის სისტემური შეურაცხყოფით ახსნა.

„ეს არ იყო უფცარი გადაწყვეტილება. შვილის სისტემური მამა, შეურაცხყოფამ, რომელიც სისტემურად გრძელდებოდა, ხანგრძლივი დროის განმავლობაში ჩამოყალიბდა ქვეცნობითურ სურვილი, რომელიც ერთ დღეს იფეთქა, რაც ფაქტურად შედეგით დასრულდა“, — ამბობს ადვოკატი.

ნანა არეკაძე

მოკალადე სახელმწიფო

ბოლო წლებში ოჯახურ დანაშაულთა რიცხვმა საგრძნობლად იმატა. მასშედის საშუალებები უზვადაა გაჯერებული მსგავსი ინფორმაციებით. სამწუხაროდ, ამგვარი ფაქტების ამსახველი ზუსტი სტატისტიკური მონაცემები არ არსებობს. ოჯახური მკვლელობების მომრავლებას ფსიქოლოგები ქვეყანაში არსებული აუტანელი სოციალურ-ეკონომიკური ფონით, სახელმწიფოს მხრიდან უპასუხისმგებლობითა და რიგ შემთხვევებში გენეტიკის „დანაშაულობით“ ხსნიან. ოჯახურ მკვლეობებზე, გამომწვევი მიზეზებსა და გამოსავალზე ფსიქოლოგი რუსუღან ვსაჰაძე გვესაუბრება.

— ადამიანები, რომლებიც მსგავსი დანაშაულისკენ არიან მიდრეკილი, ნორმალური და პათოლოგიური შორის იმყოფებიან. ასეთი ტიპებისთვის ექსტრემალური სიტუაციები საშიშია, რადგან შეიძლება ამგვარ ტრაგედიამდე მივიდნენ. შეიძლება გენეტიკური ფაქტორები დანაშაულისკენ მიდრეკილება, ან მათ წინაპრებს ჰქონიათ, მაგრამ მალავდნენ, თუმცა ეს ხასიათი მემკვიდრეობაში ძლიერდებოდა, რაც მოგვიანებით გამოვლინდა. ზემოხსენებულ შემთხვევაში სილარიბე და უმუშევრო-

ლია, მას შეუძლია თავი გაართვას არსებულ სიტუაციას.

— შეიძლება ერთ-ერთ „დამნაშავე“ ფაქტორად გენეტიკის გარდა სოციალური ფონი მივიჩნიოთ?

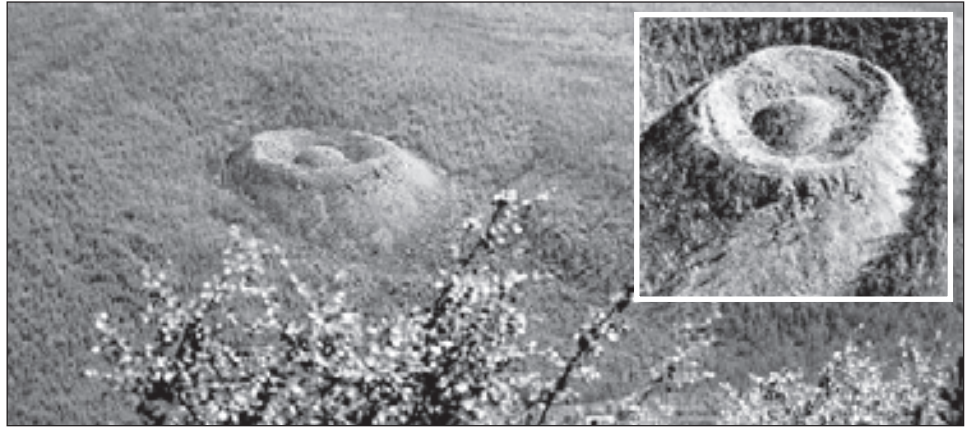
— მამა-შვილს შორის დაძაბული ურთიერთობა უმუშევრობამ კიდევ უფრო გაამძაფრა. შეიძლება ორივე დასაქმებული ყოფილიყო, მაგრამ მათ შორის არსებულმა უზნეო დამოკიდებულებამ მიიყვანა ისინი ასეთ შედეგამდე. უმუშევრობის შემთხვევაში ამგვარი კონფლიქტი კიდევ უფრო მძაფრდება. ამჯერად სილარიბე და უმუშევრობა უფრო მაპროვოცირებელი ფაქტორია, ვიდრე გადაწყვეტილია.

— დედა-შვილის მავალითზე რას გვეტყვით?

— ცნობილია, რომ მოშობი-რობიდან დაახლოებით 1 წლის განმავლობაში ქალს განსაკუთრებული მოვლა-პატრონობა ესაჭიროება. ალბათ, მას ასეთი

პატომის კრატერის საიდუმლო

მსოფლიოში მრავლადაა ადგილი, რომელთა წარმოშობაც დღემდე არაა დადგენილი და ჯერაც დიდ ეჭვებსა და მითქმა-მოთქმას იწვევს სამეცნიერო წრეებში. მაგალითად, პერუში, ნასკას უდაბნოში ცარცის შემცველ ნიადაგზე გამოსახული გიგანტური ობობა და რობოტი; სტრუნიკუნჯის ქვები დიდ ბრიტანეთში, ეგვიპტის პირამიდები და ა.შ. მაგრამ ყველა მათგანის საიდუმლო იმაში მდგომარეობს, რომ მეცნიერებს დღემდე ვერ გაუგიათ, როგორ ააშენეს ადამიანებმა ეს ძეგლები. როგორც აღმოჩნდა, დედამიწაზე ანომალიებსაც ვხვდებით, რომელთა წარმომავლობაც ადამიანის ნამოქმედარს არ უკავშირდება. ეს მართლაც ყველაზე შეუცნობელი ადგილებია ჩვენს პლანეტაზე. გაზეთ „კომსომოლს კაია პრავდას“ კორესპონდენტი ანდრეი მოისეენკო თავად მონაწილეობდა პირველ ექსპედიციაში პატომის კრატერზე. არავინ იცის, როგორ წარმოიქმნა პატომის კრატერი. ვერსია მრავალია — გაურკვეველი აფეთქებიდან იღუმალი კოსმოსური სუპერმყარი ნივთიერების ჩამოვარდნამდე. კრატერის პირველადი მჩენი, პროფესიონალი გეოლოგი ვადიმ კოლბაკოვი დარწმუნებულია, რომ ირკუტსკის ოლქისა და იაკუტის საზღვარზე უშველებელი ტუნგუსკის მეტეორიტის ნამსხვერვის დაცემის ადგილი აღმოაჩინა.

...ამ მართლაც რეალური გამოცანისთვის რომ მიგვეღწია, ძველებური „06-24“-ით ვიფრინეთ 1100 კმ, შემდეგ 250 კმ-ზე მეტი გზაზე შემხვედრი, ახლომდებარე ოქროს საბადოების კუთვნილი „ურალბითა“ და „კრაზე-ბით“ ვიარეთ, ბოლოს კი კიდევ რამდენიმე ასეული კილომეტრი მთის მდინარეზე თვითნაკეთი ტივით ვიცურეთ. იღუმალ კრატერთან მიმავალი გზის უკანასკნელი დღე თავიდან თითქოს კარგად დაიწყო. რამდენიმე დღიანი გადაუღებელი წვიმების შემდეგ მზემ გამოანათა. 2 კაცი მდინარე ხომოლკოს ნაპირას საბაზო ბანაკში დარჩა. ჩვენ, ხუთნი, და ჩვენი გამცილებელი — ადგილობრივი იაკუტის ინოკენტი ნეპრიახინი, სამეცნიერო აღჭურვილობით სავსე აბგებობით დავიჭვირეთ და „ნერტილ იქსამდე“ მიმამავალ ფეხით გასავლელ საბოლოო გზას დავადექით. უკვე შუადღე იდგა, იაკუტის კეშა „გვართობდა“ თავისი მონათხრობით პატომის კრატერის სიახლოვეს მოხდა-რი ტრაგედების შესახებ. რამდენიმე წლის წინათ პატომზე ვილაცამ კეშაში სროლით კეშას მამა მოკლა. მკვლელს დღესაც ეძებენ. ერთი წლის წინათ კი იმავე ადგილას თავი მოიკლა მისმა უფროსმა ძმამ. — ის-ის იყო, ირემი მოკ-

ლა... გატყავება დაიწყო. მერე უცებ ლულა პირში ჩაიდო და სასხლეტი დაუშვა. მარტო იყო. უცხო კვალიც არ ყოფილა გარშემო... ნებისმიერი ანომალიური ადგილის ახლომხლო ასეთი ისტორია ბევრია. როგორც კი მათ შემოწმებას დაიწყებ, ყველა ასეთი იღუმალეა ძალიან უბრალოდ აიხსნება. ასე იყო ახლაც. როცა კეშა შეკითხვებით შევანუხე, მკვახედ მიპასუხა: — მთვრალი იყო. გვერდზე არყის ცარიელი ბოთლი იპოვეს, მაგრამ მაინც ცუდი ადგილია, მანდ ხეებსაც კი არ სურს გაზრდა. იაკუტის ცოტა ხანს გაჩუმდა და შემდეგ გვითხრა, რომ ცოტა და დავგრჩა სავალი. ცოტაც და, ის მინდორიც გამოჩნდება, საიდანაც პირველად დავინახავთ ჯერ კიდევ შორეულ, მაგრამ საოცრად ამოუხსნელ პატომის კრატერს. აღთქმულ მინდვრამდე მისვლა იმ დღეს მაინც ვერ მოვახერხეთ. ინოკენტის ჯერ სიტყვაც არ დაემთავრებინა, რომ ჩვენი ექსპედიციის ივანეს ძე ვორობოვი თავის გეოლოგიურ ჩაქურჩს წამოედო, დაიხარა, ამოიხრიალა და პირქვე დაეცა... სამსუხაროდ, მისი აღსასრული იმ სიკვდილთა ჯაჭვის პირველი რგოლი აღმოჩნდა, ჩვენ ექსპედიციას რომ მოჰყვა...

ანდრეი მოისეენკო ალეოქენის ნააზრობი

ცაცხლოვანი არწივის ბუდე
1949 წელს ახალგაზრდა ირკუტსკელი გეოლოგი ვადიმ კოლბაკოვი სსრ კავშირის გეოლოგიური რუქის შედგენის მიზნით ბოდაიბოს რაიონს იკვლევდა. ასეთი იყო ოფიციალური დავალება. ამასთან, მას უნდა მოეძებნა პერსპექტიული ოქროს შემცველი ნაკადულები — უკვე მეორე ასწლეულია, ბოდაიბოს რაიონი რუსეთში ოქროს მოპოვებისა და ურანის საბადოების ერთ-ერთი მთავარი ცენტრია. პატომის კრატერი დაახლოებით ხუთი კილომეტრის მანძილიდან დავინახე ფერდობზე ამძვრალმა. შორიდან შახტის ტერიკონს ნაავადა, ოღონდ, რატომღაც, მოთეთრო ვულკანის ყელს მოგავიწყებდათ, სიმალლით დაახლოებით 70 მეტრი — 25-სართულიანი სახლის ხელა იქნებოდა. მაგრამ იაკუტისა და ირკუტსკის ოლქის საზღვარზე ვულკანები რამდენიმე მილიონი წელია, არ წარმოქმნილა. კრატერი კი საკმაოდ ახალი იყო. იგი წინვოვან ფერდობზე განოლილიყო. კრატერის კედლებზე და თვითონ კრატერში ხეები არ იზრდებოდა, რამდენიმე წერილ წინვოვანს თუ არ ჩავთვლით. ქარებს მასზე მინის მიყრა ვერ მოესწრო. ანომალიის ასაკი დაახლოებით 50-200 წლით შევაფასე. და კიდევ ერთი გამოცანა — როცა კრატერის მრგვალ ნაწილზე ავედი, ზუსტად ჩაღრმავების შუაგულში ნახვერადმრგვალი, 15 მეტრის დიამეტრის გუმბათი აღმოვაჩინე. ვულკანებში, მათ შორის, ჩამქრალ ვულკანებშიც კი, ასეთი გუმბათების არსებობა წარმოუდგენელია. მოგვიანებით, ადგილობრივ იაკუტ-მონადირეებთან საუბრისას, გავარკვიე, რომ ამ ადგილს „ცაცხლოვანი არწივის ბუდე“ ეძახიან, — განაგრძობს ვადიმ ვიქტორის ძე, — რატომ — უცნობია. მსოფლიოში არსად მსგავსი ანომალია არაა. უცხოპლანეტელებისა და მსგავსი ცივილიზაციების არ მჯერა, მაგრამ გააზრებული ახსნაც არ შემიძლია.

მიუხედავად, ძველი ეგვიპტელები ნამდვილად არ არიან. ქვის პირამიდების აგებას ისინი ვერ შეძლებდნენ, ვინაიდან არც ადამიანური რესურსი გააჩნდათ და არც საკმაო სამეცნიერო ცოდნა... იღუმალ მინაყრილს კარგახანს ვაკვირდებოდი ბინოკლით, მაგრამ იქ ვერანაირი მოძრაობა ვერ შევნიშნე. და ახლოს მისვლა გადაწყვიტე... გეოლოგმა კოლბაკოვმა დანიშნული მარშრუტიდან გადაუხვია და, ექსპედიციის მკაცრი გრაფიკის დარღვევის რისკის მიუხედავად, ანომალიის შესასწავლად გასწია. ახლოს რომ მივედი, მიხვდი, რომ იღუმალი ბორცვი ადამიანის ნახელავი სულაც არ იყო. ის უფრო იდეალურად მრგვალ ვულკანის ყელს მოგავიწყებდათ, სიმალლით დაახლოებით 70 მეტრი — 25-სართულიანი სახლის ხელა იქნებოდა. მაგრამ იაკუტისა და ირკუტსკის ოლქის საზღვარზე ვულკანები რამდენიმე მილიონი წელია, არ წარმოქმნილა. კრატერი კი საკმაოდ ახალი იყო. იგი წინვოვან ფერდობზე განოლილიყო. კრატერის კედლებზე და თვითონ კრატერში ხეები არ იზრდებოდა, რამდენიმე წერილ წინვოვანს თუ არ ჩავთვლით. ქარებს მასზე მინის მიყრა ვერ მოესწრო. ანომალიის ასაკი დაახლოებით 50-200 წლით შევაფასე. და კიდევ ერთი გამოცანა — როცა კრატერის მრგვალ ნაწილზე ავედი, ზუსტად ჩაღრმავების შუაგულში ნახვერადმრგვალი, 15 მეტრის დიამეტრის გუმბათი აღმოვაჩინე. ვულკანებში, მათ შორის, ჩამქრალ ვულკანებშიც კი, ასეთი გუმბათების არსებობა წარმოუდგენელია. მოგვიანებით, ადგილობრივ იაკუტ-მონადირეებთან საუბრისას, გავარკვიე, რომ ამ ადგილს „ცაცხლოვანი არწივის ბუდე“ ეძახიან, — განაგრძობს ვადიმ ვიქტორის ძე, — რატომ — უცნობია. მსოფლიოში არსად მსგავსი ანომალია არაა. უცხოპლანეტელებისა და მსგავსი ცივილიზაციების არ მჯერა, მაგრამ გააზრებული ახსნაც არ შემიძლია.

...მე მივედიოდი მესამე და ამიტომაც გვიან დავინახე, როგორ ნაიქცა ვორობოვი... როგორც ჩანს, იგი იმნამსვე გარდაიცვალა. ჩვენ კი თითქმის ერთი საათის განმავლობაში ხელოვნური სუნთქვით ვცდილობდით მის გადარჩენას. პირველი იაკუტის შეჩერდა. პრაქტიკული ტაიგელი ყმაწვილი მიხვდა, რომ დაზნელებამდე აუცილებელი იყო ცხედრის ბანაკამდე, ანუ დათვებისგან მოშორებულ ადგილას მიტანა. წინვოვანის ტოტებისა და ორი აბისგან ხელდახელ გაცემულ საკაცეზე დასველებული ცხედარს ხუთნი მივასვენებდით. მაგრამ რაც იოლია ქალაქის მოსაფლავებულ გზაზე, ტაიგაში შეუძლებელი აღმოჩნდა. პირველსავე ჭაობში საკაცე კინალამ გადავიბრუნე. ამიტომ გადავწყვიტეთ, ისევ ტივი შეგვეკრა და ცხედარი ნაკადულზე მდინარის შესართავამდე ჩაგვეცურებინა... ვორობოვის სიკვდილის დღეს შეკითხვა — გავაგრძელებდით თუ არა პატომის კრატერის ძებნას, არავის დაუსვამს. სამაგიეროდ, მეორე დღეს, როცა ცხედარი ბანაკში მივასვენეთ, ეთიკური საკითხები წამოიჭრა. ღირდა თუ არა მიცვალებულის ბოდაიბოში გაცილება? ამასთან, გამცილებელმა ნეპრიახინმა კრატერთან მისვლაზე კატეგორიული უარი განაცხადა. საბოლოოდ, „CO PAH“-ის გეოქიმიის ინსტიტუტის ორმა მეცნიერ-თანამშრომელმა — ვიქტორ ანტიპინმა და ალექსანდრე ფედოროვმა, კეშასა და მისი უმცროსი ძმის თანხლებით ცხედარი დაასხლება პერეფოში ნაასვენეს, რომელიც დინების მიმართულებით ოდნავ ქვემოთ, 50 კილომეტრში მდებარეობს. დღენახევარში მათ პერეფოს მიაღწიეს, ხოლო კიდევ ერთი დღის შემდეგ შემხვედრი „კამაზის“ დახმარებით ცხედარი ბოდაიბოში გადაასვენეს, სადაც მისი გაკვეთა მოხდა. აღმოჩნდა, რომ ვორობოვის ინფარქტი დამართა — სიკვდილი მომენტალურად დადგა. საველე პირობებში მისი გადარჩენა ჩვენ არ შეგვეძლო. დარჩენილი ოთხეულიდან ხელმძღვანელობა „CO PAH“-

ის მზე-დედამიწის ფიზიკის ინსტიტუტის უფროსმა მეცნიერ-თანამშრომელმა სერგეი იაზემა აიღო. ჩვენ გადავწყვიტეთ, მაინც მივსულიყავით კრატერთან. გაციობაზე კიდევ ერთი იაკუტი — კეშას ნათესავი დავგვთანხმდა, რომელიც იმ დროს კეშასთან იყო სტუმრად. — ეს უცნაური ადგილია, — განაცხადა ჩვენმა ახალმა გამცილებელმა ივანე მაცხი-მოვმა, — მაგრამ მე მიცვალებულების არ მემინია.

ხალხი ისტემა, ირემი ჰრეპია

იავალდინის მდინარესა და მის მიმდებარე მინდვრებს იაკუტების, მაცხი-მოვ-ნეპრიახინების ოჯახი თავის საკუთრებად მიიჩნევს. რა თქმა უნდა, ცნობილ განდევნილთა აგაფია ლიკოვასთან ისინი ვერ მოვლენ — ყველა მათგანს აქვს რუსული პასპორტები, სადაც აღნიშნულია „საცხოვრებელი ადგილი — ირკუტსკის ოლქი, ბოდაიბოს რაიონი, პატომის მთიანეთი“, და წელიწადში სამ-ოთხჯერ იაკუტები ცივილიზაციასაც აკითხავენ — ტანსაცმლისთვის, მარლისა და ჩაისთვის. არც რადიო, არც ტელევიზია... მინდვრის ბოლოს დიხლის დაუზანგული გენერატორი ადგია. ოჯახის უფროსი 23 წლის კეშაა. იგი ასაკოვანი დედის, 18 წლის ძმის, 9 წლის ძმისძვილი გოგონას, 15 ირმისა და დიდი პაპის ნაქონი გადაჭრილი შაშხანის (წარწერილი „1886 წელი“) მფლობელია. პატომის კრატერის შესახებ ნეპრიახინებმა იცან. მას ძველებურად „ცაცხლოვანი არწივის ბუდე“ უწოდებენ. იაკუტიდან გამოსული მათი დიდი პაპა თავისი ოჯახით აქ გასული საუკუნის 20-იან წლებში დაფუძნებულა. კრატერი იმ დროს უკვე არსებობდა. შესაძლოა, გეოლოგი კოლბაკოვი სწორედ ნეპრიახინების თანამედროვე თაობის დიდ პაპსაც შეხვდა. კრატერის სიახლოვეს ახლა ბილიკი გადის, სადაც ირემებს აბალახებენ. ადგილობრივი იაკუტები, ნეპრიახინების მტკიცებით, კრატერთან ახლოს ღამის გათევას ერიდებიან, რადგან არ ყოფილა შემთხვევა, რომ ღამით ირემი არ დაჰკარგოდათ. თითქოს მგლებსაც აბრალევენ, მაგრამ მათი პოვნა ვერავინ შეძლო — კვლი კრატერთან ყოველთვის სადღაც იკარგება.

გაგრძელება იქნება

მალე ჩამოკრავს განკითხვის ზარი

ადამიანმა როგორც კი შეატყობს, რომ სიკვდილს ვერაფრით აჯობებდა, გულის დამამშვიდებელი სიტყვები გამოიგონა. სად არ გაიგონებთ ამ სიტყვებს: ქელეხში, სასაფლაოზე, ჭირში, ლხინში, ქორწილში თუ, უბრალოდ, საუბრისას.

რის წინაშე ანგარიშობენ, თუ რა სარგებლობა გამოიტანონ მიცვალებულისაგან!.. ვის სახელი სურს, მოიხვეჭოს ლამაზი სიტყვებით, უტყვი ცხედარი ყველასათვის სასარგებლოა“ (ესეც დღევანდელი კარგადაა მორგებული).

1918 წელს 36 წლის ნიკო ლორთქიფანიძეს 24 წლის პაოლო იაშვილმა მიუძღვნა შესანიშნავი ლექსი:

„ხარ მოელვარე, ვით სატევარი, ემორჩილები მზეს და იადონს! მომეცი ნება, როგორც მწვეარი, ლექსი გაჩუქო ბუნებით ბატონს! გაგვიძღვრებოდა ქვეყნის დანდობა, მაგრამ ხარ მუდამ კეთილშობილი! მიმონებს შენი დარდიმანდობა და იშვიათი ჩვენში პროფილი!.. სოფლის წითელა, ყვავილი, ზველა, გამოტირილი და სამძიმარი!.. შენ იმერეთმა დაგანაღველა, როგორც პოეტი და პატიმარი! ფუქსავატ ხალხში ხარ განდევნილი და შთაგონების ხარ ფალაგანი! თუ პოეზია გულგაგლეჯილი დღეს ძებნაშია ერთგულ საგანის, — ჩვენი დათმობა შენთვის წესია, დამშვენებული ძმური თვისებით! თითქოს გაგელოს შენ ეკლესია — ცოდვილ სულელების პარაკლისებით! მაგრამ საყდარში არავის ელი და რჩება ლოცვა გაუმარტველი!.. ხარ დიდებული ქუთაისელი და შენ ბრძანდები დიდი ქართველი!“

მინიატურა „საქართველო იყიდება“ დაინერგა 1910 წელს. ეს მოთქმა, ტრაგიკულია და დედოფარით გუგუნივს. გავიდა თითქმის 100 წელი და მთლიანად გაყიდვა ჯერ კიდევ არ დამთავრებულია. ბატონი ნიკო, როგორც ჩანს, წინასწარმეტყველიც იყო:

„იყიდება საქართველო მინდორ-ველით, მთა-გორით, ტყით, ვენახით, სათესით; წარსულის ისტორიით; მომავალი სვე-ბედით; მშვენიერის ენით, ნაქარგი ფარჩა-ხავერდით; ვაჟკაცურის ხასიათით; სტუმართ-მოყვარეობით; დიდებულის სანახაობით; წმინდა ჰაერით; ნაამაგვეს სახლით და კარით; ჩუქურთმის მონასტრებით და ეკლესიებით; მჭექარე ნაკადულებით; ლურჯის ზღვით; მონმენდილ-მოკაშაშებული ცით; ერთი, ბერთი; თვალნარმტაც ბანოვანთა გუნდებით; გონებაგახსნილ ვაჟებით; მალხაზი ბავშვებით; ვერცხლისფერ თმით შემოსილ პატივსადებ მოხუცებით, იყიდება საქართველო

დღით და მამით, შვილით და ძირით, ძმით, დით, ცოლით და ნათესავ-მოყვარეებით.

ჰყიდის ყველა: თავადი, მღვდელი, ვაჭარი, ავაზაკი, დიდი და პატარა, ჭკვიანი და სულელი, ლოთი და პირაკრული.

იყიდება ყველგან: ქუჩაში და სახლში, თეატრში და სასამართლოში, სასწავლებელში, სატუსალოში, ეტლში, მატარებელში, დილით და ღამით, სიცხეში და სიცივეში, დარბი და ავდარში.

იყიდება ერთიანად: შავი ზღვიდან კასპის ზღვამდე და ოსეთიდან სპარსეთამდე, იყიდება ნაწილ-ნაწილ: კახეთი და იმერეთი, ქართლი, სვანეთი და სამეგრელო, გურია და ლეჩხუმი, რაჭა და ჯავახეთი. იყიდება პატარა-პატარა ნაჭრებით, ვისაც რამდენი სურს და როგორც უნდა: ნისიად, უფასოდ, ნაღდად, დროებით და სამუდამოდ, ბანკის საშუალებით და ჩვენის დახმარებით.

იყიდება ბარემ მთლად, განწმენილი და გაგლიჯეთ, რასაც საქართველო ერქვა და რაც დღეს ოხრადდარჩენილი აძლებს ყორნებს და გულს უკლავს უძღურ ჭირისუფალს!“

ძვირფასო მკითხველო! ადამიანის უძლეურების შეგნება ნიკო ლორთქიფანიძის შემოქმედებაში ბადებს ტრაგიკულ განწყობილებას, ქედმაღლობის შეცნობა კი — ირონიას. მწერალთან შერწყმულია ტრაგიკულობა და ირონიულობა. იგი საქართველოს ჭეშმარიტი ჭირისუფალია.

„ჩემი ოთახის ფანჯრიდან ხშირად მოჩანს თეთრი თოვლით დაფარული, მზის სხივებით აფერილი მყინვარი და შორიდან მისი ხმა ისმის, ვით ხმა ნახი ქალწულისა: მოუარეთ საქართველოს!“

დანადვლიანებული მწერალი გვიანდერძებს:

„ნუთუ, ბატონო ჩემო, გუშინწინ რომ კოკისპირულმა წვიმამ დაასხა, არ გაგიგონიათ გაუთავებელი, გაბმული ძახილი ყოველი წვეთისა — მოუარეთ საქართველოს!“

სწორედაც, რომ არ გაუგონიათ უზომულსაზღვრო ქონებით მაძღრებს, ოქროში მსხდომთ, ხალხის სახელით მოლაპარაკე ვინდარებს სამშობლოს მოამაგეთა და ჭირისუფალთა ხმა. მაგრამ „უძლეველო ერო! შენ ხარ ურყევი ციხე!“ მალე ჩამოჰკრავს განკითხვის ზარი!

ჟანი სისარულიძე

მე შაირი არ მიწოდდა...

უნდა გენვოდეს, თუ ახლა ნამუსის ქუდი გახურავს — ისევე ატანენ წვიმები აეროპორტის სახურავს.

ამათ შემყურემ, სუყველამ ფრენის სურვილი დაკარგა. თურქების აშენებული აეროპორტიც არ ვარგა.

და რად ივარგებს მაგათი ხელით ნაშენი ხილია? მაგრამ რას ვიზამთ, — ხარისხი მიშას ჰალსტუხზე ჰკიდა!

მთავრობის დანაპირები ისევე ირღვევა ვადები, კალმებიც გამოგველია, გენადის ბოთლში ნადები.

ვხედავთ, რომ კარზე მოგვადგენენ პაჭანიკი და ხაზარი, გვაფიქრებს დავითაია პაატას „რიყა ბაზარი“.

სანამდის საქართველოში იწურებოდა მტევანი, სამშაბათს შეგნაბადაზე პრეზიდენტს შეხვდა ლევანი!

დრო მოვა, ალბათ, სუყველას ექნება თავის პარტია, დემეტრეშვილი მოითხოვს პარლამენტს ორპალატიანს.

ჩანს, თავის ჭკვაზე ვერ არის და პოლიტიკით ერთობა: ორი პალატა დაიტევს ამდენ გიჟების ერთობას?

შემომაქვს წინადადება: ახლა თუ არა, გაისად საკნების ნაცვლად ქუჩებში პალატები რომ დაიდგას!

ორ დღეში დაბრუნდებიან ქართველი ერის შვილები, საბერძნეთს მიმავლები და თურქეთის გამოყრდილები.

ჩამოჭკნა ყველა ყვავილი, ცოცხალი მხოლოდ ვარდია, — მოთქვამს პირდაპირ ეთერში ნამყვანი აქუბარდია!

კოკოს აშკარად სჭირდება ვანოს კომბალი, ტიალი, ეგება, ნაღმა იფიქროს ქვეყნის უკულმა ტრიალი!

ალბათ, ყველაფერს გაჰყიდდნენ, მაგრამ დაკარგეს მყიდველი, რასაც ძალიან დარდობენ მამრამე-ნოლაიდელი.

გეგა ბაიტიანი

საზოგადოებრივი-ჰოციფიკური გაშვება

საქართველო

საერთაშორისო ინფორმაციული სააგენტო

http://www.geworld.net

ინფორმირებული თანამგზავრი (დაზ)ინფორმირებულ საზოგადოებას

საქართველო ინტერნეტ რედაქცია

საერთაშორისო ინფორმაციული სააგენტო

საქართველო ინფორმაციული სააგენტო

http://www.geworld.net

მთავარი რედაქტორი ირაკლი თოდუა, რედაქტორი გონდო მინარაშვილი, ტექნიკური რედაქტორი ლევან ზანდუარაშვილი, რეალიზაციის მენეჯერი ლაშა ბუაჩია, ოფისმენეჯერი თათია ვაშაქია, რეკლამის მენეჯერი მანია გონაშვილი (858 10 25 48) გაზეთი ხელმძღვანელს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. მისამართი: თბილისი, ამბროლაურის ქ. № 166/5 ტელ.: 38-41-97; e-mail: info@geworld.net